

היכל הקודש ברסלב

הלימוד היומי

בי"ת נצחי,
שנים מקרא ואחד תרגום,
נ"ך, רמב"ם

לעתיד בעולם הבא
מזכירין אותו כל מה שלמד
בעולם הזה
(שיחות הר"ן כח)

על ידי
לימוד
שיעורים אלו
אנו נותנים
את החומש
ואת המעשר
להקדוש
ברוך הוא
(עצתו אמונה)

פרשת נשא תשפ"ה

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פאדק

1415 55th Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגדאוו

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גראַפּס ע"י

קרן הדפסה
היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קצט (שטיינזולץ) – אבן ישראל – חוספות

וירואה זכות לעני שלא ישתוק – בפרק קמא דסנהדרין (ו, ב) נפקא לן מילא תגורר. וכן רד"ק (התלמוד) במנה דוכתי.

שלא אחזיב לו שבעה ולא יגלגל עלי שבעה ממוקם אחר – ואם תאמר: למה ירא מנגלגל שבעה יותר משבעה זאת שעתה תובטו ויש לומר: כגון שאין לו כדי

לפרוע על מה שיגלגל עליו. כגון שחייב לו הרבה ממוקם אחר, וסבירא אכפור גם זה, ואשתמיטנא עד לדיחו לן יוזי כנגד כל החוב ופרענא ליה.

שלא ישמע להביא לחבירו ממוטין שאין חבירו יכול (ו, ב) מפיק ליה מ'מוטע בין אחיכם'. זה הבא בהרשאה – בשעשה בשביל שהוא אלם ובעל טענות, שמתעבר על ריב לא לו, אבל בשטותא להביא לחבירו ממוטין שאין חבירו יכול לטרוח – מצוה קעבד. ורובנן הוא דפסלחו – ואף על גב דאמר לקמן (שביעית לב, ב) דהלל מודים בעד מתתה דחייב משום דרבנן אכשרוה, ואולינן ביה דמדרבנן מועלת עדותו הרי שי כאן הפסד ממון במה שלא העיד, וזכא, אף על גב דמדרבנן לא מהני עדותו מיד, כיון דמדאורייתא מהני – מהניב.

דמיתני

מזשק, ורחמנא אמר "לא תענה כרעך עד שקר!" אלא כגון דאמר ליה: ודאי חד סהדא אית לי, וזאת אתה קום היום ולא תימא ולא מיד, דהא לא מפקת ממוקד שקרא – אפילו הכי אסור, משום שנאמר: "מדבר שקר תרחק". מוין לנושה בחבירו מנה, שלא יאמר: אמעננו במאיתים כדי שיודה לי במנה ויתחייב לי שבעה, ואגלגל עליו שבעה ממוקם אחר? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". מוין לנושה בחבירו מנה ומענו מאיתים, שלא יאמר: אכפרנו בבית דין ואודה לו חוץ לבית דין, כדי שלא אחתייב לו שבעה, ולא יגלגל עלי שבעה ממוקם אחר? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". מוין לשלשה שגזשין מנה באחד, שלא יהא אחד בעל דין ושנים עדים, כדי שיציצו מנה ויחלוקו? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". מוין לשנים שפאו לדיו, אחד לבוש סמרטוטין ואחד לבוש אייגלית בת מאה מנה, שאומרים לו: לבוש כמותו או הלבישהו כמותך? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". כי הווי אהו לקמיה דרבא בר רב הונא, אמר להו: שלופו פתומקייכו וחותו לדניא. מוין לדיון שלא ישמע דברי בעל דין (חבירו) קודם שיבא בעל דין חבירו? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". מוין לכעל דין שלא ישמע דבריו קודם שיבא בעל דין חבירו? תלמוד לומר: "מדבר שקר תרחק". רב פהא מתינ מ"לא תשא" – לא תשא. ואשר לא טוב עשה בתוך עמו" – רב אמר: זה הבא בהרשאה, ושמואל אמר: זה הלוקח שדה שיש עליה עסקין. ואינה נזהגת אלא בראוין להעיד כו'. לאפוקי מאי? אמר רב פפא: לאפוקי מלך. ורב אחא בר יעקב אמר: לאפוקי משחק בקוביא. מוא דאמר משחק בקוביא – כל שכן מלך, ומאן דאמר מלך – אכל משחק בקוביא מדאורייתא מחא חז, ורבנן הוא דפסלחו. "כפני בית דין וישל אלא בבית דין" כו'. במאי קמפלגי? אמריה רבנן קמיה דרב פפא: ברוין מניה ומניה, ברוין מניה ואוקי באתרה, קא מישפלי; רבי מאיר סבר: ברוין מניה ומניה, מפקדון – מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו חייב. ומניה, מה פקדון בין בבית דין ובין שלא בבית דין, אף עדות בין בבית דין ובין שלא בבית דין; ורבנן סברי: ברוין מניה ואוקי באתרה, מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו – בבית דין אין, שלא בבית דין לא, אף מושבע מפי עצמו – בבית דין אין, שלא בבית דין לא.

אמר

דילפינן מפקדון אפילו שלא בבית דין, ומיתני ליה הכא כי היום. ורבנן סברי דין מינה – מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו חייב. ואוקי באתרה – כלומר, לאחר שהבאתו לכלל שבעת העדות העמידוהו במשפט המפורש בשבעת העדות: מה מושבע מפי אחרים האמור בשבעת העדות אינו אלא בבית דין, אף מפי עצמו שהבאת לה ממוקם אחר אינו אלא בבית דין.

שביעית העדות – פרק רביעי דף לא עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל" (שטיינזולץ) רש"י

קולר – שלשלת העון, וירואה זכות – ורבו החליף, איני מבד – משקר. וקום היום – ושיחא סבור בעל דין שאתה בא להעיד, וידה אמת. ואגלגל עליו שבעה – שאינו מודה לי במקצה, ואשביענו על ידי גלגול. או שבעת קרקעות שאין נשבעין עליהן אלא על ידי גלגול. שלא הא אחד בעל דין ושנים עדים – והם בעלי דין, לבוש כמותו – שלא תגורם לנו לישא לך פנים. או יסתמנו דברי שנכנרן מפני חשיבותו, ואמר: איך יאמינו בי בית דין על אדם חשוב כזה. מרב שקר תרחק – וכיון שאיש מרעוב ממוקם, מעמיד את שקרו. פומקייכו – כמין אנפיליות חשובים, קלגוש'ש בלעו. לא תשא – אזהרה למקבל. קרי ביה לא תשא – אזהרה לבעל דין. שמע שוא – ששטעמטע דבריו בעל דין אינו בוש מדברי שקר. ואשר לא טוב עשה – פסוק זה בספר חזקוני, זה הבא בהרשאה – ומתעבר על ריב לא לו. ושמוא ראשון נוח לו ונוח לפשרה יותר מה שאינו יכול לעשות פשרה בממון אחרים. שיש עליה עסקין = עוררו, כמו (בראשית כו) "כי התעשק עמו". שמעתינן על המחזיק בה, וזה בא וקנה אותה וזמנא על חוקי שווא איש דיוע. למעני מלך – רבנן מנדרין (יה, א): לא מעיד ולא מעידין אותו. משחק בקוביא – בעירבון המרואה שקורין פרמייליה. כל שכן מלך – דמדאורייתא לא חוי, דכתיב (דברים י) "שום תשים עליך עמו". שתתא אימיתו עליך. והבא להעיד צריך לעמוד לפני הדיין. בדאמרון לעיל (שביעית ל, א), דרך ביון חזא לו. אבל משחק בקוביא מדאורייתא חוי – שלא פסלה תורה אלא עד ממש שנטל בחוקה כמו (שופטים י) "ויגדלו את כל (העובר) ואשר יעברו" דבעלי שבם, ורבנן גזרו ביה ועשוהו גזלן מדבריהם. ואמר: אסמכתא איה ולא קריא, וכיון דמדאורייתא חוי, חוי עליה שבעה. ורב אחא דרבי הונא פליג אף על משהד לא מקבלין ליה, לא קרינ ביה "והוא עד". ברוין מניה ומניה ברוין מניה ואוקי באתרה פליג – פרשה שלמדו דבר מחבירתה בגוריה שהיה עמו תעמיד אותו דבר בין בתורת מה שחזק אדם במקום שלמדו משם, דהואיל ולמדוהו ממנו על כרחך ממנו תחזור ותלמדנו לכל משפט. או דין מניה ואוקי באתרה. כלומר, לאחר שלמדנו משה ורבאנו לכאן, העמידה כאן בתורת שאר דברים המפורשים כאן. והשתא מפרש לה ואילו. רבי מאיר סבר דין מניה ומניה – לקמן (שביעית ל, א) ילפינן מבעות העדות בגוריה שוה "והתא" – "תחא" – משבחת הפקדון למושבע מפי עצמו, דכתיבא בשבעת הפקדון ולא כתיבא בשבעת העדות. דין מניה – מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, דכתיב (ויקרא ח) "אשר ישבע עליך", אף עדות מפי עצמו חייב ומינה, מה פקדון אפילו שלא בבית דין, דהא "ונשבע על שקר" בין בבית דין בין שלא בבית דין משמע. אף בעדות – אף על גב דמושבע מפי אחרים האמור בשבעת העדות אינו אלא בבית דין, כדאמרין לקמן בשמעתין, מפי עצמו

דילפינן מפקדון אפילו שלא בבית דין, ומיתני ליה הכא כי היום. ורבנן סברי דין מינה – מה פקדון מושבע מפי עצמו חייב, אף עדות מושבע מפי עצמו חייב. ואוקי באתרה – כלומר, לאחר שהבאתו לכלל שבעת העדות העמידוהו במשפט המפורש בשבעת העדות: מה מושבע מפי אחרים האמור בשבעת העדות אינו אלא בבית דין, אף מפי עצמו שהבאת לה ממוקם אחר אינו אלא בבית דין.

דמייתיה לה בקל וחומר כו' - ומפקדון לא בעי למילף, דאי בימה מצני' איכא למיפירי: שכן נהוג באנשים ובנשים. ורבי מאיר גמר לה מגורה שוה ד' תחטא' "תחטא", כרבי שמעון לקמן בפירקין (שבועות לד, א).

מההיא אין - פירושו: על דלוחיב מההיא דלרבנן אית להו דון מינה ואוקי באתרה. אבל לרבי מאיר דאית ליה דון מינה מהינה

1 - אין לוחיב מההיא אלא מתוך ההבא. וההיא
2 איכא למימר דטעמא דרבי מאיר משום דליף
3 פקדון בקל וחומר דטעמא. שלא עשה בו נשים
4 כאנשים חייב בו בין מפי עצמו בין מפי אחרים,
5 פקדון לא כל שכן. ודיו לבא מן הדיו להיות בנדר.
6 מה עדות מפי אחרים דוקא בבית דין, אף פקדון
7 כן. ולכא דלמימר: שבועות נטוי וכו' כעשה יד
8 נשים כאנשים ופטר בו מושבע מפי אחרים. דמה
9 לשבועות נטוי שכן לא עשה בו מיד כשונה.
10 דכתיב ביה "ונעלם". ואי לא הוה ביה פירכא, הוה
11 אמנא דשבועת נטוי. גופיה נטוי מקל וחומר
12 מעדות לחייבו מושבע מפי אחרים.
13 **ואין** חייבין על שבגתה גירדתא - פירש
14 בקונטרס בריש פירקין: ששכו העדות.
15 ואם תאמר: היפוך לה בדקשותא שמטבעיה? וכו'
16 לומר: כגון דאמר: שבועה שלא ידענו או לא
17 ראינו כל שום עדות. ואם תאמר: אכתי מה שייך
18 לא לדרב כדנא דרבי? וכו' דלמא הכא היינו טעמא
19 לפי שאין ראיה להעיד, הוה ליה כדקוביטא או
20 פסוליה ופש לומר: דלא דמי, דאיהו נפקי מיהוא
21 עד"כ פריש בקונטרס בריש פירקא. דמשמע הוה
22 ראוי להעיד. אבל הכא קרינן ביה "הוא עד",
23 דראוין להעיד אם היו זוכרין. ועוד יש לומר:
24 שגגתה גירדתא. שסבורים שמתירים לגמרי
25 ליטע לשקר.

משבע אני עליכם ואמרו אמן - אליכא דרבי
26 מאיר אתי, דחייב חוץ לבית דין
27 במושבע מפי עצמו. ולכן איצטריך למיתני
28 "ואמרו אמן" דהוי כמציא שבועה מפיו, ותנא כל
29 עניני מושבע מפי עצמו. דאי לרבנן איירי בבית
30 דין, למה לי "ואמרו אמן" דהוי כמציא שבועה
31 מפיו? היפוך ליה דאפילו אמר אחרים חייבנו אני ימ
32 אתי אפילו כרבנן, ונטק "ואמרו אמן" כדי לקצר,
33 והוא הדין אם אמרו אחד כן אין אנו יודעים לך
34 עדות. וסיפא נמי דקנתי: השביע עליהם חמש
35 פעמים חוץ לבית דין כן. ואיתא נמי כרבנן. דלרבנן
36 נמי לא בעינן שבועה בבית דין אלא הכפירה,
37 דאהגדה דוקא קפיד קרא דלדיו במקום דראוי
38 להגדה. והשתא נחית, בגמרא מבעי דהא
39 דדרשנן מ"לאחת" לחייב על כל אחת ואחת. דעל
40 כרחיך מיבעי ליה למידרשה, ואתי נמי לרבנן.
41 ואי

כל אחת ואחת. השביע עליהן חמש פעמים בפני בית דין וכפרי - איןן חייבין אלא
אחת. אמר רבי שמעון: מה פעם? הואיל ואינם יכולין לחזור ולהודות. כפרי שניהן כפחד
לשניהן חייבין, כגון אחר זה - הראשון חייב והשני פטור. כפר אחר והודת אחר -
הכופר חייב. היו שתי כותי עדים, כפרה הראשונה ואחר כך כפרה השנייה - שתייהן
חייבות, מפני שהעדות יכולה להתקיים בשתייהן. **גמרא** אמר שמואל: ראווה שרין אחריהן,
אמרו לו: "מה אתה רץ אחרינו? שבועה שאין אנו יודעין לך עדות" - פטורין, עד
ששבענו מפיו. - מאי קא משמע לן? תנינא: שילח ביד עבדו, או שאמר להן הנחפץ:
"משביע אני עליכם שאם אתם יודעין לו עדות שתבואו ותעידוהו" - הרי אלו פטורים,
עד

ליה אפילו שלא בבית דין כי התם, דלכולי עלמא דון מינה ומינה אית לך, והאי דלא

מחייבו אלא בבית דין - משום דלא בגיזרה שוה מושבעות הפקדון גמרי לה, אלא

משבועות העדות גופה, מקל וחומר: מה מושבע מפי אחרים חייב בעדות, כדכתיב (ויקרא

ה) "ושמעה קול אלה", מפי עצמו מבעיא: לאו

הגמרי לה מעדות - דהא בפירקין "אשר ישבע

עליו לשקר" כתיב (שם) משמע מפי עצמו,

והבא לכאן חוץ לדון (שם) ודאי מושבע מפי

עצמו חמור ממושבע מפי אחרים, אלא מגיזרה

שוה גמרי לה מעדות. והמדיח בבית דין ושל

בבית דין, אלמא דון מינה ואוקי באתרה סבירא

לה: מאחר שהבאת מפי אחרים לרבנן שבועת

הפקדון - העמידהו בתורת שבועת הפקדון

שאין שבועת בבית דין מפורש בה. מההיא אין

מההיא ודאי שמענו להו לרבנן דון מינה

ואוקי באתרה, אבל מההיא פלוגתא לא הוה

שמעין ליה. ככולן נאמר ונעלם - בכל

הכותבים קרבין עולה ויורד, כגון שבועת נטוי

וטומאת מקדש, נאמר "ונעלם". וכאן - בשבועת

העדות. לא נאמר, לימא תנינא דרבנן כהנא ורב

אסי - והדיכא דסבור לטעמא באמת אינו חייב

ואמאי איסתפקא להו דאיצטריך רב למימר להו

"לכך אנסך" אף על גב דתנן - האי גבי עדות,

איצטריך רב למימר נמי גבי כטו, שנשנא כל דהו

- ואפילו אנוס בלבו נתייח. **משנה** או

שאפרי לו - בלא שבועה: אין אנו יודעין לך

עדות, ואמר להו: משביעני עליכם שיחא אמת

מה שאמרנו, ואמרו "אמן" - חייבין. אבל אם

שחקו אחד השבועה - אין כנא קבלת שבועה.

וכאן לבית דין והודו פטורין - ואפילו כפרו חוץ

לבית דין על כל שבועה, שאין כפירה חוץ לבית

דין כדמפרש בגמרא. כפרי - בבית דין חייבין

על כל אחת ואחת, כדפריא אבולא קיימא.

ולפטין מקרא "והיה כי יאשם לאחת מאלה"

(שם) לחייב על כל אחת ואחת. מה פעם - אין

חייבין אלא אחת אפילו שחקו וכפרי לבסוף.

ולא אמרנן כדמפרש קיימא אבולא? והואיל ואין

יכולין לחזור ולהודות - אילו כפרו בראשונה,

הואיל ובבית דין הם שוב לא היו ראויין להעיד.

שכבר הגידו שאין יודעין לו עדות ושוב אינו

חוזר ומגיד. הלכך אף על גב דלא כפר אלא

לבסוף - כל השבועות היו לבטלה חוץ מן

הראשונה, שאם שחקו בראשונה כפירה היא -

שוב אינו ראויים להעיד, ואם אינה כפירה -

הוי משביעין וטעמיהו, ומה הו שבועה על

שבועה: ועל כרחיך כי כתב "לאחת" לחייב על

כל אחת ואחת, אשמעיהו לבית דין וכפרי

בבית דין כתב. דשבועות דחוץ לבית דין שהיה

משביעין שבוואו לבית דין ויעידו לא יצאו

לבטלה. והאיות לחלק, שהרי אפילו כפרו שם

בראשונה היה ראוי לחזור ולהשביעין. כפרי

שניהן כאחת - בתוך כדי דבור. הראשון חייב -

עד יחידיו ראוי להגיד. **גמרא** עד שישמעו

פסוי - "בואו והעידו", שילח ביד עבדו -

התובע השביעין ביד עבדו. שאם אתם יודעין לו

עדות - פטור - אבולא דינו.

עד

שבעות העדות - פרק רביעי דף לב עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישרא - (שטיינזולץ) רש"י תוספות

הוזה ליה בגולן - משום דכל דבר מחזיקין ליה בחזקת מי שבידה היה, ואם היו שני עדים לא היה מחזיקין למימר ידידי חטפי. השתא נמי, כיון דמודה הוה ליה בגולן, ואם תאמר: וניהמגיה בשבועה דרידיה חטף, מיגו דאי בעי אמר לא חטפי הוה מחזיקין בשבועה. דכתיב: גוואט אמר כחף "דמזכיר את ידבית" (אבות ב, ע). גבי מפקדי אצל חבירו בשטר, דנאמן

לומר בשבועה החזרתי לך, ולא מצוי למימר ליה הדין: שטרך בידי מאי בעי, מבינו דאי בעי אמר אנאסו נאמן בשבועה: ויהו למר דירא לשקר דברר שבעה מקחשין מבחשין. באשכחן ב"חוקת הבתים" (ש לב, ב) גבי רבא רב שרשום, דקאמר: "לקוח בידי" לא מצית אמרה, דהא נפק עלה קלא דארעא דיתמי היא, ואין אדם טוען ברצון דבר שהקול מבחשו. מיהו: צריכא לטעמא דמחזיק שבעה ואינו יכול ליטבע דמשלם, דבלא שבעה לא היה חושש להבחיט את העד ואיכא מיגו. אבל ליטבע דברר שהעד מבחיטו - זה ודאי קשה לו כמו דברר שבעה מבחשו. **ואמר** לו חזרה שבעה לחמייב לה - תימה, דהוה ליה למימר: ואמר יתלוך, דהבי הלבחא, דאמר לקמן פרק "כל הנשבעין" (שבועות מז, א) עבר רב נחמן עובדא יתלוך ועוד תימה: דהבי אמר רבא דאמר שבעה שבעה למחויב לה, דבמזבח הרום ממסכא דהבא, ואם כן הוה ליה למימר: הכל מודים בעד אחד וכשנגדו חשוד דחייב כרבי אבא!

שמע מיהא מעשה שבעי עד קרקע חייב - קאי נמי ארבא מודים בעד טוטה.

אבל כפירה הודאא אימא לא - קצת תימה לרוב רבינו יעקב דאדורלי"ש: דכפירה הודאא שמעין נמי מירשא, דטעמא כשכפר הוה כדי דיבור אף שני חייב - משום דראשון נמי יכול לחזור עדיין ולהדות, דאי לאו דיכול לחזור ולהדות שני אמאי חייב?

דא

לביט דין, דתנן: ה'אשה שאמרה: מת בעלי - תנשאו, מת בעלי - תתניבם. הכל מודים בעד מיתה שהוא חייב - דלא אמר לדידה ולא אמר להו לביט דין. - שמע מיהא: משביע עדי קרקע חייב? - דלא אמר דתפישא מטלטלי. דכפר אחר והודה אחר" כו'. השתא בזה אחר זה דתרוניהו קא פפרי, אמרת: הראשון חייב והשני פטור, כפר אחר והודה אחר מיבעיא? - לא צריכא, בגון שפפרי שניהו, והוה אחר מהן והודה בתוך כדי דיבור; והא קא משמע לן, דתוך כדי דיבור כדיבור דמי. בשלמא לרב חסדא דמוקי לה לההוא פרבי יוסי הגלילי, רישא אפשר לצמצם, וסיפא איצטמיעין דתוך כדי דיבור כדיבור דמי, אלא לרבי יוחנן, רישא תוך כדי דיבור, סיפא תוך כדי דיבור, תרתי לקוה לי? - מהו דתיקא: הני מילי בפירה ובפירה, אבל בפירה והודה אימא לא, קא משמע לן. "היו שתי ביתי עדים, פירה הראשונה ואחר כך פירה השניה". בשלמא שניה תתניבם, דכפירה לה ראשונה, אלא ראשונה אפאי?

ומחלוקת בעדי סוטה - בעדי סתירה, מר סבר: דכר הגורם למזון כמזון דמי וחייב, וקר סבר: לאו כמזון דמי ופטור. הכל מודים בשפנגדו חשוד על השבועה, הכל מודים בעד אחר דרבי אבא. הכל מודים בשפנגדו חשוד על השבועה - דחשוד מאן? אילימא דחשוד לזה, דאמר ליה מלוה: אי אתית אסתהרת ליה משתבענא ושאקלנא - ולמאן ליה: מי יימר שבעה למחויב לה, ואתוך שאינו יכול ליטבע משלם. הכל מודים בעד אחר דרבי אבא - דההוא גברא דחטף נכסף מחבירה, אתא לקמיה דרבי אמי, הוה יתיב רבי אבא קמיה. אול אייתי חד סהרא דמיחטף חטפה מיניה. אמר ליה: אין, חטפי וידיי חטפי, אמר רבי אמי: היכי דלויגי דיגי להאי דינא? ליטשלם - ליכא תרי סהרי! ליפטריה - הא איכא חד סהרא דמיחטף חטפי! ליטשבע - פינן דאמר: אין, חטפי וידיי חטפי, הוה ליה כגולן! אמר ליה רבי אבא: הוה ליה מחויב שבעה ואינו יכול ליטבע, וכל המחויב שבעה ואינו יכול ליטבע - משלם. אמר רב פפא: הכל מודים בעד מיתה שהוא חייב, והכל מודים בעד מיתה שהוא פטור. הכל מודים בעד מיתה שהוא פטור - דאמר לה לדידה ולא אמר להו מיתה בעלי - תנשאו, מת בעלי - תתניבם. הכל מודים בעד מיתה שהוא חייב - דלא אמר לדידה ולא אמר להו לביט דין. - שמע מיהא: משביע עדי קרקע חייב? - דלא אמר דתפישא מטלטלי. דכפר אחר והודה אחר" כו'. השתא בזה אחר זה דתרוניהו קא פפרי, אמרת: הראשון חייב והשני פטור, כפר אחר והודה אחר מיבעיא? - לא צריכא, בגון שפפרי שניהו, והוה אחר מהן והודה בתוך כדי דיבור; והא קא משמע לן, דתוך כדי דיבור כדיבור דמי. בשלמא לרב חסדא דמוקי לה לההוא פרבי יוסי הגלילי, רישא אפשר לצמצם, וסיפא איצטמיעין דתוך כדי דיבור כדיבור דמי, אלא לרבי יוחנן, רישא תוך כדי דיבור, סיפא תוך כדי דיבור, תרתי לקוה לי? - מהו דתיקא: הני מילי בפירה ובפירה, אבל בפירה והודה אימא לא, קא משמע לן. "היו שתי ביתי עדים, פירה הראשונה ואחר כך פירה השניה". בשלמא שניה תתניבם, דכפירה לה ראשונה, אלא ראשונה אפאי?

הא

ומחלוקת בעדי סוטה - אותו מחלוקת שנחלקו חכמים ורבי אלעזר רבי שמעון במשביע עד אחד של מזון, באותו מחלוקת עצמו חלוקים הם במשביע שני עדי סתירה טוטה וכפר, דלרבי אלעזר דמחייב במשביע עד אחד דמזון משום דבר הגורם למזון - מחייב נמי בהני, שאילו העידו שמוא היו גורמין לה שתאזן מורה מיראת בדיקת מימם. **מודים בשכנגדו חשוד על השבועה** - מי שבעל דינו חשוד על השבועה וכופר לו מזון, ועד אחד יודע, וזה והשביעו עד שיעיד וכפר, שהוא חייב, שזה אחד מן הנשבעין ונטולין כדאמרין בפרק "כל הנשבעין" (שבועות מד, ב). הלכך, אילו העיד חייב את החשוד שבעה היו בית דין מגלגלין את השבועה עד זה לישבע לו לטול. והכל מודים בעדי דרבי אבא - במשביע עד אחד כעין מעשה דרבי אבא, דאמר לקמן שהוא חייב, כדמרש ואילי, מי יימר דנשבעת - ואכתו גורם למזון הוא דהוה, ולרבנן פטור. דאמר מר הלכך בפרק "כל הנשבעין", הדיבא דשניין חשודין - חורה שבעה על המחויב אותה, ומתוך שאינו יכול ליטבע, שהוא חשוד - הוא משלם, שהרי אז שבעה אז שתלומין מוטלן עליו. חייב המשביע עד אחד חשוד בדבר, וכפר - חייב העד קרבן שבעה, שאם העיד נתחייב הלוה שבעה, ואין כאן שבעה מאחר שניהיו חשודין, אלא תשלומין. נכבא - חתיבת כסף חותך, לשון "שפיעו" (ב) "תפיל נכח חיש". חטפי וידיי חטפי - שלי חטפתי, שאתה גולתו ממני, ליפטריה - מלהחזירי, שהרי אין כאן שני עדים. ומיגו דאי בעי אמר לא חטפתי, כי אמר נמי ידי חטפתי - נאמן. איכא חד סהרא - דחטפתי מיניה, ואי הוה אמר לא חטפתי היה צריך ליטבע להבחיט העד. ליטשלם - שאין אין לחטופין אנאמיים לומר שלי גולתי, דאם כן אין קול דחטפתי, ואפילו יש עדים. ליכא תרי חורי - דחטפתי, איכא למימר מיגו.

לשבע - שבעה שהעד מחייבו. כיון דאמר אין חטפי - הוה ליה בגולן, והמתחייב שבעה על פי עד אחד צריך ליטבע על מה שהעד מעיד להבחיט את העד, וזה אינו יכול ליטבע על כל שהרי מודה הוא לדברי העד שחטפה, והוה האי גברא אצל שבעה זו בגולן אצל כל שבעותו שאינו יכול ליטבע עליהן, אף זה שבעותו אינו יכול ליטבע, שהרי מודה בה. הוה ליה מחויב שבעה - על כרחו אם בא להחזיק בה היא עליו ליטבע שלא חטף, שאין החוטף נאמן לומר שלי חטפתי, וזה היא השבועה שהעד מחייב ליטבע על מה שהעד מעיד, ואינו יכול ליטבע שהרי מודה לדבריו. בעד מיתה - בעד אחד היועד באשה שמת בעלה, והשביעו אחד דאמר לא לדידה - חוץ לביט דין: מעליך, ולא אמר עדותו בבית דין כשהשביעתי. לפי שהיא יכולה לילך לבית דין ולומר מת בעלי ולא תחא צריכה לשום עד, דתנן: תאשה שאמרה כי הוה עממא באמת, שמע מיהא: משביע עדי קרקע חייב - לשון שאילה היא: מהבא נשמע דסבירא ליה לרב פפא שהמשביע עדים על עדות קרקע וכפרו שחייבים? ולקמן (שבועות לו, ב) פליגי תנאי ואמוראי. ועד אמיתה עד קרקע הוא, שהכתובה אינה נגבת אלא מן הקרקע. ומשנע דלמא הא דרב פפא דהוי תפסה מטלטלי דבעל מחיים, ואם העיד זה עדותו היתה תופסתן בכתובתה. השתא בזה אחר זה דתרוניהו כפרי - דמצי למימר ראשון: מה מועיל לך אם העדתך, הלא כפר השני - אפילו הכי אמרת: הראשון חייב, הואיל ועדיין לא כפר השני. כפר האחר והוה אחד מיבעיא - דהכופר חייב? הא קא משמע לן דתוך כדי דיבור כדיבור דמי - ויכול לחזור, וכי איצטריך מתניתין, לאו לאשמעינן דכופר, אלא לאשמעינן שהשני פטור. בשלמא לרב חסדא דמוקי להחיא - דכפרו שניהן כאחת במצומצמן וכרבי יוסי הגלילי, אבתי לא אשמעינן דתוך כדי דיבור כדיבור דמי - איצטריך לאשמעינן הכא פטורא דשני, לאנגמורין לן דכדיבור דמי. כפירה וכפירה - כפר השני בתוך כדי דיבורו של הראשון, אשמעינן רישא דהוי חשבי כאחת להיוביה לשני. ובסיפא אשמעינן כפר וחזר הודה בתוך כדי דיבור, דיכול לחזור בו, ועדות האחרונה עדות דכפירה לה ראשונה - ואין לו עדים אלא אלו, ונמצא שהפסידוהו בכפירתו.

הא

השתא אם אתר אנסה קים לך דבשת ופגם לאבאה הוי, אנסה אבאה הקנס בעי לשלומי לה
וגרוא דלא קשה מידי, דאיכא לאוקומה בעיניה שנתאסרה ונתגרשה, שיש לה קנס וקנסה
לעצמה (לרבי יוסי הגלילי) צריך לדחות: לרבי קענא! ברתן פרק אלו גערוה (כתובות לו).
(א) וכן צריך לפרש מתינתין דהתם, דנאנא: הבא בעל בתו פטור משום שמתקיים בנפשו, מידה,
הא דקתני הבא: או פתח את בתו - לא אתי שפיר,

שחרי ממחלה לו, ושמא איכא לאוקומה בקטנה
דלא בת מוליה היא, ורכבן דאמרי תתם: קטנה
יש לה קנס, ולפרוש הקונטרס אין להקשות: למה
לך למיתנייה סתם עד שישמעו מפי הנוביע, כיון
זכבר אשמעין קאנא? דספא אשמעין משום
שלח ביד עבדו, ואל על פי שדלתו הוי את
מייחב. **בבא** בהרשאה - אף על פי דפסקין
ב"מורב"ה (בבא קמא ע, א) דשליח שויה, ותנן
(שבועות עא, א) שילח ביד בנו בידו בעדו פטור -
הא בעד נדק, שיש לו בה דלויא ממון כמו בלעלים
עצמן, ואם תאמר: אבתי תקשי, הא "מנה לפלוני
ביד פלוני", ובא בלא הרשאה חייבין, ודמיא דבתן
דלא שית הרשאות ואומר רבי יצחק, דיתור
משנה תיחא לאשמעינן: דקבא דקבא? וגווא פטור
בכל ענין, דלא משכחת חיובא. אבל "מנה לפלוני
ביד פלוני" זימנן דמשבח חיובא. כמו בבא
בהרשאה. **היבא** דלא כפריה כתבין - ואמרי
שאור שכתב לו הרשאה כפר לו, למאנן דאמר
ב"מורב"ה (בבא קמא ע, א) אפילו לא כפר ליה
את כתבין - ומקדימן מתינתין דהבא בפקדון,
דאז טעמא דלא כתבין מפרש דתם משום דגול
ולא תניאשו ובעלשם שדון אין לכולין להקדיש,
ופקדון יכול להקדיש. כדמוכח תתם, דמייחיה עלה
לעיל (טו, טז) א' לסעיטא כהא דתנן: אין הגונב
אתר הגנב משלם תשלומי מלא, ובפקדון משלם,
בדחנן פברק "מפקד" (בבא מציעא לו, ב), וכן
מוכח ב"מורב"ה את הספיקה (בבא בתרא פח, א)
גבי הוותא גברא דאיתיה קארי מלש נהרא, אתו
כולי עלמא שיקול דתא דתא: ואמר, היר ה
מקודשים לשמים, ומסקינן דאי לאו דקריז דמייחיה
- קריש, בדברשותא דקריז קיימי. אי נמי, איכא
לאוקומא במקדשה, ודאז כתבין ליה, דקרקע
אינה גזולה, ובמקדש דאמר ליה, שביעת
הפקדון (לו, ב) המשביע עדי קרקע חייב. והא
לא כשני ההלמוד דכי דהיה ניתא לכוליה
לישנן, משום דלשון חייש לאפלי אלא לפי לשון
שחופס עיקר, מידיו קשה: פברק "יש כבור"
(בכורות מה, ב) גבי שתי נשים של שני אנשים
שלא ביכרו וילדו שני זכרים, מת אחד מתן בתוך
שלשים יום, אם לכתח ארץ תנוו וילדו לזן חתשה
סלעינן, ומקדש לזן בבא בהרשאה, והתם לא שיש
לא פקדון ולא קרקע, דאין פדיון בקרקעותו מידו,
התם נמי איכא לשנויי בבא במעמד שלשתן,
ורבינו תם פוסק דכתבין, אפילו אמטלטלי
דכפריה, וטעמא לזן כתבין, מפרש כבכובות
(סו, א) משום דמייחו כשיקרא (ובפרק כל הגזט
גיטין כו, ב) ד"הכובות" (כתובות פח, א) מסקין
לדמיוחיו לשקרא לא חיישנן, ואין לאהרין כאן
דברא. **ונאמר** לחלן אויב - תימה: כיון
דגומנין מפקדון נביעי בהלואה ובעוש יחוד
כלי, כדאמרינן גבי שביעת פדיון ב"הכות" (בבא
מציעא מה, א)

אואין סוטה ויכחו - דעיקר ללא אתי להפסידה
כתובות, אלא להקשותה.

מושב
קל וחומר: מה פקדון ששעשה לו נשים פאנשים, קרובים כרחוקים, פסולים ככשרים, ותיב על
בביתו ממון, כדמפרש ואיל. מנה מניח לך בפני פלוני ופלוני - הם ראו שמנתיים לך, אבל לא הודיעתם אם הם מתנה או הלואה או פירעון, ואמר לו הלה: כיאו פלוני ופלוני
רעידו שמנתי לי בפניהם, ואני פורע לך.

שהוציא איש פלוני שם רע על בתי" - חייבין, הודה
מפי עצמו - פטור! - הא מני? רבי אלעזר ברבי שמעון
היא, דאמר: ובאו עדים ויעידו. - אימא סיפא: הודה
מעצמו - פטור, אתאן לרבנן! - פוילא רבי אלעזר ברבי
שמעון היא, והכי קאמר: לא משכחת לה הודה מפי
עצמו דפטור - אלא היבא דליקא עדים כולל והודה
מעצמו. משנה "משביע אני עליכם אם לא תבואו
ותעידו שאני בהן", "שאני לוי", "שאני בן גרשאה,
"שאני בן חלוצה", "שאני פלוני בהן", "שאני פלוני
לוי", "שאני בן גרשאה", "שאני בן חלוצה", "שאנס
איש פלוני את בתו" ו"פתח את בתו" ו"שחבל בי
בני", ו"שחבל בי הכרי", "שהחליק גדישי בשבת" -
הרי אלו פטורין. גמרא מעמא דאיש פלוני בהן,
דאיש פלוני לוי, הא "מנה לפלוני ביד פלוני" - חייבין,
הא קתני סיפא: עד שישמענו מפי התובע! אמר
שבמאלי: בבא בהרשאה. - והאמרי היריעי: לא כתבין
אורכתא אמטלטלי! - הני מילי היבא דכפריה, אבל
לא כפריה כתבין. תנו רבנן: מנין שאין הכתוב מדבר
אף כתביעת ממונ? רבי אלעזר אומר: נאמר כאן
"אואין", ונאמר לחלן "אואין", מה לחלן אינו מדבר
אלא כתביעת ממונ, אף כאן אינו מדבר אלא כתביעת
ממונ. - "אואין" דרוצה ויכחו, שחן "אואין" ומדברים
שלא כתביעת ממונ! - דנין "אואין" שיש עמיהן שבועה
מ"אואין" שיש עמיהן שבועה, ואל ויכחו "אואין"
דרוצה שאין עמיהן שבועה. - ואל דסוטה ויכחו,
שחן "אואין" ויש עמיהן שבועה, ומדברים שלא
כתביעת ממונ! - דנין "אואין" שיש עמיהן שבועה ואין
עמיהן בהן, מ"אואין" שיש עמיהן שבועה ואין עמיהן
בהן, ואל ויכחו "אואין" דרוצה שאין עמיהן שבועה,
ואל ויכחו "אואין" דסוטה שאף על פי שיש עמיהן
שבועה ויש עמיהן בהן. רבי עקיבא אומר: "והיה כי
יאשם לאחת מאלה" - יש מאלה שהוא חייב, ויש
מאלה שהוא פטור, הא ביצד? תבעו ממונ - חייב,
דבר אחר - פטור. רבי יוסי הגלילי אומר, הרי הוא
אומר: "והוא עד או ראה או ידע", בעדות המתקיימת
בראייה בלא ידיעה ובידיעה בלא ראייה הכתוב מדבר:
ראיה בלא ידיעה ביצד? "מנה מניתי לך בפני פלוני
ופלוני", "בואו פלוני ופלוני ויעידו" - זו היא ראייה
בלא ידיעה, ידיעה בלא ראייה ביצד? "מנה הודייתה
לי בפני פלוני ופלוני", "בואו פלוני ופלוני ויעידו" - זו
היא ידיעה בלא ראייה. רבי שמעון אומר: יתיב פאן
ותיב בפקדון, מה לחלן אינו מדבר אלא כתביעת
ממונ, אף כאן אינו מדבר אלא כתביעת ממונ! ועוד,

שהוציא פלוני שם רע על בתי - ואמר בבית דין: לא מצאתי לכתך בתלים, ונמצא בדאי
זה הספקתי להעמיד שם בדין לחבועו קנס של מאה ספא. חודה מפי עצמו - עדים
ולא, שהוציא שם רע בבית דין אחר - פטור. קא סלקא דעתך הודא דאפילו באו עדים
לאחר שהודה קאמר פטור, וקתני: המשביע את העדים קול השותא חייבין, אלמא
משביע עדי קנס חייבין ואתי מני רבי אלעזר ברבי
שמעון קאמר - לא ואליבא לא אבעי, לא דלדריה
הוי קנס ממונ כיון ללא מפרש בהדאיתא. אתאן
לרבנן - קושיא היא. ומשני: כולה רבי אלעזר
היא, והאי דקתני הודה מפי עצמו פטור - לאו
שבאו עדים אחר הודאקא קאמר, אלא בהדאיתא
בלא עדים, וטעמא דהוי דאק אתי דידיב למיתלה:
משום הכי העדים חייבין - משום דממונא
אספדיה, דאין עומד בקנס פטור אלא כל זמן
שהודא מפי עצמו, אבל אם באו עדים אחרי כן
חייב, הלכך ממונ ממונ הוא. **משנה שאני**
בהן ב' פטורין - כדמפרש בגמרא שאין הענין
מדבר אלא בכפירת ממון, **שאנס איש פלוני** או
פתח בתו של פלוני - שאנס ראונו בתו של
שמוען, ברתא דקתני "איש פלוני" דלעיל קאי,
דתנא לעיל מינה: שאיש פלוני כחן או לוי ואינו
בן גרשאה, ועליה קאי או שהשביעין שאנס איש
פלוני את בתו של אותו הארבייב עדי עד
השתא. **פטורין** - ובענין ששמענו מפי התובע,
ואצטרך למיתנייה משום דמוקדינן לה בבא
בהרשאה, אפילו הכי אינו בעל עדו בוד כשאר
ממון, דמדיד אלא מטא לדידה מעולם לא מצא
למכתב הרשאה עילוייה, ושחבל בי בני - הבלח
היא חבורה. **פטורין** - שאין כאן הפסד ממון,
שאם העידו היה הובן מתחייב מיתה ולא ממון,
ושחבל בי הכרי ושהחליק גדישי בשבת -
שחבל בי בשבת או חוליק גדישי בשבת,
היריעיה חוב מיתה ונניחן פטורין, ויש מפרשים:
שאנס איש פלוני ופתח את בתו - האב האב
על בתו, וטעמא דפטורין משום דאיכא חיוב
מיתה, ואף אני כן שמעתי, ואני אפשי
להעמידה, דאפילו בלא חיוב מיתה נמי, מאן קא
תבע? והשתא אם אנסה אחר קים לו בושתה
ופגמה וקנסה לאיבה, אנסה אבדא בקס בעי
לשלומי לה? בתמידי. **גמרא** **הא קתני סיפא**
עד ששמענו מפי התובע - דקתני דלעיל: שילח
ביד בר עד ששמענו מפי התובע. **בבא בהרשאה**
שמונו דאספדוטוס על בעל דתני להובע -
ממון היא חוב מייחבי. **אורכתא** - הרשאה,
ולשון שולטנות הוא. כמו (בבא בתרא קסד, ב)
בשנת פלוני אורכן - שלטון. אף כאן "אורכתא"
השטות, שהשליט על בעל דתני להובע.
אמטלטלי - לפי שאינו בעין, והעדים מעדיין על
זה שכתבו "מתחמם שיש לי ביד פלוני כך וכך".
הא כתביעת נאמר כאן אואין - "או ראה או
ידע", ונאמר לחלן **אואין** - שבועות הפקדון
בפקדון או בתשומת יד או בגול או עשק.
אואין דרוצה - "או איביה הכוח" - או השחל
עליו בצדקה. **אואין דרוצה** - "או עבר עליו או
קאנא" - איא איש שטער בעלד" וגו', ויש
עמיהן שבועה - "והשביע בחקן את האשה"
(בבמדר) **וא** **ביצד** - יש תביעה שהוא חייב
בו, ולמקמה פריקן איפוק **אואין** בעדות
התקיימת בו" - ואין כל עדות בוד בלא זו אלא

שְׁבוּעַת הָעֵדוּת – פֶּרֶק רִבְעִי דָף לַד עֲמֹד א – מִתּוֹךְ מַהֲדוּרַת “אֲבָן יִשְׂרָאֵל” (שְׁטִינְזוּלִץ) רִשׁ
רוֹשׁוֹת

מוֹשֶׁבֶע כְּשֹׁבֵעַ וּמוֹדֵד כְּשֹׁבֵעַ – וְלִיאָה לְמִימֵר דְּחַיָּה גּוֹפֵה נִלְכָּה בְּקַל חוֹמוֹר, דְּאִיבָה לְמִימֵר:
שְׁבֻעַת בִּיטוּי יוֹכִיחַ. וּמִדּוּר בִּימָה מִצִּינָה מִצִּי גִמְרָה לֵה. וְנִרְאָה דְּחִינּוּ דְּאִרְפִּיךְ
לְקַמֵּךְ. לִיגְמֹר נָמִי שְׁבֻעַת פְּקֻדָּה מְשֻׁבַּעַת הָעֵדוּת לְמוֹשֶׁבֶעַ מִפִּי אַחֲרִים, וְכִי תִימָנָה: אֲדִירָבָה,
נִלְכָּה מִבִּטּוּי – מִסְתַּבְּרָא דְּאִיבָה לְמִלְפֵיךְ טָפִי מַעֲדוֹת, כִּשְׁן חֲסֵא לְבִיטוּי כְּפִירָה וְעִבְרִיָה. **הַכִּי**
רִסְטִין: תְּבַעֲהָ כְּפִירָה וְעִבְרִיָה – וְאֵית דֹּלָה גִרְסִי
”וְעִבְרִיָה” מִשּׁוּם שְׁבֻעַת בִּיטוּי אֵיתָא וְנִמְנִי
לְשֹׁבֶר לְרִבִּי עֲקִיבָא. דָּאֵן בִּי נִרְאָה, דָּאֵן בִּי שְׁבֻעַת
וְכַפְרִיָה תְּרִי מִלֵּי נִינְהוּ, מִדְּקֻמְרָא רִבִּי נִפְשִׁיךְ
וְלְקַמֵּךְ בְּשִׁמְעִיתִן מוֹכַח דְּחִוָּא הָיָא, דְּפִרְיִךְ: אֲדִירָבָה
מַעֲדוֹת הָיָה לִיָּה לְמִלְפֵיךְ כִּשְׁן חֲסֵא הִדִּישׁ שְׁבֻעַתָּה
תְּבַעֲהָ וְעִבְרִיָה וְאִוָּקִי, מִשְׁמַעַן הָיָה נִפְשִׁיךְ, וְאִי
חֲפִירָה תְּבִירָ – אֵם כֵּן לֹא נִפְשִׁיךְ.

דא אֵית לִיָּה דְרַבִּי אַחָא בְרִינִי נִפְשוֹת נָמִי
מִשְׁכַּחַת לֵה – מִשְׁמַעַן הִבָּא דְרַבִּי אַחָא אֵית
לִיָּה אֲמִירָא בְרִינִי נִפְשוֹת. וְתִימָנָה: דְּבִרְכָּךְ “אֲחֻד
דִּינִי מְנוּנוֹת” (סְנִידְרִין לֵה) גְּבִי: כִּיבֵּד מִשְׁמַעַן
עַל דִּינִי נִפְשוֹת שְׁמָא אֲתִמְרוּ מֵאֲמֹד רֵאִיתִם,
דִּיכִי בְּגִמְרָא (שֵׁם לֵה, ב:). הָא בְרִינִי מְנוּנוֹת
אֲמִירָן, כִּמָּאֵן כְּרִבִּי אַחָא כִּי, מִשְׁמַעַן דֹּלָה אִיירִי
רְבִי אַחָא בְרִינִי נִפְשוֹתוֹ שֵׁן לִפְנֵי דְרַבִּי מִיְקִירָא
דְּסַלְקָא דַּעְתִּין דֹּלָה מִיתּוֹקֵם כְּרִבְנָן, עַל כִּרוּךְ
לֵה כְּרִבִּי אַחָא, וְאֵית לִי לְמִימֵר דֹּלָה אִיירִי אֲמִירָא
בְרִינִי מְנוּנוֹת דּוֹקָא לֵה בְרִינִי נִפְשוֹת, כִּי דִיכִי
תְּחִיתוֹקֵם מִתְּחִיתִין כּוֹחֹתֵי, אֲבָל לִיָּה דְרַבִּי
דְּמוֹקִי לֵה כְּרִבְנָן מִצִּי לְמִימֵר דְרַבִּי אַחָא אֵית לִיָּה
אוֹמְדָנָא אֲפִילוּ בְרִינִי נִפְשוֹת, אֲבָל עֵדִי תִימָנָה:
דְּמִשְׁמַעַן מִשּׁוּם דֹּאֵית לִיָּה בְרִינִי מְנוּנוֹת אֵית לִיָּה
נָמִי מִיָּה נִפְשוֹת, וְאֵם כֵּן לִפְנֵי לִיָּה דְרַבִּי
אַחָא מִשְׁכַּחַת לֵה אוֹמְדָנָא בְרִינִי נִפְשוֹת לְכֹלִי
עֲלָמָא, כִּמוֹ שְׁעֵלְתָּה לֵה נִשְׁכִּיחַ עַל רֵאִישׁ וְנִבְק
קֹרֵם לֵה מוֹדַ, דְּאֲפִילוּ לֵה מוֹדֵר דְּרַבִּי אַחָא אוֹמְדָנָא
בְּרִינִי מִשְׁכַּחַת לֵה “לִי תִשְׁבַּעְתִּיךְ” (אֲמִירָן עַל מוֹ, ב:). כִּמָּן
שְׁעֵלְתָּה לֵה נִשְׁכִּיחַ עַל גִּבּוֹ וּבִין אֲצִילִי דִיחֵי וִישׁ
לְמוֹר: הִדְהוּ מִצִּי לְמִימֵר “וְלִעֲמֵיךְ”.

על פִּי שְׁנֵים עֶדִים – חֲבֵר דְּחִיָּה, וְכִמָּאֵן דְּאֲמַר
(מִבּוֹת לֵה) וּבִסְפִידְרִין לֵה (ב) דִּיאַר צִינִי
הִתְרֵאֵר, וְאָף עַל פִּי שִׁחָה כִּאֵן פִּירְסוֹב וְלִבְלוֹ
רוֹחַ, שְׁחִירִי בְּחִרְבָּה הִיָּה – לֹא הִיָּה פִּטְרוֹר בְּשִׁבְלִי
כִּי דְדוֹקָא בִּין גִּלּוֹת אֲחֵר דְּפִטְרִינִין לֵה בִּפְרָק
בְּתָרָא דִּיבְמִתִּיר (קב), מִשּׁוּם מִיְמִירִי רִבִּי קִרְאִי,
דְּכִתְבִי כִמְהָ זִמְנִין “וְיִפֹּל עֲלֵי רִימוֹת”, אֲבָל מִמִּיתִת
בִּית דִּין אֵל מַעֲסִיר בְּחִיבִי: אַתֵּה, וְהִיא אֲמִירָן
(סְנִידְרִין נח, ב:). שְׁחִי חוֹבְשִׁים אֲרוֹת, מִכָּאֵן
כִּי לְדוֹחֹת לֹאֻקֻּמָּה בִּין דְּמִתְחִיָּה בְּבִיתָא דִּישְׁעֵשׁ
וְאִם פִּרְסֵה, וְכִן עִירִךְ לֹאֻקֻּמָּה לִמְאֵן דְּמוֹקִי בִּפְרָק
”אֵלוֹ עֵדוֹת” (כְּבוֹבוֹת לֵה, ב) לְקִרָא בְּשׁוּגָה, וְנִמָּא
”נִתְקַד” – נִתְקַח מְגִלּוֹת.

א טִרְפִּיָּה הִרָא אֵי שִׁלְחָה חֲרִי – תִימָנָה: הָא אֲוִלִּינִי
בְּתֵר רֹבָא, דְּמִדְּמַרְעָא דִּיִּקְרִינִי לֵה בִּפְרָק קִמָּא
דְּחֻלִּין (א, א) דֹּלָה אֵית חִישְׁטִין דְּלִמְנָא בְּמִקּוֹם סִיף
נָבֵק דְּחֻחֵי וִישׁ לְמוֹר: דְּמִיירִי כִמָּן אֲרִיָּה קִמָּן דְּחֻחֵי
טִרְפִּיָּה חֲדָה שִׁלְחָה, דְּבִרְיִךְ לִידַע אֲחֵר עֲבָדָה הִרָא,
וְעִדִּים

אֲמַרְתִּי לוֹ: יִשְׁעֵךְ, מִי הִרְגוּ לוֹה, אוֹ אֲנִי אוֹ אַתָּה? אֲבָל מִה אֲעִשֶׂה שְׁאֵין דְּמָךְ מְסוֹר בְּיָדִי,
שְׁהִי אֲמַרָה תוֹרָה: “עַל פִּי שְׁנֵים עֶדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֶדִים יוֹמַת הַמֹּת”, אֲלֵא הַמְקוֹם יִפְרַע מִמֶּךָ; אֲמָרוּ: לֹא זוֹו מִשְׁעַן עַד שְׁנִשְׁכּוֹ בְּחֵשׁ
וּמֹתוֹ – אֲפִילוּ תִימָא אֵית לִיָּה דְרַבִּי אַחָא, בְּשִׁלְכָמָא יִדְעִיָּה בְּלֹא רֵאִיָּה מִשְׁכַּחַת לֵה, אֲלֵא רֵאִיָּה בְּלֹא יִדְעִיָּה הִיכִי מִשְׁכַּחַת לֵה? מִי לֹא
בְּעִי מִידַע אֵם גּוֹי הִרָג אוֹ יִשְׂרָאֵל הִרָג, אֵם אֲדָם מִרְכָּה הִרָג אוֹ שִׁלְחָה תִּרְגַּ? שְׁמַע מִיָּה קִסְבָּר רִבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי: מִשְׁבִּיעַ עֲדִי קִנָּם –
פְּטוֹר; דִּיאַ סִלְקָא דְעִתְמָךְ חֲתִיב, נְהִי דִידְעִיָּה בְּלֹא רֵאִיָּה אֲשַׁכְּחֵן לֵה, רֵאִיָּה בְּלֹא יִדְעִיָּה מִי לֹא בְּעִי מִידַע גּוֹיָה בְּעַל בֵּת יִשְׂרָאֵל בְּעַל,
בְּתוֹלָה בְּעַל בְּעוֹלָה בְּעַל? וְתִיב רַב הַמְנוּנָא קִמְהִי דְרַב הַיְּהוּדִי, וְתִיב רַב הַיְּהוּדִי וְקָא מִיבְעִיָּא לִיָּה: “מִנְהָ מִנִּיתִיךְ בְּפִנִי פִלּוּנִי וּפְלֹנִי”,
וְעִדִּים

וְאֵינוֹ חֵיִיב אֲלֵא אַחַת בְּפִנִי בֵּית דִּין – אֵם הִשְׁכִּינְם בְּבֵית דִּין, שְׁלֵא עֵשָׂה בּוֹ מוֹשְׁבַע –
מִפִּי אַחֲרִים כְּשֹׁבֵעַ עֲצֻמָּה, וְלְקַמֵּךְ מִפְרֵשׁ לֵה לְכֹלְהָ, אוֹ אוֹ בִּישּׁוּ – יֹא נִפֵּשׁ כִּי תִשְׁבַּע
לְבִטָּא, “לִדְרַע אוֹ לְהִיטִיב”, כִּשְׁן תַּחְתָּא מִתְּחַבֵּא – בְּשִׁנְיָן תְּכִיב “תַּחְתָּא” לְגוֹרָה מִיָּה.
תַּחְתָּא מִתְּחַבֵּא – עֵדוֹת וּבִטּוּי בְּחִטָּאוֹת, אֲבָל שְׁבֻעַת פְּקֻדוֹן בִּאשָׁם, כִּשְׁן חֲמָא “כְּמוֹד”

תְּכִיבָה וְכַפְרִיָּה [וְעִבְרִיָּה] – סִימָן הוּא: שִׁכֵּן
חֲטָא – “תַּחְתָּא” מִיְתַּחְתָּא, וּבְשִׁנְיָן חֵיִיב עַל
הַמִּידָה, אֲבָל בִּטּוּי תְּכִיב בֵּה “וְנִעְלַם”, תְּבַעֲהָ
וְכַפְרִיָּה – עֵדוֹת וּפְקֻדוֹן בֹּאִין עַל יְדֵי טַעְנָה
וְכַפְרִיָּה, מִה שְׁאִין כֵּן בְּשִׁבְעוֹת בִּטּוּי. וְעִבְרִיָּה –
עֵדוֹת וּפְקֻדוֹן שְׁחִידוֹן שְׁבֻעוֹתָה לְשֹׁבֶר, אֲבָל
בִּיטוּי עֵקֶרָה לְחֵבָא. תַּחְתָּא שִׁירְדִּיהָ לְחֻמוֹשׁ –
סִימָן הוּא: עֵדוֹת וּבִטּוּי שְׁחִידוֹן בְּחִטָּאוֹת, וְכַפְרִיָּה
וְיִוֵּרֵד, וְאִין בְּהֵם חוֹשֵׁם. לֵאפֻקִי פְקֻדָּה, שְׁחֵא
בִּאשָׁם, וּבִקְרָבִי קְבוּרָה, וּמוֹסָף עֲלֵי חוֹמֶם,
דְּכִתְבִיב (וְקִרָא ה) “וְשִׁילֵם אֲרוֹתוֹ בִּרְאִשׁוֹ
וְחִמְשִׁיתוֹ וְיִסָּף עֲלֵיהֶן”, אֲוִאִין: דְּרַבִּי אֲלִיעֶזֶר מִפִּיד
– דִּיאֵינוֹ אֲלֵא תְּבַעֲהָ מִמּוֹן, וְאֲתַבְּעִתָּה מִמּוֹן
גּוֹפֵה קִמְרָה: יִשׁ מִחוּן שְׁחֵא חֵיִיב וִישׁ מִחוּן שְׁחֵא
פְטוֹר. מָא בִּינִינִי – הִי נִינְהוּ תְּבַעֲהָ מִמּוֹן דְּפִטְרִי
רְבִי עֲקִיבָא וּמוֹחִיב, וְרַבִּי אֲלִיעֶזֶר: דְּרַבִּי
אֲלִיעֶזֶר חֵיִיבִין – דְּגִבִּי הִשְׁבַּת גּוֹזִלָה שְׁמַעִינִן לִיָּה
לְקַמֵּךְ (ו, ב) דְּמִיבְרִיָּה הִשְׁבַּע עַל גּוֹזִלָת מִקְרַע,
וְקָא סִלְקָא דַּעְתִּין דְּחִוָּא הִרָגִן לְשִׁבְעוֹת פְּקֻדָּה,
אוֹ לְשִׁבְעוֹת הָעֵדוּת, וְלְרִבִּי יוֹחָן דְּרַבִּי מִשְׁבִּיעַ
עֲדִי קִרְקַע פְּטוֹר אֲפִילוּ לְרִבִּי אֲלִיעֶזֶר – וְכֵן
לְשִׁבְעוֹת פְּקֻדוֹן, לְקַמֵּךְ הִיא בִּפְרָק “שְׁבוּעַת
פְּקֻדוֹן” (שֵׁם), אִיבָא בִּינִינִי עֲדִי קִנָּם – לְרִבִּי
אֲלִיעֶזֶר חֵיִיבִין, כִּשְׁן בְּשִׁבְעוֹת הָעֵדוּת דְּשִׁמְעִינִן
לִיָּה דִּרְדִּישׁ פִּרְשָׁת שְׁבוּעַת פְּקֻדוֹן בִּרְיִבּוּי
וּמִשְׁטִיט גְבִי “וְהַשְׁכִּיב אֶת מוֹלִדְהָ”, הָא דְרַמְיָן
בְּחִבּוּבוֹת (מב, א) גְבִי פְקֻדָּה: יִצְאֹא אֵי שְׁהֵם קִנָּם
– דֹּלָה כְּרִבִּי אֲלִיעֶזֶר, לִימָא רִבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי –
דֹּאמַר: אִין עֵדוֹת מִתְקִימָת אֲלֵא בִּרְאִיָּה וְיִידִיעָה
חוּץ מַעֲדוֹת מִמּוֹן, לִית לִיָּה דְרַבִּי אַחָא – דְּדִיאַן
וּמוֹחִיב בְּרִדְמָה, כִּמּוֹן גִּלּוֹת הֲאֲחֻדִּין בִּין הַגִּמְלִים,
דְּמִתְחִיב לִיָּה בְּלֹא רֵאִיָּה בְּרִדְמָה, הֲאֲחֻרָה – בּוֹעַט
בְּרִגְלֵי, וְלִי נִרְאָה: כְּשֹׁבֵא לִיזְקָא לְקִנְבָּה הוּא
לְחֵם וּמִנְהָ בְּרִגְלֵי גִמְלִים, שְׁכִיבִיחוֹת, וְלִשְׁן
”אֲחֻרָה” גּוֹפֵל בְּתַשְׁמִישׁ גִּמְלִים, דְּתִנִּינִי בְּחִבּוּבוֹת
(ה, א) גִּמְלָא אֲחֻרָה כְּנַגֵּד אֲחֻרָה, אֵיבָא לִיָּה
דְרַבִּי אַחָא – דְּדִיאַן בְּרִדְמָה, דִּינִי נִפְשוֹת נָמִי
מִשְׁכַּחַת לֵה – דְּמִתְקִימָת בְּלֹא רֵאִיָּה, כִּמּוֹן הָא
שְׁמַעִינִן בֵּן שִׁטַּח, דִּיאַ יִדְעִית לֵה בְרִינִי מְנוּנוֹת
גְבִי גִמְלָ מִשּׁוּם בִּדְרִידוֹת שִׁחָה שִׁחָה – הִכִּי נָמִי
בִּידַע מִשּׁוּם הִרְגוּ, אֲלֵא רֵאִיָּה בְּלֹא יִידִיעָה חֵיבִי
מִשְׁכַּחַת לֵה – אֵם רֵאִה שְׁחֵרָא אֲדָם וְאֵינוֹ יוֹדַע
מִי הוּא הֲחֵרָג, מִי מִצִּי מִסְחִיד עֲלֵיהֶם: מִי לֹא בְעִי
לְמִימֵךְ בֵּן, קִסְבָּר רִבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי – מִלְּתָא
בִּאשָׁם וּפְשַׁע הִיא, וְחִבִּי קִמְרָה: דְּרַבִּי אֲקֻמְרָא רִבִּי יוֹסִי
הַגִּלְלִי, אִין שְׁבֻעַת הָעֵדוּת אֲלֵא בְּעֵדוֹת
הַמְתַּקִּימָת בִּידִיעָה בְּלֹא רֵאִיָּה וְהִיא בְּלֹא
יִידִיעָה, שְׁמַע מִיָּה דְּסִבְרֵיָא לִיָּה: מִשְׁבִּיעַ עֲדִי קִנָּם
דִּיאֵנוֹ מִפְתָּה וְכַפְרִי – פְּטוֹרִין.

וְעִדִּים
שְׁהִי אֲמַרָה תוֹרָה: “עַל פִּי שְׁנֵים עֶדִים אוֹ שְׁלֹשָׁה עֶדִים יוֹמַת הַמֹּת”, אֲלֵא הַמְקוֹם יִפְרַע מִמֶּךָ; אֲמָרוּ: לֹא זוֹו מִשְׁעַן עַד שְׁנִשְׁכּוֹ בְּחֵשׁ
וּמֹתוֹ – אֲפִילוּ תִימָא אֵית לִיָּה דְרַבִּי אַחָא, בְּשִׁלְכָמָא יִדְעִיָּה בְּלֹא רֵאִיָּה מִשְׁכַּחַת לֵה, אֲלֵא רֵאִיָּה בְּלֹא יִדְעִיָּה הִיכִי מִשְׁכַּחַת לֵה? מִי לֹא
בְּעִי מִידַע אֵם גּוֹי הִרָג אוֹ יִשְׂרָאֵל הִרָג, אֵם אֲדָם מִרְכָּה הִרָג אוֹ שִׁלְחָה תִּרְגַּ? שְׁמַע מִיָּה קִסְבָּר רִבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי: מִשְׁבִּיעַ עֲדִי קִנָּם –
פְּטוֹר; דִּיאַ סִלְקָא דְעִתְמָךְ חֲתִיב, נְהִי דִידְעִיָּה בְּלֹא רֵאִיָּה אֲשַׁכְּחֵן לֵה, רֵאִיָּה בְּלֹא יִדְעִיָּה מִי לֹא בְּעִי מִידַע גּוֹיָה בְּעַל בֵּת יִשְׂרָאֵל בְּעַל,
בְּתוֹלָה בְּעַל בְּעוֹלָה בְּעַל? וְתִיב רַב הַמְנוּנָא קִמְהִי דְרַב הַיְּהוּדִי, וְתִיב רַב הַיְּהוּדִי וְקָא מִיבְעִיָּא לִיָּה: “מִנְהָ מִנִּיתִיךְ בְּפִנִי פִלּוּנִי וּפְלֹנִי”,
וְעִדִּים

שבתות העדות - פרק רביעי דף דף עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזלץ)"

תוספות

ועדים רואין אותו מבחוץ - שאם היו מבפנים היו יודעים אם היה פסעין או הלאה. ובקונטרס פירש: שעל ידי שהם בחוץ לא הכיר בהם הנתבע. **אתו** סהוי ואמור הדשתין מיס בעד עמוד זה אמר ריש לקיש החזוק כפרן - אם תאמר: בריש בבא מעצתה נרף ג, א) דאמר: נבזה ל"י בידך" דלא רואינן אלא ל"י בידו כלום, והעדים מעדים שחייב לו חמשים - ישלם לו החמשים וישבע על השאר.

ועדים רואין אותו מבחוץ, מאי? אמר ליה רב המנונא: והלה מה טעון? אי אמר: "לא היו דברים מעולם" - החזוק כפרן. אי אמר: "אין, שקלי דידן שקלי" - כי אתו עדים מאי הוי? אמר ליה: המנונא את, עול אתה. ההוא דאמר ליה לחבריה: מצד מניתי לך בצד עמוד זה, אמר רבי, לא עברתי בצד עמוד זה. אתו תרי סהדי אסהדיו ביה דהשתין מיס בעד עמוד זה. אמר ריש לקיש: החזוק כפרן, מתקיף לה רב נחמן: האי דינא פרקאא הוא! מי קאמר מעולם? בעסק זה קאמר ליה! איכא דאמרי, ההוא דאמר ליה לחבריה: מנה מניתי לך בצד עמוד זה, אמר ליה: לא עברתי בצד עמוד זה מעולם, נפקו ביה סהדי דהשתין מיס בעד עמוד זה. אמר רב נחמן: החזוק כפרן. אמר ליה רבא לרב נחמן: פל מילתא דלא רמיא עליה דאיניש, עבד לה ולא אדעתיה. רבי שמעון אומר: חייב כאן והייב בפקדון" כו'.

מתכו עלה במערבא. מאי חוכא? דקתני: מה לפקדון שכן לא עשה בו מושבע כנשבע מויד בשונג; מברך מושבע מפי עצמו בעדות לרבי שמעון מנא ליה? דגמר בפקדון, פקדון נמי מושבע מפי אחרים נגמר מעדות! - ומאי חוכא? דלמא רבי שמעון בקל וחומר מיותי לה: מפי אחרים חייב, מפי עצמו לא פל שכן! אלא חוכא אמוד בשונג, דקתני: מה לפקדון שכן לא עשה בו מושבע כנשבע מויד בשונג; מברך מויד גבי עדות מנא ליה? דלא פתיב ביה "ונעלם", הקא נמי לא פתיב ביה "ונעלם"! אמר להו רב הונא: ומאי חוכא? דלמא מויד דלאו בשונג בפקדון - ממעילה רבי שמעון גמר לה! - והיינו חוכא: אודגמר לה ממעילה נגמר לה מעדות. - מסתברא, ממעילה הוה ליה למילת, שכן מעילה ממעילה, אדרבה, מעדות הוה ליה למילת, שכן "התקא" מ"התקא" כפרי' - מסתברא, ממעילה ממעילה, אדרבה, מעדות הוה ליה למילת, שכן חסא דריוט בשבועה תבעיה וכפריה "ואינין"! - הגך נפישין - אלא מאי חוכא? והושע מפי רב אמרי: היינו חוכא, מברך רבי שמעון דלמא רבי שמעון שכן לא עשה בו מושבע כנשבע מויד בשונג.

ומאי חוכא? דלמא כי פריך - מקמי דתיקום ליה גזירה שוה, בתר דקמא ליה גזירה שוה לא פריך! - ולא? והאמר להו רבא בר אימי לרבנן: מאן תנא שבועת הפקדון לא ניתין ודונה לכפרה? רבי שמעון היא! - דלמא מויד בשונג פריך, דגמר לה ממעילה, דהנהך נפישין, אכל מושבע כנשבע לא פריך. - והתהדר עדות ותגמר לה בפקדון, מויד דלאו בשונג: מה פקדון - שונג אין, מויד לא, אף עדות - שונג אין, מויד לא, כי היכי דליף פקדון ממעילה! להכי

ועדים רואין אותו מבחוץ - ולא הכיר הנתבע בהם, החזוק כפרן - שחירי ראו אלו שמנה לו, ואף על פי שאינן יודעין אם הולאה אם מנתה געושה פת דבר, שחירי אמר לו "לא היו דברים מעולם" ואין נאמן עוד בשבועה. **התוספתא פל קול -** דאמר ראי ליכנס לבית המדרש, שאתה מחכים את רכך, כל מילתא דלא רמיא עליה דאניש - כי בא, שאין

לאדם לשום אל לבו כל המקומות שהוא משתין שם מיס להיות זכור עליהן. **מכאן עלה במערבא** - אמר רבי שמעון דגמר בפקדון בעגרה שוה - ד"תוסטא", בקל וחומר מיתו לה - מניה וביה, ולית ליה גזרה שוה. **פסעילה** נגמר לה - נאמר כהן (ויקרא ה') "מעילה מעיל", ונאמר הלחן (שם) "כי תטעול מעיל", נגמריה מערות - לחובא, בגזרה שוה ד"תוסטא" "תחטא" שכן מעילה בכל נהנה בקבוע חומש ואשם - בשניהם נאמר מעילה, ושניהם נהנים בכל, אבל עדות אין נהנה אלא בראיון להדיע. ושניהם נהנה בעבירה שבידים, וכן נהנה מן החקש זה כפר ממון, לאפוקי עדות שלא נהנה, ושניהם בקרבן קבוע, ועדות בעולה ויורד. ושניהם בחומש ואשם, ועדות בחטאת ואין שם חומש, שכן חטאת הרייב בשבועה דבעיה "תוסטא" - בשניהם נאמר "תחטא", ודינו עם הדייט, אבל מעילה דינו עם החקש, ושניהם בשבועה, ועל ידי תביעה וכפירה הן באין, ובשניהם נאמר אואיין, מה שאין כל במעילה. **הנהך נפישין** - דתבעיה וכפירה חזא דיא, מברך רבי שמעון גזרה שוה - ד"תוסטא" "תחטא" גמיר, דקתני סיפא דמלתייה: תלמודא לומר "תוסטא" "תחטא" לגזרה שוה, אמאי כפי ברישא: לא עשה בו מושבע כנשבע ומויד בשונג כי היכי דגמר עדות מפקדון לענן שאני מדבר אלא מתביעה ממון, נגמר נמי פקדון מעדות מושבע כנשבע ומויד בשונג כנשבע רלמא כי פריך - שכן לא עשה בו, מקמי דתיקום גזרה שוה - בתחלת שבועתו, כשהיה בא ללמדה בבנין אב, חייב כאן וחייב בפקדון, אבל לבתר דקמא ליה דדין שוה "ד"תוסטא" "תחטא" לא שמעין ליה דפריכה, והאי דפריכה ברישא - לא משום דסבירא ליה (הא דהוה) ודא הוי גמיר גזרה שוה מריה, אלא לחודיעי בא שהחוצר גזרה שוה לתבוע, ולא תאמר: למחא הוצרבה והלא יש ללמד ב"מה מצני", לפיכך התחיל להשיב עתה, בבנין אב, והודיע דמלתייה שוה להשיב עתה, לכן הוצרבה גזרה שוה, וכן בתריה גמאי וספרי וספרא, אלא - פריך בתריה, ומשני: דלמא כי פריך מויד בשונג פריך, במויד בשונג הוא דסבירא ליה כי פריכה קמייחא ואפילו בתר גזרה שוה, משום דגמיר לה ממעילה דלא עשה בו מויד בשונג, ותיאח ליה לגמריה ממעילה לפטורא ולא מעדות לחובא, משום דהנהך נפישין כדאמרין לעיל: שכן מעילה בכל נהנה בקבוע חומש ואשם, אבל מושבע

או

כי אתא רב פפא ורב הונא בריה דרב גזירה שוה גמיר, למה ליה דפריך: מה לפקדון שכן לא עשה בו מושבע כנשבע מויד בשונג. **ומאי חוכא? דלמא כי פריך** - מקמי דתיקום ליה גזירה שוה, בתר דקמא ליה גזירה שוה לא פריך! - ולא? והאמר להו רבא בר אימי לרבנן: מאן תנא שבועת הפקדון לא ניתין ודונה לכפרה? רבי שמעון היא! - דלמא מויד בשונג פריך, דגמר לה ממעילה, דהנהך נפישין, אכל מושבע כנשבע לא פריך. - והתהדר עדות ותגמר לה בפקדון, מויד דלאו בשונג: מה פקדון - שונג אין, מויד לא, אף עדות - שונג אין, מויד לא, כי היכי דליף פקדון ממעילה! להכי

כנשבע - מילף ליה פקדון מעדות, ולא סבירא ליה כפריכה מדקמא ליה גזרה שוה, ולכיא חובא. **ופריכין:** והתהדר עדות בו' - כלומר, היינו חוכא: לבתר דגמר פקדון ממעילה למויד דלאו בשונג, היכי פריך: תאמר בעדות עשה בו מויד בשונג! בתר דקמא ליה גזרה שוה "ד"תוסטא" "תחטא", ליתור עדות וליליף פקדון למויד לא עשה בו מויד בשונג, אלא דלא פקדון ממעילה ומשני:

אִלּוּ שְׂהִיָּה אַחַד מִהֶן קִרְבּוֹ אוֹ פְסוּל הָיָה אִלּוּ פְטוּרִין – אָף עַל גַּב דְּכַבְרֵי שְׁמַעְנָה דְּאִין נִהְיָת אֵלֶּא בְּרֵאשִׁין לְחַדְעִי, אֵינְטֵרֶסְךָ לְמַחְזֵינִי הַכֹּא, דְּאִפְּלוּ אִם יֵשׁ שְׁלֹשָׁה עֲדִים וְחֲשִׁנִּים כְּשִׁרִים – פְּטוּרִין, עֲדוּת בְּשִׁטְלָה מִקְצֵתָה בְּטַלָּה כּוֹלָה, וּמְחֻסּוֹת הֶרֶב רַבִּינוּ מִשּׁוּ. **בְּאֵלָּף** דֶּלֶת בִּיּוֹד הָיִי – אָף עַל גַּב דְּהִדְוּתָהּ אֵת הַשֵּׁם בְּאֻחִיתוּתָא אִין לֹא חִלַּק כּוֹ, שְׁמַא כִּיּוֹן שְׂאִינוּ מִתְּכַוֵּן לִשְׂם מוֹתָר, גַּם זֶה מִתְּחַסְּפוֹת רַבִּינוּ מִשּׁוּ.

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי – הִרִי אִלּוּ פְטוּרִים, מִפְּנֵי שְׁקָדְתָּ שְׁבוּעָה לְעֲדוּת, עֲמַד בְּבֵית הַפִּנְסָת וְאָמַר: "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם שֶׁאִם אַתֶּם יוֹדְעִין לִי עֲדוּת, שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי" – הִרִי אִלּוּ פְטוּרִין עַד שֶׁהָיָה מִתְּכַוֵּן לָהֶם. אָמַר לִשְׁנֵים: "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם אִישׁ פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי שֶׁאִם אַתֶּם יוֹדְעִין לִי עֲדוּת שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי", – "שְׁבוּעָה שְׂאִין אֲנִי יוֹדְעִין לָךְ עֲדוּת", וְהֵם יוֹדְעִין לֹא עֲדוּת עַד מִפֵּי עַד, אוֹ שֶׁהָיָה אַחַד מִהֶן קִרְבּוֹ אוֹ פְסוּל – הִרִי אִלּוּ פְטוּרִין. שְׁלַח בֵּיד עֲבָדוֹ, אוֹ שְׂאֵמֶר לְהֵן הַתַּבְּעִ: "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם שֶׁאִם אַתֶּם יוֹדְעִין לֹא עֲדוּת, שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי" – הִרִי אִלּוּ פְטוּרִין, עַד שֶׁיִּשְׁמַעְנוּ מִפִּי הַתּוֹבֵעַ. **גְּמָרָא** תְּנֵן רַבֵּנִן: "מִשְׁבִּיעֵנִי עֲלֵיכֶם אִם לֹא תַבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי שְׂאֵמֶר אִישׁ פְּלוֹנִי לִיתֵן לִי מֵאֲתָנִים זֶה, וְלֹא נִתֵּן", יֹכֵל יְהוֹ הַיִּיבִין? תִּלְמִיד לֹאמֵר: "תַּחֲטָא" "תַּחֲטָא" לְגִזְרָה שׁוֹהָ, נֶאֱמַר כָּאן "תַּחֲטָא", וְנֶאֱמַר לְהֵלן "תַּחֲטָא", מַה לְהֵלן תַּבְּעִיעַת מִמּוֹן וְיֵשׁ לוֹ, אָף כָּאן תַּבְּעִיעַת מִמּוֹן וְיֵשׁ לוֹ. "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם בְּשִׁתְּדַעְוִי לִי עֲדוּת" כּוֹ, תְּנֵן רַבֵּנִן: "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם בְּשִׁתְּדַעְוִי לִי עֲדוּת שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי", יֹכֵל יְהוֹ הַיִּיבִין? תִּלְמִיד לֹאמֵר: "וְיִשְׁמַעְנָה קוֹל אֱלֹהִי הוּא עַד אוֹ רָאָה אוֹ יָדַע", מִי שְׁקָדְתָּ עֲדוּת לִשְׁבוּעָה, וְלֹא שְׁקָדְתָּ שְׁבוּעָה לְעֲדוּת, "עֲמַד בְּבֵית הַפִּנְסָת וְאָמַר מִשְׁבִּיעֵנִי עֲלֵיכֶם", אָמַר שְׁמוּאֵל: אֲפִילוּ עֲדִיו בִּינִיחָן, – פְּשִׁיטָא! – לֹא צָרִיכָא דְקָאִי עֵינְיָהֶן, מַהוּ דְחִימָא: כִּמְאֵן דְּאָמַר לְהוּ דְמִי, קָא מִשְׁמַע לֵךְ. תִּנְיָא נָמִי הַכִּי: רָאָה סִיעָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם עוֹמְדִין וְעֲדִיו בִּינִיחָן, וְאָמַר לָהֶן: "מִשְׁבִּיעֵנִי עֲלֵיכֶם אִם אַתֶּם יוֹדְעִין לִי עֲדוּת, שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי", יֹכֵל יְהוֹ הַיִּיבִין? תִּלְמִיד לֹאמֵר: "וְהוּא עַד", וְהִרִי לֹא יוֹחַד עֲדִיו. יֹכֵל אֲפִילוּ אָמַר "כֹּל הָעוֹמְדִין כָּאן"? תִּלְמִיד לֹאמֵר: "וְהוּא עַד", וְהִרִי יוֹחַד עֲדִיו. "אָמַר לִשְׁנֵים מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם". תְּנֵן רַבֵּנִן: אָמַר לִשְׁנֵים: "מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם פְּלוֹנִי וּפְלוֹנִי אִם אַתֶּם יוֹדְעִין לִי עֲדוּת, שְׁתַּבְּאוּ וְתַעֲיִדוּנִי", וְהֵן יוֹדְעִין לֹא עֲדוּת עַד מִפֵּי עַד, אוֹ שֶׁהָיָה אַחַד מִהֶן קִרְבּוֹ אוֹ פְסוּל, יֹכֵל יְהוֹ הַיִּיבִין? תִּלְמִיד לֹאמֵר: "אִם לֹא יִגִּיד וְנִשְׂא עֻנּוֹ",

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

וּמִשְׁנֵי: לְהַכִּי כְּתִיבָה כּוֹ, **מִשְׁנֵה** אֵלֶּא עַל תַּבְּעִיעַת מִמּוֹן בְּפִקְדוֹן – שְׂאִילוּ הַעֲדִידוּת הוּא מִחִיבִין אוֹתוֹ מִמּוֹן. אַבֵּל אִלּוּ הוּא הַעֲדִידוּתוֹ לֹא הָיָה מִחִיבִין, שְׂהִיָּה יֹכֵל לִמּוֹר "חֲזוֹרִינִי בִּי, מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עֲלֵיכֶם" – כּוֹלָה מִתְּכַוֵּנִת מִפְּרֵשׁ מִפְּרֵשׁ, **גְּמָרָא** וְיֵשׁ לוֹ – שֵׁשׁ מִמּוֹן עֲלִיוֹ, וְהוּא עַד – שְׂהִיָּה עַד בְּאוּרָה שְׁעָה, פְּשִׁיטָא – דְּאִי לֹא עֲדִים בִּינִיחָן מֵאִי אֵינְטֵרֶסְךָ לְמַחְזֵי

בְּמִתְּנִיתִן פְּטוּרִין: אִין צָרִיכָא דְקָאִי עֵינְיָהֶן – שְׁעוּמָה בִּצֵּד דְּהִירָה, מַהוּ דְחִימָא – וְדִאִי לְהֵךְ דְּקִימִינֵי בְּצֵד קְאָמֶר, הוּא יוֹחַד עֲדִיו, קָא מִשְׁמַע לֵךְ. תִּנְיָא נָמִי הַכִּי – דָּאָף עַל גַּב דְּרַבִּינֵינוּ קָא, פְּטוּרִין, רָאָה סִיעָה שֶׁל בְּנֵי אָדָם וְעֲדִיו בִּינִיחָן – עַל בְּרִיחַ בְּרִיאָי גִּבְדִּיחָי קְאָמֶר, מִדְּקָאֶמֶר סִיפָא: וְיֹכֵל (כּוֹ) אֲפִילוּ כֹּל הָעוֹמְדִין כָּאן תִּלְמִיד לֹאמֵר: וְהוּא עַד, הִרִי יוֹחַד עֲדִיו – דְּכִיבִין דְּאָמַר "עוֹמְדִין כָּאן" – אוֹתוֹן הָעוֹמְדִין אֲצִילוּ יוֹחַד וְחִיבִין, וְאִי לֹא פִרְשֵׁי הַכִּי בְּהִירָא – תַּנָּא בְּרִישָׁא פְטוּרִין, אִם לֹא יִגִּיד – כְּתִיב מֵלֵא, לְמִדְרֵשׁ בִּיהַ לֹא לֵא, **מִשְׁנֵה** מִצּוֹה כָּאִי עֲלֵיכֶם – בְּכִיבִין דְּאָמַר "עוֹמְדִין כָּאִי" דִּלֵּת – שֶׁם הַכְּתוּב בְּאֵלָּף דִּלֵּת, בִּי"ד הִי" – שֶׁם הַכְּתוּב אֲרַבַּע אוֹתִיות הַכְּתוּב בִּי"ד הִי" הַמְּקַלל בְּכוֹלֵן – מִבְּרַח אֵת הַשֵּׁם בְּאֵחַד מֵהֶם, כִּגֵּן יִכְבֵּה פְּלוֹנִי אֵת פְּלוֹנִי" שׁוֹה עֲדִיו בְּכִשְׁמַלְלָה שֶׁם בְּשֵׁם, חִיבִי – מִיִּתָּה, הַמְּקַלל עֲצֻמוֹ כּוֹ – מִפְּרֵשׁ בְּגִמְרָא, יִכְבֵּה ה' אֱלֹהִים – וְכֵן יִכְבֵּה אֱלֹהִים" גִּרְסָ בְּמִתְּנִיתִין, כִּתּוּב נִתּוּן וְקוֹדֶר סִבֵּר הַשֵּׁם מִגִּזְרָתוֹ הַדּוּקִינָתָה, וְזֶה אִיֵּל אֵל – אִם אָמַר לְעִידִים אַחַד מִן הַמְּקִרְאִת שֶׁבְּקִלְלוֹת יִכְבֵּה הַשֵּׁם בְּשִׁתְּפָת וְגוֹ, אִם לֹא תַעֲיִדוּנִי", וְכֵן "יִכְבֵּה הַשֵּׁם" – כִּגֵּן שׁוּדִיחַ אֲחֵךְ קִרְבָּא קִלְלוֹת שְׁבִתוּרָה, וְאָמַר לְעִידִים: "כִּי יִכְבֵּה אֱלֹהִים" – וְזֶה הָיָה אֱלֹהִי, דְּהָא כְּתִיב בָּהֶם "כִּכְלֵ אֱלֹת הַבְּרִיָּה", אִל יִכֵּךְ – אִם תַּעֲיִדוּנִי, אִם יִכְרֵךְ אִם תַּעֲיִדוּנִי, וְכִכְרֵ (וְכִכְרֵ) וְכִכְרֵ, רַבִּי מֵאִיד מַחֲיִיב – מִכְּלֵל אֵת אֲתָת שְׁמוֹעַ הוּא, אִל יִכְבֵּה אִם תַּעֲיִדוּנִי, וְאִם לֹא תַעֲיִדוּנִי יִכֵּךְ, **גְּמָרָא** בְּצוּרָה הַפְּטוּרָה בְּתוֹרָה – "אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת" (כִּכְרֵ) וְדִתְכִיבֵן בְּפִרְשֵׁת גִּרְסִין (כּוֹ), כּוֹבֵלֵם, לִשְׁוֹן אִסְיֵרָה, כִּכְכֵּל בִּירָא (תַּחֲלִיב קִשְׁטָה), אוֹרִיכֵם אֲנִי בְּשְׁבוּעָה – מִזְכִּיר אֵת הַשֵּׁם בְּגִמְרָא מִכֵּל הַלְשׁוֹנֹת הַלּוֹל.

בְּרֵאשִׁין לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **בְּפִירוֹשׁ** רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל גִּרְסָ: אִיד' מִן הַשֵּׁם אִינוּ נִמְנָח, וְחִימָה, דְּמֵאִי שֹׁנָה מִצִּבִּי מִבְּבִאֲוֹת וְשִׁיר מִשְׁדֵּיר נִמְנָחִין לִפִּי שְׂאִין שֵׁם בְּפִי עֲצֻמָּה וְשִׁמָּה מִשּׁוּם דְּשֵׁם דְּמִיּוּחָהּ הוּא יֵשׁ לְחַזְמִיר בּוֹ יוֹתֵר, וְשִׁיר לְעֻמּוֹד בִּן **הַכִּי גִרְסִינֵן**: אִין הִלְבָּה כְּרִבִּי יוֹסִי, וְאֵינְטֵרֶסְךָ דִּלָּא תִּמְאֵי נִימּוּק עֻמּוּ, וְכֵן וְגִרְסָא רַבִּינוּ חֲנַנְאֵל בְּאֲחֻרָנָה

במי שהוא חנון - ולא דחנן שם הוא, אלא בשם מי שהוא חנון. כתב אֵלֶּף לִפְד מֵאֲלֵהִים - שהתחיל לכתוב אֵלֵהִים וכתב אֵלֶּף לִפְד - אין נמחקין ואף על פי שלא גמר את השם, שהרי שתי אותיות חללו שם לעצמו. חזין מזה כי - למלאך האמצעי קרא אדון, שכך באו לפני מיכאל באמצעו גבריאל מימיו רפאל משמאלו. אף זה קדש - דכתיב לעיל מינה "ורא עליו יי" הדר כתיב "והנה שלשה אנשים", ואמר להקדוש ברוך הוא: אל נא תעבור מעל עבדך, הבחין לי כאן עד שאבנים האדוקים. פי' שיש בידו כי - והכי קראתו ואומר לוט אֵלֵהִים באונידם: אל נא ידו כן, וחזר כלפי השם ואמר לו: אדוני, נהג נא מצא עבדך. גביות - כתיב (מלכים א) "ברך נבות אֵלֵהִים", בנבית - בנבון (שופטים י) "לו בית אֵלֵהִים",

ובגון (שם) "הקדש הקדשתי (אתו) הכסף לה' מידי לבני וגו' - הרי הוא אסור עלי בקדוש גמורים שחן לשם עד שהאנו מידי לבני לעשות פסל ומסכה. (שם יח) "נבוח ה' דרככם" כלפי שכניה אמר. אֵלֶּף לִפְד חול - בגון (שם יז) "לו בית אֵלֵהִים" (שם יח). "את אֵלֵהִים אשר עשיתי לקחתם. שבות האמורין בנבעה - וישאלו בני ישראל בה" (שם ט). וכו' בנפיתו - וישאלו בני ואינו עושה; הם לא כינתו - הם לא שאלו אלא "האלך", ולא אמרו "ותחנתנו בידו". באחרונה שבינתו - באורים וזמנים - כי מחר אתננו בידך, הסיכמו לדבריהם. ומאחר לעזריהו כי - לרבנן, הניחם ויעסקו בתורה אחד מששה שבתים. הנה פסותו - חול שיהיה נבעת מאשמאי דאמר במסכת גיטין (סח. ב). דקפאל את פשיתא - באגריא דעבודת הלל כל מלכיא האמורים בדניאל - כל מקום שנאמר לשם כדכנר לא הוה קרי ליה דניאל "מלך מלכיא", ולא הכי קראתו אלא מלכא נבוכדנצר, מלך מלכיא דהווא אלהא דשמיא מלכות חסנא ידב קל' והלא כבר נאמר שבועת הלא - מהאב שמענו תהיוי לאלה ולשבועה, ותו לא הוה לה תשבעי אלא "יתן ה' וגו' השבע" ומה להלן בשם - דכתיב "יתן ה' וגו' השבע" "שבועת ה' תהיוי וגו' (שמות כב). [ואל תשבע] - "לא תשבעי (בשמי לשקר" (ויקרא יט). קלל "יתן ה' אותך לאלה". לא תקלל - בין קללת השם, בין קללת תביוי "לא תקלל חיש" (שם). מה השבע בשם כי - ובריתא רבי תנאי. ומנתינת בנך, בנה שוה - דאמר אלא "אלה" ונאמר להלן "אלה". דשבועה היא מנא להו - ושמעיה קול אלה' מנא להו דשבועה משעתיה נפקא להו מדרגתא - מנופיה דמשמעות דקרא הכי תשבעי וכו' וכו' וכו' אלא אלה היא שבועה כח. ופרקינן: התיב "שבועת האלה" כתיב, שבועה שהיא בקללה, אבל שבועה שאינה בקללה לא משתמע מהכא.

במי שהוא רחום קאמר. אֵמֶר לִיה רְבָא: אִי הִכִּי, בְּשִׁמְיִם וּבִאֲרָץ" נמי, בְּמִי שֶׁהִשְׁמִים וְהִאֲרָץ שְׁלֹ קאמר - הִכִּי הִשְׁתֵּא? הֵתִם פִּיִּן דְּלִיפֵא מִיִּדִּי אֲחֵרֵינֵא דִּאיִקְרִי רַחוּם וְחֻנּוֹ, וְדֹאִי בְּמִי שֶׁהוּא חֻנּוֹ, וְדֹאִי בְּמִי שֶׁהוּא רַחוּם קאמר, הִכִּא פִּיִּן דִּאיִפֵּא שְׁמִים וְאֲרָץ, בְּשִׁמְיִם וּבִאֲרָץ קאמר. תִּנּוּ רַבְנֵי: פֶּתַח אֵלֶּף לִמֹּד מִ"אֵלֵהִים", "יִידִי" מִ"אִי" - הִרִי זֶה אֵינוֹ נִמְחָק, שֵׁין דִּלֶּת מִ"שְׂדִי", אֵלֶּף דִּלֶּת מִ"אֲדִינִי", צִדִּי בִית מִ"בְּנִבְאֹת" - הִרִי זֶה נִמְחָק; רַבִּי יוֹסֵף אוֹמֵר: "צִבְאֹת" בִּפְלֹל נִמְחָק, שְׁנֵאֲמֵר "וְהוֹצֵאתִי אֶת צִבְאֹתִי אֶת עַמִּי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֲרֶץ מִצְרַיִם". אֵמֶר שְׁמוּאֵל: אֵין חֲלָקָה כְּרַבִּי יוֹסֵף. תִּנּוּ רַבְנֵי: כִּל הַפֶּפֶל לִשְׁם, בִּין מִלְּפָנֵינוּ וּבִין מִלְּאַחֵרֵינוּ - הִרִי זֶה נִמְחָק. לִפְנֵינוּ בְּצִיד? "לִי" - ל' נִמְחָק, "בִּי" - ב' נִמְחָק, "וִי" - ו' נִמְחָק, "מִי" - מ' נִמְחָק, "שִׂי" - ש' נִמְחָק, "הִי" - ה' נִמְחָק, "בִּי" - כ' נִמְחָק; לְאַחֵרֵינוּ בְּצִיד? "אֵלֵהֵינוּ" - נ"ו נִמְחָק, "אֵלֵהֵיהֶם" - ה"ם נִמְחָק, "אֵלֵהֵיהֶם" - כ"ם נִמְחָק. אֲחֵרִים אוֹמְרִים: לְאַחֵרֵינוּ אֵינוֹ נִמְחָק, שֶׁכָּבֶד קִדְּשׁוּ הַשֵּׁם. אֵמֶר רַב הוֹנָא: הִלָּכָה פִּתְרֵיהֶם. (אֲבֵרָהָם דִּלְשָׁא לְבֹתָהּ בְּנִבְעֵת בְּגִימָה שְׁלֹמָה דִּנְיָאֵל, סִימָן) כֹּל שְׁמוֹת הָאֲמּוּרִים פְּתוּרָה פְּאֲרֵיהֶם קִדְּשׁ, חוּץ מִזֶּה שֶׁהוּא חוֹל, שְׁנֵאֲמֵר: "וַיֹּאמֶר יי" אִם נָא מִצְּאִיתִי חֹן בְּעֵינֶיךָ", חִינָא בֶן אָחִי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה מִשּׁוּם רַבִּי אֱלִיעֶזֶר הַמּוֹדֵעַ אֲמָרוּ: אָף זֶה קִדְּשׁ. כִּמָּאן אֱוֵלָא הָא דֹּאֲמֵר רַב יְהוּדָה אֲמָר רַב: דְּלוֹלָה הִכְנֵסֶת אוֹרְחִין יוֹתֵר מִהַקְפֵּלֶת פְּנֵי שְׂכִינָתָהּ, כִּמָּאן? פְּאוּתָהּ הוּוֹה. כֹּל שְׁמוֹת הָאֲמּוּרִים בְּלוֹט חוֹל, חוּץ מִזֶּה שֶׁהוּא קִדְּשׁ, שְׁנֵאֲמֵר: "וַיֹּאמֶר לוֹט אֵלֵהֶם אֵל נָא אֲדִינִי הֵנָּה נָא מִצָּא עֲבִדְךָ חֹן בְּעֵינֶיךָ" וגו', מִי שִׁישׁ בְּדוֹדֵי לְהַמִּית וּלְהַחֲיוֹת זֶה הַקְדוּשׁ בִּרְדָּף הוּא. כֹּל שְׁמוֹת הָאֲמּוּרִים בְּנִבּוֹת קִדְּשׁ, בְּמִיכָה - חוֹל; רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: בְּנִבּוֹת - קִדְּשׁ. בְּמִיכָה יֵשׁ מִהֵן חוֹל יוֹשׁ מִהֵן קִדְּשׁ; אֵלֶּף לִמֹּד - חוֹל, יוֹד הִי - קִדְּשׁ, חוּץ מִזֶּה שֶׁאֵלֶּף לִמֹּד וְהוּא קִדְּשׁ: "כֹּל יְמֵי הָיוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים בְּשִׁילָה". כֹּל שְׁמוֹת הָאֲמּוּרִים בְּנִבְעֵת בְּגִימָן - רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: חוֹל, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר: קִדְּשׁ. אֵמֶר לוֹ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר: וְכִי מִכְּסִיתִי וַאֲנִינוּ עוֹשֶׂה? אֲמָר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ: מַה שֶׁהַכְּסִיתִי עוֹשֶׂה, וְהֵם לֹא בִּיחָנוּ אִם לְנֻצֹחַ אִם לְנֻצָּח; בְּאַחֲרֹנָה שִׁבְחֵנוּ - הַסְפִּימוּ עַל דָּדִי, שְׁנֵאֲמֵר: "וַיִּפְתַּח בֶּן אֱלִיעֶזֶר בֶּן אֶהֱרֹן (הַכֹּהֵן) עֵמֶד לִפְנֵינוּ בְּיָמֵים הָהֵם לֵאמֹר הָאוֹסֵף עוֹד לְצֵאת לְמַלְחָמָה עִם [בְּנֵי] בְּגִימָן אָחִי אִם אֲחֶדְל" וגו'. כֹּל שְׁלֹמָה הָאֲמּוּרִין בְּשִׁיר הַשִּׁירִים קִדְּשׁ, שִׁיר לְמִי שֶׁהִשְׁלוּם שְׁלוֹ, חוּץ מִזֶּה: "כִּרְמִי שְׁלִי לִפְנֵי הָאֵלֶּף לֶךְ שְׁלֹמֹה" - שְׁלֹמֹה לְדָוִידָה, וְיֹאמְרֵיהֶם לְנִטְרִים אֶת פְּרִיִּי - רַבְנֵי, וְיֵשׁ אוֹמְרִים, אֵף זֶה חוֹל: "הִנֵּה מִכְּסִיתוּ שֶׁלְשֹׁמְלָה שְׂשִׁים" - אָף זֶה וְלֹא מִיבִיעַ הַאֲיִדָּ? אֵלָּא הָא דֹּאֲמֵר שְׁמוּאֵל: מַלְכוּתָא דְּקִטְמָלָא חַד מוֹשִׁיטָא עַבְלָמָא לֹא מִיַּעֲנֵשָׁא, שְׁנֵאֲמֵר: "כִּרְמִי שְׁלִי לִפְנֵי הָאֵלֶּף לֶךְ שְׁלֹמֹה" - לְמַלְכוּתָא דְּרִקְעָא, וַיֹּאמְרוּ לְנִטְרִים אֶת פְּרִיִּי - לְמַלְכוּתָא דְּאֲרַעָא; שְׁמוּאֵל לֹא פִתְנָא כִּמָּא וְלֹא בִישׁ אוֹמְרִים! - אֵלָּא הִכִּי קאמר, וְיֵשׁ אוֹמְרִים: זֶה - קִדְּשׁ, וְזֶה הוּא חוֹל - ד"מִשְׁתִּין", וְשְׁמוּאֵל דֹּאֲמֵר בִּישׁ אוֹמְרִים. כֹּל מַלְכֵי הָאֲמּוּרִים דְּבִנְיָאֵל חוֹל, חוּץ מִזֶּה שֶׁהוּא קִדְּשׁ: "אֲנֵת מַלְכָּא [מְלִיךָ] מַלְכֵי דִי אֵלָּה שְׁמִיָּא מַלְכוּתָא חֲסִנָּא וְתַקְפָּא וְקָרָא יִחַב לֶךְ", וְיֵשׁ אוֹמְרִים: אָף זֶה קִדְּשׁ, שְׁנֵאֲמֵר: "מִרִי חֲלָמָא לְשִׁנְאָד וּפְשִׁרָה לְעֶרְדָּ", לָמָן קאמר? אִי סִלְקָא דְּעִמְדָּה לְנִבּוֹכְדָּ נִצַּר קאמר לִיה, שְׁנֵאֲמֵר מֵאִי נִינְהוּ - יִשְׂרָאֵל, מִיִּלֵּט קָא לִיִּיט לְהוֹ לִישְׂרָאֵל? - וְתָנָא קָמָא סָבֵר: שְׁוֹנָי יִשְׂרָאֵל אִיפֵא, שְׁוֹנָי גּוֹיִם לִיפֵא? "וּכְכֹל בְּנוּיִן - הִרִי אֵלוֹ חִיבִין" כו'. וְרַמְיֵיהִי: "וְיִתֵּן ה' אוֹתָךְ לְאֵלָּה וּלְשִׁבְעָה" - מַה תִּלְמוּד לִזְמֵר? וְהֵלֵא כִּבֵּר נֵאֲמֵר: "וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֱלֹהִים! לִפִּי שְׁנֵאֲמֵר: "וְהַשְׁמָעָה קוֹל אֱלֹהִי, נֵאֲמֵר כָּאן "אֱלֹהִי" וְנֵאֲמֵר לְהֵלֵן "אֱלֹהִי", מַה לְהֵלֵן שְׁבוּעָה אָף כָּאן שְׁבוּעָה, מַה לְהֵלֵן בְּשֵׁם אָף כָּאן בְּשֵׁם! אֲמָר אֲפִי, לֹא קִשְׂיָא: הָא רַבִּי חִינָא בֶר אֲדִי, הָא רַבְנֵי, דְּתִנְיָא, רַבִּי חִינָא בֶר אֲדִי אוֹמֵר: הוּאִיל וַאֲמָרָה תוֹרָה הַשְׁבַּע וְאֵל תִּשְׁבַּע, קָלָל וְאֵל תִּקְלָל, מַה הַשְׁבַּע בְּשֵׁם - אָף לֹא תִשְׁבַּע בְּשֵׁם, מַה קָלָל בְּשֵׁם - אָף לֹא תִקְלָל בְּשֵׁם. וְרַבְנֵי, אִי גְמִירֵי גְזִירָה שְׁוֹה - נִיבְעִי שֵׁם הַמְּיוּחָד, אִי לֹא גְמִירֵי גְזִירָה שְׁוֹה - אֵלָּה דְּשִׁבְעָה הִיא מִנָּא לְהוֹ? - נִפְקָא לְהוֹ מִדְּרַגְתָּא: "אֱלֹהִי" - אֵין אֵלָּה אֵלָּא לְשׁוֹן שְׁבוּעָה, וְכֵן הוּא אוֹמֵר "וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֱלֹהִים". הֵתִם "שְׁבוּעַת הָאֱלֹהִי" כְּתִיב! הִכִּי קאמר: "אֱלֹהִי" - אֵין אֵלָּה אֵלָּא בְּשִׁבְעָה, וְכֵן הוּא אוֹמֵר: "וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֱלֹהִים".

והוא דאמר לאו לאו – ולאו דשבועה ממש היא, אלא יש להודור, וקצת יש עונש בדבר. **יבן** וכן יכנס בו היא אלה שבאמרה בתורה: תימנה לדעיל לא יגמורין אלא שבועה שאין עמה אלה שהיא שבועה שיש עמה אלה, אבל אלה שאין עמה שבועה כיש עמה שבועה מנא לך?

ועל הכנויין באודרה, ואם תאמר: למאן דאמר בפרק "ארבע מיתות" (סנהדרין סו, א): "אלהים לא תקלל" קדש, "איש איש כי יקלל" למה לוי ויש לומר: דאיצטריך לכתרי, והא דאמרין: על הכנויין באודרה – למעוטי מיתה אחת, ולא למעוטי כרת. **בנקבו** שם יומת מה תלמוד לומר – תימנה: דאי אצטריך לכדורשין בפרק "ארבע מיתות" (סנהדרין נו, א) דאני חייב עד שיברך שם בשם.

ושמור נפשו מאו – תימנה: בקללה דברי הכל חייב, ובהובל עצמו איבא פלוגתא. (בבא צמא, צא, ג) חבלה נמי תיפוק ליה. והא קרא, או מ'השמור מאד לנפשותיכם! ועוד תימנה: בדפרק "ארבע מיתות" (סנהדרין סו, א) דחיק לאשכחן אודרה למקלל אביו מנשיא וחרש דויין, לייגר מבטול עצמו ויש לומר: דאי חייב דאשכחא אביו לא הוה גמורין בעצמו מה שלא מעניו מסכור בחבירו.

מקלל חבירו דכתיב לא תקלל חרש – מחרש ואביו חרי, אלא שלח שם כאן לחרשך. וליכא למפרש: שכן משונוין, בדפרק בפרק "ארבע מיתות" (סנהדרין סו, א) על דין חרש ונשיא, דאביו אינו משונה.

הכי

אמר רבי יוסי ברי רבי הנינא: "אמן" – בו שבועה, בו קבלת דברים, בו האמנת דברים. **בו** שבועה – דכתיב "ואמרה האשה אמן אמן". **בו קבלת דברים** – דכתיב "ארוז אשר לא יקים את דברי התורה הזאת לעשות אותם ואמר כל העם אמן". **בו האמנת דברים** – דכתיב "ויאמר ירמיה [הנביא] (אל תנניהו) אמן בן יעשה ה' יקם ה' את דברך". **אמר רבי אלעזר:** "לאו" שבועה, "הון" שבועה. **בשלקא** "לאו" שבועה, דכתיב: "ולא יהיה עוד המים למבול", וכתוב "כי מי נח את לי אשר נשבעתי". **אלא** "הון" שבועה מנא לך? – **הוא** הוא, **מד' לאו** שבועה, "הון" נמי שבועה. **אמר רבי:** "לאו" "לאו" תרי יומני, **הוא** דאמר "הון" "הון" תרי יומני, **ולא יפרט כל בשר עוד ממי המבול** – "ולא יהיה עוד המים למבול", ו**מד' לאו** תרי יומני, "הון" נמי תרי יומני. **"המקלל בנכין" – חייב, דברי רבי מאיר, וחכמים פוטרין.** **תנו רבנן:** "איש [איש] כי יקלל אלהיו ונשא חטאו" – מה תלמוד לומר? ו**הלא כבר נאמר:** "ונקב שם ה' מות וימת!" וכול לא יהא חייב אלא על שם המיוחד בלבד, מנן לרבות את הפנויין? **תלמוד לומר:** "איש איש כי יקלל אלהיו" וגו', מפל מקום, דברי רבי מאיר, וחכמים אומרים: על שם מיוחד, במיתה, ועל הפנויין. **באודרה**, "והמקלל אביו ואמו" וכו'. **מאן חכמים?** רבי מנחם בר יוסי, דתניא, רבי מנחם בר יוסי אומר: "בנקבו שם יומת" – מה תלמוד לומר שם? **לימוד על המקלל אביו ואמו, שאינו חייב עד שיקללם בשם.** **"והמקלל עצמו וחבירו" כו'.** **אמר רבי ינאי:** ודברי הכל עצמו – דכתיב: "דק השמרך דך ושמור נפשך מאד", בדרבי אבין אמר רבי אלעאי, דאמר: כל מקום שצאמר "השמר" "פן" "אל" – אינו אלא לא תעשה. **וחבירו** – דכתיב: "לא תקלל חרש". **"יבן ה' אלהים,"** וכן "יבן ה' אלהים" – זו היא אלה התבונה בתורה. **ותיב רב כהנא קפיה דרב יהודה,** וייתיב וקאמר הא מתניתין דתנן. **אמר ליה:** כנה. **ותיב** ההוא מרבנן קפיה דרב כהנא. **ויתיב וקאמר:** "בם אל תתעד לנצח ויתחד ויחדש מאהל וישרש מארץ חיים סלה". **אמר ליה:** כנה. **תרתיה למה לך?** מהו דתיקא הני מילי מתניתין, אבל בקראי – אימא לא מכנינן, קא משמע לך. **"אל יבן,"** ו"יטיב לך" – רבי מאיר מחייב, וחכמים פוטרין. **והא לית ליה לרבי מאיר מקלל לאו אתה שומע הן! – איפוד.** **כי אתא רבי יצחק תנא דתנן,** **אמר רבי יוסי:** השתא דאנן תנן הכי, וכי אתא רבי יצחק תני הכי, שמע מינה דוקא תנן. **אקלא קשאאי! – כי לית ליה – במוכנא,** אבל באיפסא אית ליה. **תרי סוטה דאיפסא הוא,** ואמר רבי תנחום בר כהנינאי: **"הקין" כתיב:** טעמא דכתיב "הקין", הא לאו הכי – מקלל לאו אתה שומע הן לא אמרינן!

אלא

הכי נסינן: מנין לעשות שבועה שאין עמה אלה בשבועה שיש עמה אלה – כך שניה בתורת כהנים. ובמסכת סוטה מפרשה בפרק "היה מביא את מנחתה" (יה, א): והיי דמי שבועה שיש עמה אלה? "שבועה שאין עמה אלה" וטעמא דאין עמה אלה וישמעא קול – מדדורה ליה למכתב "ושבעה אלה" שמעת מינה דהיא שבועה (כל) שיש בה אלה.

וכתב "קול אלה" ויתרא, לדרשא אתא, להידיה באתא משרתי הקולות, ויבא אורו כאלה – נבוכדנאצר את דרדוקה, אורו בו נידוי בו שבועה בו קללה – כל שנדוהו הללו הוא משמש, ורצין לפרש ממנו אם אמר חכם ארור בלשון נידוי, ואם אמר אדם לחבירו לשם שבועה וקבלי עור – שבועה אלה, והמקלל את חבירו בלשון ארור הוא לזה – קללה אלה, ודחי המקלל. **ורמא תרתי עבד – אבל "ארור" לאו לשון שבועה הוא.** **אמן בו שבועה – העונה "אמן" ארור שבועה – כמצינא שבועה מפניו.** **בו קבל דברים – האומר לחבירו "על מנת שתקיים לי הנאי" כן וכך,** ואמר "אמן" – קבל דבריו וחיבי לקיים תנאו. **בו אמנת דברים – ראו לענות "אמן" על דבר תפלה ותחנון, שהוה לשון מנאמן הדברים,** שיהא רצון שיהא אמת, **ואמרה האשה את אמן – דאי לאו כמצינא שבועה דמיא אמאי מבדקה:** אפילו מושבע מפני אוריס אין כאן, שהיא לא אמרה כלום אחר שבועה. **ואם דמיא ל'משבעני עליכם' שהם כופרין אחר שבועה ועונן על דבריו** "אין אני וידען לך עדות". **לאו שבועה – כדמסיים ואילו, שאמר לו "לאו לאו" תרי יומני, או "הון" תרי יומני – דהיי דמיא כשבועה, מאחר (שהחוקק) (שהחורר) ויתרא, איש איש כי יקלל – מה תלמוד לומר? מאחר שעתיד לכתוב "ונקב שם ה' מות וימת", לכתוב "איש איש כי יקב שם ונשא חטאו וימת!" על שם מיוחד – כל ארבע אותיות דהיי "האודרה – אלהים לא תקלל" (שמות כב) בנקבו שם יומת כו' – קרא יתירא הוא, ותנינו ענין למקלל אביו ואמו, שאינו יתירא שיהא בלשם המיוחד. **ורבי הכל – דלא תימא:** דהוא אלא וקרא ויתרא הוא לרבות – תנינו ענין לרבות אף המקלל עצמו וחבירו, אלא דוקא קאמר רבי מנחם, לרבות מקלל אביו שהוא בלשם המיוחד בלבד. **ואמרה, חסם, בלעצמו וחבירו** ודקלא בעלמא הוא – לא תולץ מחבא. **לא תקלל חרש – ומרבין מיעה בסנהדרין (סו, א) כל שהוא עמך, וייתיב וקאמר פנויין בדרגן – רב כהנא תני חונה שוהטנו כמות שהיא שניה: "ככה וכן יכנס", אמר ליה רב יהודה כנה, הפוך דברין כנה אחרים, אמר "אמן" וכן יכנס" שלא תקללני. וייתיב וקאמר גם אל תעז לנצח – לא המקלל אלהיו היה דורש, שנאמר בדרגא בספר תהלים: כנה – ואמור "תעצה". **והא לית לרבי מאיר כו' – דתנן במסכת דרשין (סא, א) רבי מאיר אומר:** כל תנא שאינו כפול כחנאי דלא רב ונכני אודו אינו תנאי, ואי לא מפילה לא אמרין: מכלל זה אתה שומע את זה, והיי פוסה איפסא – ופרקינן מינה לרבי מאיר כי דתנן במסכת דרשין: כדמכתיב: "אם לא שנית דנקי", ופשטינן לן דלא דחוצרכנו לברך את הסוטה, ולא נאמר אלא לשמוע לאו מכלל זה, קללה מכלל כרבה, שאם שטית את הנקי, אלמא לא בעינן כפילה, ומשני רב תנחום: "הנקי" כתיב דלא ידע, כמו "הנקי", וקאי אקרא דבבבב דכתיב "ואת כי שטית" למשומע הכי, תניק ממים המאירים האלה ואת כי שטית, אלמא, אי לא "הנקי" – מכלל דן אתה שומע לאו לא אמרין. **שטיו******

חב גרס בקונטרס ורבינו חננאל: אלא לעולם איפוך ובאיסורא אית ליה ובממונא לית ליה ושאני סוטה דאיסורא דאית ביה ממונא הוא. ובספרים היה כתוב "לא תיפוך". חקשה בקונטרס, דלרבנן דפסרי מי לית להו דשתיין וין במיתא; ונראה לתרץ, דהא דפסרי משום דבעינן שם המיוחד, ואינוהו אלאהים קאי. אף על גב דכבר אפילו, אידי דתנא רבי מאיר מחייב - תנא נמי וחכמים פוטרינן. ואם תאמרו:

התינת סוטה דלית ליה לרבי מאיר מכלל לאו
אתה שומע קו, משום דאית ביה ממונא. אבל
אבהי ותיקשה מכל הנהו קראי דמיינו פרק שליש
דקדושין (סא, ב): בשלמא לרבי מאיר היינו דכתיב
"ואם בחקותי" וגו', וכן "אם תטיב" ו"אם תאבד"
ו"אם לא יתחטא", משמע דמצריך רבי מאיר
כפילא אף על גב דליכא ממונא אלא איסורא גרידא וש
לומר: ד"אם בחקותי" ו"אם תטיב" ו"אם תאבד"
איכא מנה מצות דאית בהו ממונא, ו"הוא
יתחטא" נמי שייך לעינן ממונא, כגון מטמא תרומה.
אבל קשיא לרבינו תם, דבסוף פרק קמא גדרנים
(יג, ב) גבי נדר לית ליה לרבי מאיר מכלל לאו
אתה שומע קו, אף על גב דליכא אלא איסורא!
ואומר הרב רבינו יום טוב: דוקא באיסור חמור
הוא דלא אף על גב דליכא מכלל לאו אלא שום
קו, כגון שתיין וין ופרועי ראש דבמיתא; וכן נמי
גבי "שבועה שלא אוכל לך" בפרק שני גדרנים
(טז, א) משמע דאית ליה משום דאיסור חמור
הוא; דמילתא בפרק תריץ דימנא (פז, א) חייבי
בירות ר"ל תשא" עמקו, ולקמן בריש "שבועת
הדיינים" (לט, א) נמי אמרינן: נודיעו כל העולם
כשאמר הקדוש ברוך הוא "לא תשא", ואם
תאמרו: והלא בקדוש (שם) עבי רבי מאיר תנאי
כפול בשבועה, גבי "אז תקה מאלתי" ויש לומר:
דהחם איכא ממונא, דכתיב "וכל טוב אדוני
בידך".

הדרן עלך שבועת העדות

שבועת הפקדון, אשם בכסף שקלים - באשם
מעולות תכיר ומנינה לפינן שאר
אשמות.

אָלָא אִיפּוּךְ, אָפִילוּ בְּאִיסוּרָא לִית לִיהּ. מִתְקַף לִיהּ רְבִינָא: וּבְאִיסוּרָא לִית לִיהּ? אֵלָא מַעֲתָה, שְׁתַּנּוּ יוֹן וּפְרוּעֵי רֹאשׁ דְּבִמְיֻתָּהּ, חֲבִי נִמְי דְּלִית לִיהּ לְרַבִּי מֵאִיר? וְהִנֵּה, אֵלּוּ שְׁבָעֻמִּיתָּ: שְׁתַּנּוּ יוֹן וּפְרוּעֵי רֹאשׁ! - אֵלָא לְעוֹלָם תִּיפּוּךְ, כִּי לִית לִיהּ - בְּמֻמוֹנָא, בְּאִיסוּרָא אִית לִיהּ, וְשָׁאנִי סוֹטָה דְּאִיסוּרָא דְּאִית בִּיהּ מֻמוֹנָא הוּא.

הדרן עלך שבועת העדות

שְׁבֻעַת הַפְּקָדוֹן נוֹהֶגֶת בְּאִנְשִׁים וּבְנָשִׁים, בְּרוֹחוֹקִים וּבְקָרְבָּיִם, בְּכֹשֶׁרִים וּבְכַסּוּלִים, בְּכַנֵּי בֵּית דִּין וְשֹׁלָא בְּכַנֵּי בֵּית דִּין - מִפִּי עֲצָמוֹ, וּמִפִּי אֲחֵרִים; אִינוּ חֵיב עַד שִׁצְפֻּקֵּנוּ בְּבֵית דִּין, דְּכִי רַבִּי מֵאִיר; וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: בֵּין מִפִּי עֲצָמוֹ בֵּין מִפִּי אֲחֵרִים - בֵּין שִׁפְּרָא בּוֹ חֵיב. וְחֵיב עַל זֶדֶן הַשְּׁבוּעָה, וְעַל שְׁנֵיתָהּ עִם זֶדֶן הַפְּקָדוֹן, וְאִינוּ חֵיב עַל שְׁנֵיתָהּ גִּירָדָתָא. וּמָה חֵיב עַל זֶדֶן? אִשֶּׁם בְּכֶסֶף שְׁקָלִים. שְׁבֻעַת הַפְּקָדוֹן כִּיצַד? אָמַר לוֹ: "תֵּן לִי פְקָדוֹן שִׁשָּׁל לִי בִידְךָ", - "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידְךָ"; אוּ שְׁאָמַר לוֹ: "אִין לָךְ בִּידְךָ", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - הָרִי זֶה חֵיב. הַשְּׁבִיעַ עָלָיו חֵמֶשׁ פְּעֻמִּים, בֵּין בְּכַנֵּי בֵּית דִּין וּבֵין שֹׁלָא בְּכַנֵּי בֵּית דִּין, וְכֹפֶר - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. אָמַר רַבִּי שְׁמֻעוֹן: מָה פָּעִם? כּוֹפֵי שִׁיכּוֹל לַחֲזוֹר וּלְהוֹדוֹת. הוּא חֲמִשָּׁה תּוֹכְעִים אוֹתוֹ, אָמַר לוֹ: "תֵּן לְנוּ פְקָדוֹן שִׁשָּׁל לְנוּ בִידְךָ", - "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָכֶם בִּידְךָ" - "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידְךָ, וְלֹא לָךְ וְלֹא לָךְ" - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת; רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: עַד שִׁיאֲמַר "שְׁבוּעָה", בְּאַחֲרוֹנָה; רַבִּי שְׁמֻעוֹן אוֹמֵר: עַד שִׁיאֲמַר "שְׁבוּעָה" לְכָל אֶחָד וְאַחֶה. "תֵּן לִי פְקָדוֹן וְתִשְׁמַת דְּגוֹל וְאֶבְיֹדָה שִׁשָּׁל לִי בִידְךָ" - "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידְךָ" - אִינוּ חֵיב אֶלָּא אֶחָד. "תֵּן לִי חֲמִין וְשִׁעוּרִין וּכּוֹסְמִין" - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. "תֵּן לִי חֲמִין וְשִׁעוּרִין וּכּוֹסְמִין" - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידְךָ חֲמִין וְשִׁעוּרִין וּכּוֹסְמִין" - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. "שְׁבוּעָה שְׁאִין לָךְ בִּידְךָ חֲמִין וְשִׁעוּרִין וּכּוֹסְמִין" - חֵיב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. "אֲנִסְתָּ וּפִיתִית אֶת בְּתִי", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא אֲנִסְתִּי וְלֹא פִיתִיתִי", וְאָמַר: "אָמִין" - חֵיב; רַבִּי שְׁמֻעוֹן פּוֹטֵר, שְׁאִינוּ מִשְׁלֵם קָנָם עַל פִּי עֲצָמוֹ; אָמַר לוֹ: אֵף עַל פִּי שְׁאִינוּ מִשְׁלֵם קָנָם עַל פִּי עֲצָמוֹ, מִשְׁלֵם בִּשְׁת וּפָנָם עַל פִּי עֲצָמוֹ. "גִּנְבַּת אֶת שׁוּרִי", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא גִנְבַתִּי", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - חֵיב; "גִּנְבַתִּי, אֲבָל לֹא מִכְּתִי וְלֹא מִכְּרִיתִי", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - פְּטוּר. "הִמִּית שׁוּרְךָ אֶת שׁוּרִי", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא הִמִּיתִי", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - חֵיב; "הִמִּית שׁוּרְךָ אֶת עֶבְדִּי", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא הִמִּיתִי", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - פְּטוּר. אָמַר לוֹ: "חֲבַלְתִּי בִּי וְעִשְׂתִּי בִּי בְּחֹדֶר", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא חֲבַלְתִּי וְלֹא עִשְׂתִּי בִּי בְּחֹדֶר", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - חֵיב; אָמַר לוֹ עֶבְדוֹ: "הִפְלֵת אֶת שִׁנִּי וְסִמִּיתִי אֶת עֵינִי", וְהוּא אוֹמֵר: "לֹא הִפְלֵתִי וְלֹא סִמִּיתִי", - "מִשְׁבִּיעֲךָ אֲנִי", וְאָמַר: "אָמִין" - פְּטוּר. זֶה הַכֵּלָּל: כָּל הַמְשַׁלֵּם עַל פִּי עֲצָמוֹ - חֵיב, וְשְׁאִינוּ מִשְׁלֵם עַל פִּי עֲצָמוֹ - פְּטוּר. גְּמָרָא רַב אַחָא בַר הוּנָא וְרַב שְׁמַוְּאֵל בְּרִיהּ דְּרַבְה בַּר רַחֵי וְרַב יִצְחָק בְּרִיהּ דְּרַב יְהוֹדָה תִּנּוּ שְׁבָעוֹת בִּי רַבָּה, פָּנַע בְּהוּ רַב כְּהָנָא, אָמַר לְהוּ:

שְׁתַּנּוּ יוֹן - דְּבִמְיֻתָּהּ לֹא שְׁמַעֲנִין לָהּ אֵלָא הָן מְכַלל לָאו (סנהדרין פג, ב) דְּכִתְבִּי (ויקרא י) יוֹן וְשֹׁכֵר אֵל תִּשַׁת וְלֹא תִמְוֹת, הָא אֵל תִּשְׁתוּ בְּבוֹאָם אֵל אֱלֹה מוֹעֵד מְמוֹת. פְּרוּעֵי רֹאשׁ - נִפְקָא לָן (סנהדרין שם) מִדִּיאִיקֶשׁ שְׁלֹתַי יוֹן בִּסְפָרִי וְחֻזְקָא (מד). וְהִנֵּה אֵלּוּ שְׁבָעֻמִּיתָּ - וְלֹא פְלִיג אִישׁ עֲלֶיהָ. חֲבִי גִרְסִינָן: אֵלּוּ לְעוֹלָם אִיפּוּךְ רַבִּי לִית לִיהּ בְּמֻמוֹנָא - כְּלוּמַר, אֵלָא כִּי מִפְּכַת לָהּ - לֹא תִימָא אִפִּילוּ באיסורא לית ליה. אלא ודאי אית ליה. ומשום הכי ליכא פלוגתא גבי שתיין וין ופרועי ראש דאיסורא דאית ביה ממונא הוא - גבית כחובתה, ושבועה דמתניתין נמי על ידי ממונא באה. הלכך רבי מאיר פוטר כדאפיקין, ובלאו איפוך ליכא לתרוצה, דאם כן לרבי מאיר שבועה דמתניתין איסורא גירדאית היא, דעל כרחק דבכי איצטריך לן לאוקומיה (והוא) השבעת עד אחד שאינו בא לממונן. ואי רבנן פטרי בה, אלמא לית להו מכלל לאו אתה שומע קו אפילו באיסורא גירדאית, אם כן שתיין וין דבמיתא לרבנן מנא להו? וכן מצאתי לשון בבלי בספריים שנים: דלא איתמר לא תיפוך משום קושיא דשתיין וין לרבנן.

הדרן עלך שבועת העדות

משנה שבועת הפקדון. כאנשים וכנשים כ' - אידי דתנא שבועת העדות "כאנשים ולא כנשים" כו', תננהו נמי לכולהו. בקרובים - שבעל הפקדון קרוב ליה שהפקדון אצלו. בפני בית דין ושלא בפני בית דין - אם מפני נשבע, ותרוצאי נשבע מפני, או שבעה אמר "אמן" אחר שבועה ואחר כך הודה - חייב קרבן, דכתיב (ויקרא ח) "וכחש בעמיתו" כל דהו. ומפי' אחרים - שלא ענה "אמן", כגון "משביעני עלך שתיחזיר לי פקדוני", ואמר "אין לך בידך" - אינו חייב עד שיכפור בבית דין. משום דנמשע מפני אחרים בפקדון לא כתיב, ומשבועת העדות גמרינן ליה. וסבירא ליה לרבי מאיר: דון מניה ומניה, והחם בבית דין בדפרשטאנא בפרקין עליו (לא, א). וחכמים אוסרים בה: דסבירי להו: דון מניה ואוקי באתרה, בדפרשטאנא בפרקין דלעיל (שם). וחייב על זדון שבועה - דלא כתיב בהו "ועלעל". וזון השבועה - שזכור על שפוקה וידוע שהמתייב על כפירתו קרבן. ושבועה על זון חפיקון - ששגג בקרבן והוידו בפקדון. וידוע דהוידו בפקדון וכפר, אבל אינו יודע אם חייב עליו קרבן וכו'. ואינו חייב על שני שפוקה וידוע - אם סבור לשבע באמת. משום דאגטו הוא. בכסף שקלים - דהקני בשני סלעים, דהכי כתיב (ויקרא ח) גבי איל תאשם "בעירכר כסף שקלים". פסני שובל לחזור ולהודות - אחר כפירה, נמצא שנכלל בשבועה הוא כופרין ממונן. חפיקון באחריות - "אין לך בידך לא לך ולא כן בשבועה", דהשטא קרימא "שבועת" אכולהו. אפילו אמר השט ושעורו וסופתם - בגמרא מפרש לה. שאינו משלם קנס על פי עצמו - ויכין לאו אודי לא מדידיה לשלומה, כי כפר נמי לאו ממונא קא כפר ליה. אבל משלם כחשת ופסם וכו' - הילכך ממונא כפריה. ובגמרא מפרש פלוגתייהו. השט שורף את עבדו - קנסא אדון, דמשלם חמשת סלעים אפילו אינו שוה אלא דינר. אמר לו עבדו הפלת את שני - קנסא הוא, שניצאי את עבדו לחרות בשביל אבר, ודרי הוא בכחמהו. גמ' הודי

שְׁבוּעַת הַפְּקָדוֹן – פֶּרֶק חֲמִישִׁי דָף לו עמוד ב – "אֶבֶן יִשְׂרָאֵל" (שְׁטִינְזוֹלֵץ) רש"י

תוספות

הכא נמי בדרכינא – שהיו קרובין בנשותיהן, אבל נשוחזקין גוססות לא צריך למימר, דהא
הכא ליכא לאשקריי פשיטא, ואם קא משמע לן דהורה ואחר כך באו עדים דמשלם
קרן חומשו, וכי באו עדים ואחר כך הורה משלם תשלומי כפל.
ואין מביאין קרבן על פירות שעבוד קרקעות – תימה: והא רבי יוחנן גופיה אית ליה בסוף

בבא בתרא (קטז, ב) דשעבודא דאורייתא,

ואם כן אפילו בעל פה היכי משכחת לה לשבועת
העדות ושבועת הפקדון? והכי נמי קשה
מ"השולח" (נשיין לו, א) דאמר רבי יוחנן: שיש
בש"ב בן אריהוי נכסים איני משמטו, ואם כן אפילו
בעל פה לא משכחת לה לדידה. וכן בפרק קמא
דבבא מציעא (ד, ב) גבי מודה מנצת, ובפרק
"הכותב" (כתובות פו, ב) ואיתא נמי הנהו גבי עד
אחד דאין נשבעין על כפירת שעבוד קרקעות,
ולמאן דאמר שעבודא דאורייתא לעולם לא
משכחת בשבועתו וצריך למר דאליביה משכחת
כשעבוד השעבוד. **מיעט** – שטרות – אפילו מאן
ללא דאין דינא דגרמי ב"הוציא קמא" (בבא קמא
צ, ח) ופטר שורף שטרותיו של חבריו, מכל מקום
כדי כיון איתנהו בעיניהו מחייב ליה לאהדורינהו,
הוה אמר, דכר כפר חייבו, ומיהו, לבסוף דמסיק
דלענין השבחה דוקא פליגי אי אומר לו כנשנתו
אחר שלך לפניך?, ולא לענין שבועתו, קשיא: מה
שייך למעטוי שטרות? הכא אפילו שרפן פטור, דכל
שכן נשחטו שטרות? דסבר רבבי סמרי דאין
דינא דגרמי, אי נמי, כי פטרנן היינו כי קלינהו
באתריהו, אבל נטלין ושרפין חייב. **מתניתין**
נמי דיקא – אף על גב דמאן דהוסיף נמי מודה
דלרבנן פטור, מכל מקום דמיהו כדסמרי מתניתין
דיקא כמאן דפטר, ומיהו קצת תימה דמיהו
ממתניתין דודי לה, ליהוי ממתניתין דשבועת
הדיינין? (שבועות לה, ב) דאין נשבעין על כפירת
שעבוד קרקעות, אם כן אין כאן קרבן.
אלא

אמר רב פפא: מאי טעמיה דרבי יוחנן? עדים עבדי דמיתין, שטר – הא מנח. **אמר** ליה
רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא: שטרא נמי עבדי דמרכס! **אלא** אמר רב הונא בריה
דרב יהושע: היינו טעמיה דרבי יוחנן, משום דהוה שטר שעבוד קרקעות, ואין מביאין קרבן
על כפירת שעבוד קרקעות. **איתמר:** משיבוע עדי קרקע – פליגי רבי יוחנן ורבי אלעזר, חד
אמר: חייב, וחד אמר: פטור. תסתיתם דרבי יוחנן דאמר פטור, מדאמר רבי יוחנן: הכופר
בממון שיש עליו עדים – חייב, שטר – פטור, וכדכר הונא בריה דרב יהושע, תסתיתם. **אמר**
ליה רבי ירמיה לרבי אבהו: לימא, רבי יוחנן ורבי אלעזר בפלוגתא דרבי אלעזר ורבנן קרא
מיהלני? דתנן: תגזול שדה מחבירו ושטפה נהר – חייב להעמיד לו שדה, דבירי רבי אלעזר.
ותקמינן אומרים, ואמר לו: "הרי שלך לפניך?" ואמרנן: במאי קמיהלני? רבי אלעזר דריש
רבויי ומיעוטי, ורבנן דריש כללי ופרטי? רבי אלעזר דריש רבויי ומיעוטי: "וכחש בעמיתו" –
ריבה, "בפקדון או בתשומת יד" – מיעט, "או מפל אשר ישבע" – חזר ויריבה, ריבה ומיעט
ויריבה – ריבה הכל, מאי ריבה? ריבה כל מילי, ומאי מיעט? מיעט שטרות. ורבנן דריש
כללי ופרטי: "וכחש בעמיתו" – כלל, "בפקדון או בתשומת יד או בגזל" – פרט, "או מפל
אשר ישבע עליו" – חזר וכלל; כלל ופרט וכלל – אי אתה דן אלא פעין הפרט, מה הפרט
מפורש, דבר המפלטלל וגופו כמזון – אף כל דבר המפלטלל וגופו כמזון, ויצאו קרקעות – שאין
מפלטלל, ויצאו עבדים – שהוקשו לקרקעות, ויצאו שטרות – שאף על פי שמפלטללין אין גופן

הא קיימא שניה – אלא לאו שמע מינה: כפירת ממון שיש עליו עדים הויה כפירה. קרובין
בנשותיהן – נשואי שתי אחיות, דהויא שעתא לא חזו לאסדורי, ואם תאמר: למזה לי
למיתנא? איצטריך, כגון שהיו גוססות באותה שעה, מהו דלית להו תלחיבי ראשונה – קא
למיתה, וחזו להו במותה, ודזה ליה ממון שיש עליו עדים רבא תלחיבי ראשונה – קא
משמע לן: השתא מיהא לא שכיבי, ואף על גב
דרוב גוססין למיתה, כל זמן שלא מת חי ודי
לכל דבר. **שטר עבד – פטור** עצמו על ידי
גביה, דכר. **עגב דהינאי**, ושמעון חכם פטור
מנגיבה, וקיימא לן בבבא קמא (ס, ב) שאם
נשבע ובאו עדים – משלם כפל כנגב עצמו.
אבל אם לא הודה אחר כך – אין כאן כפל, דמודה
בקטן שבו, אבל חומש ואשם של משום שבועת
הפקדון, ונשבע הודה ובאו עדים – גרסין, ולא
גרסין "אחר כך", משלם תשלומי כפל – משום
עדים. ואשם – משום שבועה, אבל חומש לא
קמא. וירפנין לן בבבא קמא מהאי קרא
"ושלם אותו בראשו וחמשייתו יוסף עליו", ממון
הנשתלם בראש מוטקי חומש, ושאינו משתלם
בראש, כגון זה שישלם עליו כפל – אין מוטקי
חומש. בדרכינא – שהיו עדים קרובים בקשותיהן
בשעת שבועה, לפיכך חייב קרבן כמאן
דליתניהו, בר מינה דהתיא – אין ללמוד הימנה,
דלא איירי במכות כלל, ודלמא בודין עצמו
קאמר ליה רבי עדים. אי רבנא – עדים –
דאתרו בנזיר, אמאי לוקה? עבדי דמיתין –
הלכך מתניא ליה כפירתו אם ימותו העדים.
משום דהוה ליה – איא שטר, ממון שהקרקעות
משועבדיהו – והאיכא פה בשבועה – כרבי
וקיימא לן לקמן (שבועות מב, ב) דאין נשבעין
על הקרקעות, ולכך, כי אישחבע נמי – אין לה
דין חיוב שבועה להביא עליה קרבן, ומכרד
הוה כרבי דרבי יהושע – דריש שטר דרבי
יוחנן משום דאין חייבין על כפירת (שעבוד)
קרקעות. חייב להקפיד לו שדה – דקסבר: קרקע
גזולת וקיימא לה ברשות גזלו, וקיימא ביה
ד"השנה" ו"הגזל" (קריא ה, ח) ושלך לפניך
– קסבר: קרקע אינה גזולת, וכי שטפה נהר
ברשותה דמרא קמא היא קיימא. מיעט שטרות
– שאין גופן ממון, שאינן אלא לריאה שבח.
מאן דמתיב – עלייהו דין קרבן בשבועה – כרבי
אליעזר, כי היכי דמרבה להו לענין השבחה
מרבה להו נמי לכל דאמור בענין, וקרובן בהתיא
עניינא כתיב. אפילו רבי אליעזר מודה – דאף
על גב דאיתרביה בלתי חשבה, לא איתרביה על
חומש ואשם. דכי אהדר קרא ונטק ענין חומש
ואשם כתיב: "או ככל אשר ישבע עליו לשטר"
וגו' וחמשייתו יוסף עליו את אשמו ביאי,
"מכל" ולא הכל, ואימעיט להו דבר שאינו דומה
לפרט. מתניתין נמי דיקא – בכרבי יוחנן, דאין
חיוב קרבן שבועה בקרקעות. דעבי איתקש
לקרקעות – והתנחלתם אותם (וגו') לרשת
אחרות" (שם בה), כאחרות.

בבא
ממון; מאן דמחייב – פרבי אליעזר, ומאן דפטר אמר לך: בהא
אפילו רבי אליעזר מודה, דרמקנא אמר "מפל" ולא הכל. **אמר** רב פפא משמיה דרבא: מתניתין נמי דיקא, דתנן: "נגבת את
שוירי", והוא אומר: "לא נגבת", – "משיבועך אני", ואמר: "אמן" – חייב, ואילו "נגבת את עבדי" לא קתני, מאי טעמא? לאו
משום דעבד איתקש לקרקעות, ואין מביאין קרבן על כפירת שעבוד קרקעות? **אמר** רב פפי משמיה דרבא: אימא סיפא, זה הכלל:
כל המשלם על פי עצמו – חייב, ושאינו משלם על פי עצמו – פטור; "זה הכלל" לאתני מאי? לאו לאתני "נגבת את עבדי"?

גמ' שמואל אומר: דברי רבי מאיר, עשו ביאת בן תשע שנים ויום אחד כמאמר בגדול, וכמה דאת אמר עשו ביאת בן תשע שנים ויום אחד כמאמר בגדול. ודכוותה נעשה חליצת בן תשע שנים ויום אחד כגט בגדול. ורבנן אמרין: אין חליצת בן תשע שנים ויום אחד כגט בגדול, וכלמה עשו ביאת בן תשע שנים ויום אחד כמאמר בגדול? שכן ביאה בגדול קונה בין לדעת בין שלא לדעת, נעשה חליצת בן תשע שנים ויום אחד כגט בגדול? וחליצה בגדול אינה פוטרת אלא לדעת. אילו שומרת יבם שנפלה לפני כמה יבמין שפא אינה מתיבמת? תני ר' חייא, "ומת אחד מהם" – אשת מת אחד מתיבמת ולא אשת שני מתים.

[דף ס' ע"א]

שניה למה אינה מתיבמת? אומר רבי לעזר: דרבי מאיר היא, דאמר ר' מאיר: כל שאינו מייבמני – אין מייבם צרתו. אומר רבי יוחנן: מיני שמעיה רבי אלעזר ואמרה. אומר רבי יוסי: מתינתא אמרה בן – בן תשע שנים ויום אחד שפא על יבמתו, משנהגדיל נשא אשה אחרת, אם לא ידע הראשונה משנהגדיל – השניה או חולצת או מתיבמת. הראשונה – חולצת ולא מתיבמת. הכא איתמר חולצת והכא איתמר מתיבמת? הן דתימר חולצת – רבי מאיר ורבי שמעון. והן דתימר מתיבמת – רבי שמעון ורבנן. פשיטא הדין מילתא, פחות מכן עשרים שהביא שתי שערות – למפריעו הוא נעשה איש. ויותר מכן עשרים שהביא שתי שערות – מיפן והילך הוא איש. מה פליגי, בכן עשרים, שמואל אומר: למפריעו הוא נעשה איש. רב אומר: מיפן והילך הוא איש. מתינתא פליגא בין על דין בין על דין. הפרים אינו נעשה בן סורר ומורה שאין בו הקפת זקן. ויתרה בו, שפא יביא שתי שערות בתוך שלשה חדשים. כמאן דמר אין מקבלין התרייה על הספק. מתינתא פליגא על שמואל, אחד בן תשע שנים ויום אחד. ואחד בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות כמה דתימר בן תשע שנים ויום אחד ועד בן שלש עשרה שנה ויום אחד שהביא שתי שערות – למפריעו אינו נעשה איש. ודכוותה, בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות, מיפן והילך הוא נעשה איש. מה עבד לה שמואל? פתר לה סמוך לעשרים שנה:

פרק י"א

הלכה א מתני' נושאין על האנוסה ועל המפתה. האונס והמפתה על הנשואה, חיב. נושא אדם אנוסת אביו ומפתת אביו, אנוסת בנו ומפתת בנו. רבי יהודה אוסר באנוסת אביו ומפתת אביו.

גמלי' ביני מתניתין, נושאין אחר האנוסה ואחר המפתה. אגם אשה - מתר באמה. פתה אשה - מתר בבתה. האגם והמפתה - על הנשואה חיב. אמר רבי יוחנן: דרך נשואין שנו. נשא אשה ואחר כך אגם את אמה - חיב. נשא אשה ואחר כך פתה את בתה - חיב. תמן תנינן, שחטמה ואת בת בתה, ואחר כך שחט את בתה - סופג את הארבעים. סומכוס אמר משום ר' מאיר: סופג שמונים. אמר רבי לעזר: סומכוס ורבי יוחנן בן נורי שניהן אמרו דבר אחד. דהא תנינן תמן, רבי יוחנן בן נורי אמר: הבא על חמותו - חיב עליה משום חמותו ואם חמותו ואם חמיו. אמרו לו: שלשתן שם אחד הן. ר' יודה בר פזי בשם ר' יוחנן: מודה סומכוס בראשונה. אשכח תני, עוד היא מחלקת. מאי טעמא דר' יוחנן בן נורי? מה אשה ובתה ובת בתה בשני לאוין אף אשה ובת בתה בשני לאוין. מה טעמון דרבנין? מה בת בתה ובת בתה בלאו אחד אף אשה ובת בתה בלאו אחד. כתיב: "איש אשר יקח את אשה ואת אמה ומה היא". בכלהון כתיב לשכיבה וכאן כתיב לקיחה, ללמדך לעולם אינו מתחייב על השנייה עד שתהא הראשונה זקוקה לו. או אינו אלא דרך נשואין, כבד אמרנו שאין קדושין בעריות.

[דף ס"א ע"א]

והַכְּתִיב: "לֹא יִקַּח אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא יִגְלַח בְּנָפְלָא אִבּוּי!" – בָּא לְהוֹדִיעָךְ שֶׁהִיהָ מִתֵּר בָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאֵת לְאִבּוּי. וְהַכְּתִיב: "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אִשְׁתּוֹ אַחֲיוּ נִדְחָ הִיא!" – בָּא לְהוֹדִיעָךְ שֶׁהִיהָ מִתֵּר בָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאֵת לְאִחֲיוּ. וְתַנִּי בֶּן עַל יְדֵי יְבוּס. וְהַכְּתִיב "וְאִשָּׁה אֶל אַחֻתָּהּ לֹא תִקַּח לְצִרּוֹר!" – בָּא לְהוֹדִיעָךְ שֶׁהִיהָ מִתֵּר בָּהּ עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאֵת אֶת אַחֻתָּהּ. וְתַנִּי בֶּן לֹאֲחֵר מִיִּתְתָּ אַחֻתָּהּ. וְהַכְּתִיב: "וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אַחֻתּוֹ בֶּת אִבּוֹ אוֹ בֶּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֲרוּתָהּ וְהִיא תִרְאָה אֶת עֲרוּתוֹ חֶסֶד הוּא!" אָמַר רַבִּי אֲבִין: שֶׁלֹּא תֵאמַר קִיּוֹן נִשְׂאֵת אֶת אַחֻתּוֹ הִכָּל נִשְׂאֵת אֶת אַחֻתּוֹ. "חֶסֶד הוּא" – חֶסֶד עֲשִׂיתִי עִם הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁיִּבְנֶה הָעוֹלָם מִהֵן, "אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה". וְהַכְּתִיב: "אֶל־מִנְּהָ וְגִירָשָׁהּ וְחֻלְלָהּ זִוְנָה אֶת אֶלֶף לֹא יִקַּח!" – בָּא לְהוֹדִיעָךְ שֶׁאִם קִדְּשָׁה שְׂתוּפָסִין בָּהּ קִדּוּשִׁין. רַבִּי חוּנָּה שָׁמַע בּוֹלְחִין מִן הַדִּין קִרְיָא: "עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִתָּה לֹא תִגְלַח" וְגו'. זִמְזָה זִמְזָה לְגִזְרָה שׁוּחַ מִה לְמִטָּה שְׁלִשָּׁה דוֹרוֹת, אַף לְמַעְלָן שְׁלִשָּׁה דוֹרוֹת. מִה לְמִטָּה בְּלֹא תַעֲשֶׂה. אַף לְמַעְלָן בְּלֹא תַעֲשֶׂה. מִה לְמַעְלָן דֶּרֶךְ נִשְׁוֹאִין. אַף לְמִטָּה דֶּרֶךְ נִשְׁוֹאִין. מִה לְמַעְלָן בְּשֶׁרֶפָה אַף לְמִטָּה בְּשֶׁרֶפָה. מִה לְמִטָּה עֲשֶׂה בֶּת זָכָר בְּבֵת נְקִיבָה אַף לְמַעְלָן גַּעֲשֶׂה אִם זָכָר אִם נְקִיבָה. וּבְדֶרֶךְ מֵאִיר דֶּר' מֵאִיר אֹמַר: גִּזְרָה שׁוּחַ בְּמָקוֹם שֶׁבִּאתָ. דוֹר שְׁלִישִׁי שֶׁלְּמַעְלָה

מניין שהוא בשרפה. וברבנן דאינון אמרין גזירה שוה באמור בה, דור שלישי שהיא שלמעלה מניין
שהיא בלא תעשה, בין רבי מאיר בין ברבנן דור שלישי שלמעלה

[דף ס"א ע"ב]

שהיא בלא תעשה, מפנין דכתיב זמה וזמה לגזרה שוה, כמי שפולחן בן דכולהו בן. עד גדון בת בתו
מן הנשואין. בת בתו מן האונסין. "ערוות בת בנה או בת בתך". מה אנו קיימין? אם מן הנשואין כבר
הוא אמר אלא אם אינו ענין לנשואין תנחו ענין לאונסין. עד גדון לאזהרה, לענש מניין? אמר רבי
שמואל בר רב יצחק: 'הנה' מהנה. 'זמה' מזמה. עד גדון בר' עקיבה. בר' ישמעאל. תני ר' ישמעאל:
הנה מאתקין. עד גדון בת בתו. בתו מניין? רב אמר: אם על בת בתו היא מזהר. לא כל שכן על בתו.
אם על בת בתו הוא ענוש, לא כל שכן על בתו. בעון קומי רבי אבהו: בת בתו מן הנשואין, בת בתו
מן האונסין. אמר לון: כל שם בת בת אחת. בעון קומי רבי אבהו: הבא על אשה וילדה בת ואחר כך
בא עליה - חייב עליה משום אשה ובתה ובת בתה ובת בנה. אמר לון: "שארה הנה זמה היא" -
פולחון משום זמה. רבי חגי בעא קומי רבי יוסי: למה לית אינון אמרין, בתה לא תגלה, בת בתה
לא תקח? אמר ליה: אילו הוה כתיב ערוות אשה ובת בתה לא תקח - הוינן אמרין דחלקין בלאוין.
ר' אבהו רבי לעזר בשם רבי הושעיה: שני לאוין וכרת אחד לאוין חולקין בריתות. מה טעמא? "על
בשר אדם לא יסד ובמתבנתו לא תעשו כמותו". ובתיב: "איש אשר ירקח כמותו", הרי כאן שני לאוין
וכרת אחד, לאוין חולקין בריתות.

[דף ס"ב ע"א]

וברבי ישמעאל, דרבי ישמעאל אמר, למידין מקל וחומר. ואין עונשין מקל וחומר, מנן ליה? ואתיין
במהיא דתני חזקיה (ויקרא כא): "ובת בנה כי תחל לזנות", מה תלמוד לומר איש? להביא את הבא
על בתו מן האונסין שתהא בשריפת. אמר רבי יוסי בי ר' בון, אפילו לאזהרה את שמע מינה (שם
יט) "אל תחלל את בתך". ומאי טעמא דר' יודה? (דברים כג) "לא יקח איש את אשת אביו" - זו אשת
אביו. "ולא יגלה בנה אביו" - זו אנוסתו. מה מקיימין רבנן "בנה אביו"? תפון אמרין ולא ידעין מן
מה שמועה - זו בנה הסמוכה לאביו. בלא כך אינו חייב עליה משום אשת אב? אמר רבי הילא:
להתרייא, שאם התרו בה משום אשת אב לוקה, משום בנה אב לוקה. מודה רבי יהודה במכפות, מודה
רבי יהודה בקרבן, מודה רבי יהודה בשאר כל העריות שהוא מותר, מודה רבי יהודה, שאם קידשה
שתפסו בה קידושין. רבי חגי בעא קומי רבי יוסי, מהו שיהא הוולד ממזר בר' יודה? אמר ליה: (שם)
"לא יבא פצוץ דבא וברות שפכה" הפסיק העניין. הפסיק העניין לעניין אשת אב? אמר ליה: אשת

אב בכלל כל העריות הייתה, ויצאה מכללה – ללמוד על כל העריות למזור. ותצא אשת אב ותלמוד על כל העריות ממזור, ותצא אנוסה ותלמוד על כל האונסין לאיסור. אמר ליה: אשת אב בכלל כל העריות הייתה, ויצאת מכללה, ללמוד על כל העריות למזור. אית לך למימר הכא אנוסה בכלל כל האונסין הייתה, ויצאת מכללה ללמוד על כל האונסין לאיסור? ותצא אשת אב ותלמוד על כל אנוסה? אמר ליה: אם אשת אב היא אינה אנוסה, ואם אנוסה היא אינה אשת אב.

הלכה ב מתני' גיורת שנתגירו בניה עמה לא חולצין ולא מיבמין אפלו הורתו של ראשון שלא בקדשה ולידתו בקדשה וחשני הורתו ולידתו בקדשה וכן שפחה ששפתהרו בניה עמה: **גמ'** והלא הגר חייב על אמו ואינו חייב על אביו, בדברי רבי יוסי הגלילי. רבי עקיבה אומר,

[דף ס"ב ע"ב]

(ויקרא כ) "אביו ואמו קלל" – את שהוא חייב על אביו חייב על אמו, ואת שאינו חייב על אביו אינו חייב על אמו. מודה ר' עקיבה בשתוקי שהוא חייב על אמו אף על פי שאינו חייב על אביו. רבי יעקב בר אחא, ר' יסא בשם ר' יוחנן, מה פליגין, בגר שהיתה הורתו שלא בקדשה ולידתו בקדשה, אבל בגר שהיתה הורתו ולידתו שלא בקדשה, אף רבי יוסי הגלילי מודה. רבי יסא אול לחמין, אתון ושאולין ליה: אילין דבר עשתין גירין, מהו שויבמו? אמר לון: בן אמר רבי יוחנן, אסור. הוון בעיין מימר, באשה שיש לה בנים. אבל באשה שאין לה בנים, מה נפשו? אשת אחיו – ייבם. ואם אינה אשת אחיו – יהא בנושא אשה מן השוק. אתא ר' יעקב בר אחא בשם רבי יצחק בן נחמן, אפילו בן אסור, שלא יהו אומרינ מצות ייבום ראינו בגירים. במה דברים אמורים? בזמן שהפירה משנתגיר, אבל אם לא הפירה משנתגיר – כל עמה מודיי שהוא בנושא אשה מן השוק. גר שנתגיר והיה נשוי אשה ובתה, או אשה ואחותה, בנים אחת ומציא אחת. במה דברים אמורים? שלא הפיר אחת מהן משנתגיר, אבל הפיר אחת מהן משנתגיר, אותה שהפיר אשתו. ואם הפיר את שתיהן, בין שהפיר – הפיר. גר, אחותו בין מאב בין מאם – יוציא, דברי ר' מאיר. ר' יודה אומר: אחותו מאם יוציא, מאב יקיים. אחות אמו יוציא, אחות אביו יקיים. דברי רבי מאיר. ר' יודה אומר: אחות אמו מאמה יוציא, אחות אמו מאביה, יקיים. שאר כל העריות, כנס – אין מוציאין מידו. לא אמר אלא כנס, הא בתהילה – אסור. גוי אחותו, בין מאב בין מאם – יוציא; דברי רבי מאיר. רבי יודה אומר: אחותו מאם – יוציא. אחותו מאב – יקיים. אחות אמו – יוציא, אחות אביו – יקיים; דברי ר' מאיר. ר' יודה אומר: אחות אמו מאמה – יוציא. אחות אמו מאביה – יקיים. אמר ר' חנני: פשט הוא לן על דברי רבי מאיר – (בראשית ב) "על בן יעזב איש את אביו ואת אמו". בסמוך לו מאביו, בסמוך לו

מאמו. ר' ביבי: מעתה אחות אביו אסורה שהיא כמזוכה לאביו. אחות אמו תהא אסורה מפני שהיא כמזוכה לאמו! התיב רבי שמעון בריה דרבי אייבו: והכתיב (שמות ו) "ויקח עמרם את יוכבד דודתו לו לאשה", מעתה אפלו כבני נח

[דף ס"ג ע"א]

לא היו ישראל נוהגין. אמר ר' הילא: בסמוך לו מאביו, בסמוך לו מאמו. מתיבין לר' מאיר, והכתיב (בראשית כ) "וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא בת אמי. אמר להן ר' מאיר: משם ראוייה? לא ותהי לי לאשה? מאי בדון, אמר רבי יוסה: כל ערוה שבית דין של ישראל מיתין עליה – בני נח מוזהרין עליה, וכל ערוה שאין בית דין מיתין עליה – אין בני נח מוזהרין עליה. התיבון, הרי אחותו, שאין בית דין של ישראל מיתין עליה, ובני נח מוזהרין עליה. רבי הילא בשם רבי שמעון בן לקיש: (דברים יח): "ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך" – מלמד שאין תקדוש ברוך הוא עונש אלא אם כן הזהיר. רבי אידי אמר קומי ר' יוסי בשם רב הסדא: עבד מתר באחותו. אמר ליה: שמעת אפילו מאם? אמר ליה: אין. אמר ליה: והתנינן 'וכן שפחה שנשתחררו בבניה עמה?' לחליצה וליבום! רבי פינחס אמר קומי רבי יוסי בשם ר' יוסי: עבד שבא על אמו – חייב תפאת. (ויקרא א) "ואמרתם אלהם" – לרבות עבדים. או נאמר לחלבין איתאמרת. מה מצינו בזיקת אם שעשה בה צד שנתיישרה בצד שלא נתיישרה. אף שפחה נעשה בה צד שנשתחררה בצד שלא נשתחררה.

[דף ס"ג ע"ב]

הלכה ג מתני' – חמש נשים שנתעברו ולדותיהן, הגדילו התערובות ונשאו נשים ומתו, ארבעה חולצין לאחת, ואחד מיבם אותה. הוא ושלשה חולצין לאחת, ואחד מיבם. נמצאו ארבע חליצות ויבום לכל אחת ואחת.

גמ' בכל אתר את אמר אין חליצה אחר חליצה, והכא את אמר הכין? פאן בודאי פאן בספק. בכל אתר את אמר, בכל מקום שאין אמר ייבם אין אומר חלץ והכא את אמר הכין? פאן בודאי פאן בספק.

הלכה ד מתני' – האשה שנתעבר ולדה בולד פלגה, הגדילו התערובות, ונשאו נשים, ומתו, בני חפלה חולצין ולא מיבמין, שהוא ספק אשת אחיו ספק אשת אחי אביו. ובני חזקנה, או חולצין או מיבמין, שהוא ספק אשת אחיו ואשת בן אחיו. מתו הכשרים, בני התערובות לבני חזקנה חולצין ולא מיבמין, שהוא ספק אשת אחיו ואשת אחי אביו, ובני חפלה, אחד חולץ ואחד מיבם:

גמ' אמר רבי יוחנן: כיני מתניתא לנשי בני חפלה לנשי בני הזקנה. אמר רבי חניי: זאת אומרת, שמוותר אדם לישא את אשת בן אחיו:

הלכה ה מתני' – בהנת שנתערב ולדה בולד שפחתה – הרי אלו אוכלים בתרומה, וחולקים חלק אחד בגרן, ואינן מטמאין למתים, ואין נושאין נשים, בין בשרות בין פסולות:

גמ' הרי אלו אוכלין בתרומה – שכן עבדי כהנים אוכלין בתרומה. וחולקין חלק אחד על הגרן, הריא היא דתני רבי חייא: נשים ועבדים אינן חולקין על הגרן אבל נותנין להן מתנות כהונה ולויה מתוך הבית. ואין נושאין נשים, לא בשירות ולא פסולות. לא בשירות – מפני הפסול, ולא פסולות – מפני הפשר. מהו שיביאו מנחה אחת

[דף ס"ד ע"א]

תהא קריבה בכליל. תני, מביאין מנחה אחת ומתנין עליה, ותהא קריבה בכליל. מהו שיביאו שתי מנחות אחת קריבה בכליל ואחת נקמצת ונאכלת? תני, מביאין שתי מנחות, אחת קריבה בכליל ואחת נקמצת ונאכלת. מהו שיעידו עדות אחת ותעלה להם עדות אחת? או יבא כההיא דמר רבי זעירא רב יצחק בשם רב אפי: מאחר שאילו ימצאו העדים זוממין אין נהרגין, ואין ההורג נהרג, אף חבא בן.

הלכה ו מתני' הגדילו התערובות, ושהקרו זה את זה, נושאין נשים ראויות להקנה, ואינן מטמאין למתים. ואם נטמאו, אינן סופגין את הארבעים. ואינן אוכלים בתרומה. ואם אכלו, אינן משלמין קרן וחמש. ואינן חולקין על הגרן. ומוכרין את התרומה, והדמים שלהם. ואינן חולקין בקדשי המקדש, ואין נותנין להם קדשים, ואין מוציאין את שלהן מידם, ופטורין מן הזרע וחלתנים ותקבת, ובכורן יהא רועה עד שישתאב, ונותנין עליהן חומרי ישראל וחומרי כהנים.

גמ' לשעבר, הא לכתחלה לא? כיני מתניתא מתר לשחרר בתחילה. אף ר' יוסי הגלילי אמר: אסור לשחרר, מודה הוא חבא שהוא מתר מפני תקון תולד. מהו ראויות, לא פסולות. מניין לכתוב שהוא מקריב קרבנותיו בכל משמר שירצה? תלמוד לומר (דברים יח, ו): "ובא בכל אות נפשו ושרת". היה זקן או חולה, נותנו לכל משמר שירצה, ועורן ובשרן שלו. היה טמא ובעל מום, נותנין לאנשי המשמר, ועורן ובשרן עליהן. אילין בני התערובות, מה את עבד להון? כזקן וכתולה או כטמא ובעל מום. מסתברא מייעדינן כטמא ובעל מום.

[דף ס"ד ע"ב]

ומתניתא עבדא לזן כזמן וכחולדה, דתנינן אין מוציאין את שלו מידו:

הלכה ז מתני' מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת, וילדה, ואין ידוע אם בן תשעה הראשון אם בן שבועה לאחרון, היו לה בנים מן הראשון ובנים מן השני, חולצין ולא מיבמין. וכן הוא להן חולצין ולא מיבם. היו לו אחין מן הראשון ואחין מן השני שלא מאותה האם, הוא חולצין ומיבם, והן, אחד חולצין ואחד מיבם; היה אחד ישראל ואחד כהן, נוישא אשה הראויה לכהן, ואינו מטמא למיתם. ואם נטמא, אינו סופג את הארבעים. ואינו אוכל בתרומה. ואם אכל, אינו משלם קרן וחמש. ואינו חולק על הגרן, ומזכר את התרומה והדמיון שלו, ואינו חולק בקדשי המקדש, ואין נותנין לו קדשים, ואין מוציאין את שלו מידו, ופטור מן הזרע והלחנים והקבה, ובכורו יהא רועה עד שיסתאב, ונותנין עליו חומרי ישראל וחומרי כהנים. היו שניהן כהנים, הוא אוגזן עליהן, והן אוגזנין עליו. הוא אינו מטמא להן, והן אינן מטמאין לו. הוא לא יורש אותן, אבל הן יורשין אותו. ופטור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה, ועולה במשמרו של זה ושל זה, ואינו חולק. ואם היו שניהן במשמר אחד – נוטל חלק אחד.

גמ' מה בן קיימין? אם לאחר מיתה, לית ויכל, דתנינן הוא אוגזן עליהן והן אוגזנין עליו. אלא בשגירש, ניהא לשני אינו מטמא, שאני אומר בנו של ראשון הוא. לראשון למה אינו מטמא? מה נפשוהו בנו הוא – וטמא לו. אם אינו בנו – חלל הוא, ומה בכך שיטמא? אלא בשאנס. לא בן אמר רבי בא בשם אבא בר ירמיה: אנוסה אינה צריכה להמתין שלשה חדשים. וסברנן מימר ברבנן, והכא ברבי יוסי אגזן קיימין. תני רבי חייה, אוגזנין ומטמאין על הספק. אמר רבי יוסי: מתניתין אמרה בן – 'הוא אוגזן עליהן והן אוגזנין עליו'. רבי אשייאן בר יקום הוה ליה עובדא, שאול לרבי יסא, אמר ליה: לית צריד. אמר ליה: והתנינן, אמר רבי חייה: אוגזנין ומטמאין על הספק! – סימנין היו נכריין לא בן אמרין חכריא בשם רבי יוחנן: סימנין בן שמונה אין עושין מעשה?

[דף ס"ה ע"א]

סימן היה לו, שבועל ופירש. בן שמונה הרי הוא כאבן ואין מטלטלין אותו בשבת. אבל אמו שוחה עליו ומיניקתו. רבי יוסי בעי, אילין תינוקות ספקות, מהו לחלל עליהן את השבת? אמר ר' יוסי בי רבי בון: ויאות, מה נפשוהו, בן תשעה הוא – ומול. בן שמונה – נעשה במחתה בשר שלא לצרה. רבנן דקיסרין אמרי: רבי יעקב בר דסיי שאל, מי אמר שמונת לחתה בשר שלא לצורה? תני, רבן שמעון

בן גמליאל אומר: כל המתקנים באדם שלשים יום אינו נפל. (במדבר יח, טז): "ופדויו מכן חדש תפדה". ובהמה, שמונה ימים אין זה נפל (ויקרא כב, כז): "ומיום השמיני והלאה ירצה לקרבן אשה לו". תפון אמרי בשם שמואל: הלכה כרבה שמעון בן גמליאל. אומר רבי בא: מזה פליגין, בשלא נולד להדשיו, אבל אם נולד להדשיו אף רבה שמעון בן גמליאל מודה. הבה את זה וחזר והבה את זה, קלל את זה וחזר וקלל את זה – פטור. רבי חנניא בעי, לית הדיא פליגי על רבי יוחנן, דאיתפלגון בשני ימים טובים של גליות, רבי יוחנן אומר: מקבלין התרייה על הספק. רבי שמעון בן לקיש אומר: אין מקבלין התרייה על הספק. אומר רבי חנניא: אומר רבי, לית היא פליגא, תפון איפשר לה לעמוד עליו. ברם הדיא איפשר לה לעמוד עליו. רבי יוחנן בעי: מחלפה שיטתיה דרבי יודה, דתנן תפון, אבל מזה פזית ומזה פזית – סופג שמונים. רבי יודה אומר: אינו סופג אלא ארבעים. אומר רבי קרוספי: אינה מחלפת, תפון עקר לאוין ספק היה, ברם הדיא ודאי היה ונסתפק לו. רבי יודה בעי: מעתה נבלה שביטלה בשחוסה, מאחר שודאי היה ונסתפק לו, אבל ממה יהא פטור? אומר רבי יוסי: מודה רבי יודה בשאר כל הספיקות שהוא חייב. ברם הדיא קריי. דרש רבי יודה (שם כ, ט): "אביו" – ודאי, לא הספק. "אמו" – ודאי, לא הספק. ועולה במשמרו של זה ושל זה,

[דף ס"ה ע"ב]

לא יעלה? ר' אחא ר' חנינא בשם ר' יסא: מפני פגם המושפחה. תני, והן שיהיו שניהן בית אב אחד.

פרק י"ב

הלכה א מתני' מצות חליצה בשלשה דיינין, אפילו שלשתן הדייטות, חליצה במנעל – חליצתה בשירה. באמפיליאי – חליצתה פסולה. בסנדל שיש לו עקב – פשר. ושאיין לו עקב – פסול. מן הארפוכה ולמטה – חליצתה בשירה. מן הארפוכה ולמעלה – חליצתה פסולה:

גמ' בתיב (דברים כח): "זקנים", ואת אומר הדייטות? מצוה בזקנים. מניין אפילו הדייטות? תלמוד לומר (שם): "חלוץ הנעל" – מכל מקום. אית תניי תני חליצה בגרים – בשירה, ואית תניי תני חליצה בגרים – פסולה. מאן דאמר חליצה בגרים בשירה – במאן דאמר (שם) בישראל לרבות את הגרים. מאן דאמר חליצה בגרים פסולה – במאן דאמר בישראל פרט לגרים. הדיא את אומר פרט לגרים, והדיא את אומר לרבות את הגרים? תפון (ויקרא כג): "האזרח" – פרט לגרים, "בישראל" – פרט לגרים. מעוט אחר מעוט – לרבות את הגרים. ברם הדיא "בישראל" – לא גרים. אית תניי תני,

חליצה בשנים – פסולה. ואית תנאי תני, חליצה בשנים – כשירה. מאן דאמר חליצה בשנים פסולה – כמאן דאמר חליצה בגרים פסולה. מאן דאמר חליצה בשנים כשירה – כמאן דמר חליצה בגרים כשירה. אפילו כמאן דמר חליצה בגרים כשירה – מודי בשנים שהיא פסולה. שהרי דיני ממונות כשירה בגרים ופסולין בשנים. אית תנאי תני, חליצה בלילה – כשירה, אית תנאי תני חליצה בלילה – פסולה. מאן דאמר חליצה בלילה כשירה – כמאן דמר חליצה בגרים פסולה. אפילו כמאן דאמר חליצה בגרים כשירה – מודה בלילה פסולה. שהרי דיני ממונות כשרים בגרים ופסולין בלילה. אית תנאי תני: והן שיהו חדינים יודעין לקרות. אית תנאי תני, אפילו אין חדינים יודעין לקרות. מאן דאמר אפילו אין חדינים יודעין לקרות – עד שלא סמכוהו למקרא. ומאן דאמר והן שיהו חדינים יודעין לקרות משפמכוהו למקרא. (דברים כח): "וענתה ואמרה" – אין עונה אלא מפי אחר. אמר רבי יוסי: ובלבד מפי חדין. ולא עבדון בן: חליצה במנעל – חליצתה כשירה.

[דף ס"ו ע"א]

למי נצרכה? לרבי מאיר, ורבי מאיר אמר: אין חולצין במנעל. תני, אמר רבי יוסי: מעשה שהלכתי לנציבין, וראיתי שם זמן אחד, ונמתי לו: בקי לה ר' יהודה בן בתירה מימיה? ונומה לי: רבי! שלחני הייתי ועל שלחני היה תדיר. ונמתי לו: ראית חולץ בומיה, במה היה חולץ? במנעל או בסנדל? אמר לי: רבי! וכי יש סנדל במקומו? ואמרתי: מה ראה רבי מאיר לומר אין חולצין במנעל. ר' בא, רב יהודה בשם רב: אם יבא אליהו ויאמר, שחולצין במנעל – שומעין שלו. שאין חולצין בסנדל – אין שומעין לו. שהרי הרבים נהגו לחלץ בסנדל. והמנהג מבטל את ההלכה. רבי ועירה רבי ירמיה בשם רב: אם יבוא אליהו ויאמר שאין חולצין במנעל – שומעין לו. שאין חולצין בסנדל – אין שומעין לו. שהרי הרבים נהגו להיות חולצין בסנדל. והמנהג מבטל את ההלכה. רבי זעירא מחוי לרבי בא בר יצחק, כפף. אמר ליה: ועבדין בן? אמר ליה: ועבדין בן? אמר ליה: הא רבן כפף. רבי זעירא מחוי לר' בא בר יצחק: כיצד הוא עושה? קושרו, כדי שיהא יכול להלך בו מאליו. כיצד הוא עושה? אמר רבי חנניה ברבי הלל: עונבו כדי שיכול להתירו באחת מידי. כיצד היא עושה? מתירתו בימין ותופסתו בשמאל, ושומטת עקב בימין, וגוררתו בימין, כדי שתהא חליצה ותתרה בימין. רב אמר: עקר חליצה התרת הרצועה. לא בן אמר רבי בא בשם רב יהודה: רבי זריקן מטי בה בשם רב: דברי חכמים חליצה ולא רקקה. רקקה ולא חליצה – לא עשה בלום עד שתחליץ ותרק. אף על גב דרב אמר: עד שתחליץ ותרק מודה רב עקר חליצה התרת הרצועות. רב אמר: עקר חזקה הכנסת פרות. לא בן אמר רב: והן שראו אותו מנפש ומעדר. אף על גב דאמר רב: והן שראו אותו מנפש ומעדר. מודה

רב: עקר תזקה הכנסת פרות. אמר רבי יצאי: חלץ הוא ונתחזרה היא, חלצה היא ונתירה הוא – חליצתה פסולה. אם רצה להתחזיר – לא יחזיר. למה? משום שאין שתיקה בזה. או משום שאינן על סדר. מה נפק מן ביניהון? חזרה ונתירה. תאמר, משום שאין שתיקה בזה – הרי שתיקה בזה.

[דף ס"ו ע"ב]

הרי לית מעמא דלא, משום שאינן על הסדר. אמר רבי לעזר: יש מהן שאמרו חליצתה פסולה ואם רצה להתחזיר – יחזיר. ויש מהן שאמרו חליצתה פסולה. ואם רצה להתחזיר – לא יחזיר. באמפיליאי, ונתחלצה לקמן – חליצתה פסולה. ואם רצה להתחזיר – לא יחזיר. חלצה באמפיליאי, אית תנאי תני חליצתה כשירה, אית תנאי תני – חליצה פסולה. מאן דאמר חליצתה כשירה – באמפיליאי של עזר, מאן דאמר חליצתה פסולה – באמפיליאי של בגד. במנעל באמפיליאי, אית תנאי תני חליצתה כשירה, אית תנאי תני חליצתה פסולה. מאן דאמר חליצתה – כשירה, כשירה באמפיליאי של בגד ומנעל של עזר. מאן דאמר חליצתה פסולה, כשירה אנפיליאי של עזר ומנעל של עזר. אית תנאי תני, יוצאין באמפיליאי ביום הכפורים. ואית תנאי תני, אין יוצאין באמפיליאי. אמר רב חסדא, מאן דאמר יוצאין – באמפיליאי של בגד. ומאן דאמר אין יוצאין – באמפיליאי של עזר. בסנדל שיש לו עקב כשר. תמן אמרין, בגזן אילין קנסורם. ורבנן דהכא אמרי: בגזן אילין דידן. אמר רב: אלולא דחמי רבי חיה רובא חביבי, חלץ בהדין שורציפא דשנצוי – לא הוה לבן רב עליהן למיעבד בן. אחוי דאימיה דרב כהנא חלץ בליה ביהיד, בלילי שבת בסנדל של שעם ומעמד. אמר רבי זריקה: ולא רקקה. שמע רב ואמר: מאן יעבד דא? אלא אחוי דאימיה דרב כהנא. ביני מתניתא, בקושר מן הארפכה ולמטון כשירה. מן הארפכה ולמעלן – פסולה. כתיב (שמות ל, יט): "ורחצו אהרן ובניו ממינו את ידיהם ואת רגליהם". ותני עלה: ביד – עד הפרק. וברגל – עד הסופה.

[דף ס"ז ע"א]

והכא את אמר הכין? שנייא היא דכתיב "מעל רגלו". מעתה אפילו מן הארפכה ולמעלן תהא כשירה! שנייא היא, דכתיב מעל רגלו. מעל רגלו ולא מפעל דמעל רגלו. התיב כהנא, והא כתיב (שם כח): "ובשלייתה היוצאת מבין רגליה", וכי מבין רגליה היא יוצאת? אלא נראית כמבין רגליה. כההיא דתני תמן, ביור היה בין האולם ולמזבח ומשוח כלפי דרום. וכי מבין האולם ולמזבח היה נתון? אלא נראה כבין האולם ולמזבח.

מִסְכַּת בָּבָא קָמָא פֶּרֶק רְבִיעִי

ד, א שור שחציו של ישראל וחציו של הקדש שהזיק של ישראל, מועד - משלם נזק שלם. ותם - משלם חצי נזק. של הקדש, בין תם ובין מועד - פטור. הזק מאחד של ישראל - חייב, ושל הקדש - פטור. שור של הקדש - הבעלים חייבין באחריותן. הבעלים נוטלין את נזקו, ונותנין את נזקו. שור שחציו של ישראל וחציו של כנעני, שהזיק את של ישראל, מועד - משלם נזק שלם. ותם - משלם חצי נזק. ושל כנעני, בין תם ובין מועד - משלם נזק שלם. שור של כנעני שהזיק שור של אחר, חברו, אף על פי שקבלו עליהם לדון בדיני ישראל - משלמין נזק שלם, שאין תם ומועד בנוקי הכנעני.

ד, ב שור של ישראל שנגח שור של כותי, ושל כותי שנגח שור של ישראל, מועד - משלם נזק שלם מן העליה, ותם - משלם חצי נזק. רבי מאיר אומר: שור של ישראל שנגח שור של כנעני - פטור. ושל כנעני שנגח שור של ישראל, בין תם ובין מועד - משלם נזק שלם מן העליה.

ד, ג יפה כח הדיוט מכח גבוה, וכח גבוה מכח הדיוט. יפה כח הדיוט: נזקין להדיוט, ואין נזקין לגבוה. רבית ואונאה להדיוט, ואין רבית ואונאה לגבוה. תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה להדיוט, ואין תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה לגבוה. נשבע להדיוט - משלם קרן וחמש, לגבוה - אין משלם אלא קרן. יפה כח גבוה: מעילה לגבוה, ואין מעילה להדיוט. אמירתו לגבוה - כמסירתו להדיוט. קרן וחמש לגבוה, ואין קרן וחמש להדיוט. הקונה מן הגבוה - בכסף. מן ההדיוט - בכסף בשטר ובחזקה.

ד, ד שור חרש שוטה וקטן שנגח שור של פקח - פטור. רבי עקיבא ורבי יעקב אומרים: משלם חצי נזק. שור שנתחרשו

בעליו או שנשתטו בעליו, או שהלכו בעליו למדינת הים. יהודה בן נקוסיא אומר: סומכוס אומר: לעולם הוא בתמותו, עד שיעדוהו בפני בעלים. רבי יוסי אומר: מעמידין עליו אפטרופין, העידוהו בפני אפטרופין, נתפקח החרש ונשתפה השוטה, והגדיל הקטן, או שבאו בעליו ממדינת הים. יהודה בן נקוסיא אומר: סומכוס אומר: לעולם הוא בתמותו ראשונה, עד שיעדוהו בפני בעלים שניה. רבי יוסי אומר: הרי הוא בחזקתו.

ד, ה זה הכלל: כל שהועד בו, והועד בדבר שהועד בו, בשעה שהועד עליו - משלם נזק שלם מן העליה. וכל שלא הועד בו, ולא הועד בבעליו, בדבר שלא הועד בו, בשעה שלא הועד עליו - משלם חצי נזק מגופו. רבי יהודה אומר: מועד לשבתות ואינו מועד לימות החול. אימתי הוא תם? עד שיחזור בו שלשה ימי שבתות, זה אחר זה.

ד, ו יש כאן חייב בכפר וחייב במיתה, חייב במיתה פטור מן הכפר, חייב בכפר ופטור מן המיתה, פטור מן הכפר ופטור מן המיתה. שור מועד שהמית - חייב בכפר וחייב במיתה. שור תם שהמית, ושור חרש שוטה וקטן שהמית, המית גר ועבד משחרר - חייב במיתה ופטור מן הכפר; שור שהיה מתחפף בכתל, ונפל על האדם, נתכונן להרוג את הבהמה. הרג את הבהמה לכנעני, והרג בן ישראל, לנפלים והרג בן קיימא - חייב בכפר ופטור מן המיתה. ולענן הנזקין: רבי יהודה מחייב, ורבי שמעון פוטר, שנאמר (שמות כא, כח): "כי יגח שור" - עד שיתכונן לגח. ואם היה תם - פטור מן הכפר ופטור מן המיתה. המית כותי בן שמנה - פטור מן הכפר ופטור מן המיתה. רבי יהודה אומר: שור המדבר, ושור הקדש, ושור גר שמת ואין לו יורשין - פטור, שנאמר (שמות כא, כט): "והועד בבעליו ולא ישמרנו" - אין בעלים לאלו.

מִסְכַּת בָּבָא קַמָּא פָּרָק חֲמִישִׁי

ה,א שור תם שהזיק עד שלא עמד בדין, והקדישו בעליו - מקדש. שחטו ומכרו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי. משעמד בדין הקדישו בעליו - אין מקדש. שחטו ומכרו ונתנו במתנה - לא עשה כלום, מפני שמשלם מגופו. שור מועד שהזיק, בין משעמד בדין ובין עד שלא עמד בדין, והקדישו בעליו - מקדש. שחטו ומכרו ונתנו במתנה - מה שעשה עשוי, מפני שמשלם מן העליה.

ה,ב שור תם שהזיק ואחר כך המית, המית ואחר כך הזיק - פטור. שור מועד שהזיק, ואחר כך המית - חייב. המית ואחר כך הזיק, עד שלא נגמר דינו - חייב, משנגמר דינו - פטור. שומר חנם והשואל, נושא שכר והשוכר, הזיק שור ברשותו, מועד - משלם נזק שלם. תם - משלם חצי נזק. שאלו בחזקת תם ונמצא מועד, הבעלים משלמין חצי נזק, והשואל פטור. הועד בו בפני שואל, ואחר כך מכרו - הבעלים משלם חצי נזק והשואל משלם חצי נזק. המית ברשותו ואחר כך מסרו לבעלים, עד שלא נגמר דינו מסרו לבעלים - פטור. משנגמר דינו מסרו לבעלים - חייב. רבי עקיבא אומר: אף משנגמר דינו עד שלא נסקל, מסרו לבעלים - פטור.

ה,ג פרה שהמיתה ואחר כך ילדה, עד שלא נגמר דינה ילדה - ולדותיה מתרין. משנגמר דינה ילדה - ולדותיה אסורין. נתערבו באחרים ואחרים באחרים - כלן אסורין בהנאה. מה יעשו להן? כונסין אותן לכפה עד שעה שימותו. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: כלן נסקלין. הגוזל שור מחברו והמית ברשותו, ואחר כך מסרו בעדים לבעלים, בין משנגמר דינו ובין עד שלא נגמר דינו - חייב.

ה,ד הלוקח שור מחברו בחזקת שהוא תם, ונמצא מועד, והועד בו בפני שנים -

יתר על כן אמר רבי יהודה: המית כשהוא של הדיוט, ולא הספיק לעמד בדין עד שהקדישו בעליו. המית כשהוא של גר, ולא הספיק לעמד בדין עד שמת הגר - פטור, שנאמר: "ולא ישמרנו בעליו והמית" - את ששוות המיתתו לשעת עמידתו בבית דין - חייב, את שלא שוות המיתתו לשעת עמידתו בבית דין - פטור. פיצד הוא משלם? שמין את הנזק כמה הוא יפה, לפי כך הוא משלם; דברי רבי יהודה. רבי יוחנן בן ברוקה אומר: שמין את הבעלים, כמה הן יפים - לפי כך הן משלמין.

ד,ז כל שחייב בכך חורין - חייב בעבדים, בין בכפר בין במיתה. וכל שפטור בכך חורין - פטור בעבדים, בין בכפר בין במיתה. כל שפטור בכך חורין פטור בעבדים: המית עבד עברי - נותן כל כפר, ועבד של שני שתפין - נותן לשניהם. חציו עבד וחציו בן חורין - נותן לפי חשבון, חצי כפר ליורשין, וחציו שלשים סלע לבעלים.

ד,ח הממית על פי עד אחד, והרובע והנרבע על פי עד אחד - פסול לגבי מזבח ופטור מן המיתה, ומתר בהנאה. הממית על פי שנים, והרובע והנרבע על פי שנים - פסול לגבי מזבח ואסור בהנאה וחייב במיתה. המית בין משלו בין משל חברו, בין לפני הקדשו ובין לאחר הקדשו, בין בשוגג בין במזיד, בין באנס בין ברצון - פסול לגבי מזבח. רובע ונרבע, בין משלו ובין משל חברו, בין לפני הקדשו בין לאחר הקדשו, בין בשוגג בין במזיד - פסול לגבי מזבח. באנס - כשר. ברצון - פסול.

יש בנוגח שאין ברובע, וברובע שאין בנוגח: נוגח משלם את הכפר לאחר מיתה, מה שאין כן ברובע. ויש ברובע, שהרובע - עשה בו אנס כרצון, שאין מתכונן כמתכונן, מה שאין כן בנוגח.

אָמַר - נוֹתֵן שְׁלֹשִׁים סָלְעִים; דְּבָרֵי רַבִּי טְרָפוֹן. וְרַבִּי עֲקִיבָה פּוֹטֵר מִשְׁלָשִׁים סָלְעִים.

הַזֶּה יֵשׁ נוֹתֵן אֶת הַכֶּפֶר וְאֵין נִסְקָל, נִסְקָל וְאֵין נוֹתֵן אֶת הַכֶּפֶר. הַחוֹפֵר בּוֹר בְּרִשּׁוֹתוֹ וְנָפַל עָלָיו שׁוֹר וְהָרְגוּ - נוֹתֵן אֶת הַכֶּפֶר וְאֵין נִסְקָל. נִכְנָס לַחֲצֵר בַּעַל הַבַּיִת שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, נִגְחָו שׁוֹרוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, אוֹ שֶׁנִּשְׁכָּחוּ כָּלָבוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, וְמֵת - נִסְקָל וְאֵין מִשְׁלָם אֶת הַכֶּפֶר.

הַחֹשֶׁר שׁוֹר שֶׁנִּגְחָה אֶת הַפֶּה וְנִמְצָא עֲבָרָה בְּצִדָּהּ, וְאֵין יָדוּעַ אִם עַד שְׁלֹא נִגְחָה יְלִדָּהּ, וְאִם מִשְׁנִנְחָה יְלִדָּהּ. סוּמְכוֹס אוֹמֵר: מִשְׁלָם חֲצִי כֶּפֶר לַפֶּה וּרְבִיעֵה לְיֶלֶד. וְכֵן פָּרָה שֶׁנִּגְחָה אֶת הַשׁוֹר וְנִמְצָא וְלִדָּהּ בְּצִדָּהּ, וְאֵין יָדוּעַ אִם עַד שְׁלֹא נִגְחָה יְלִדָּהּ, וְאִם מִשְׁנִנְחָה יְלִדָּהּ; סוּמְכוֹס אוֹמֵר: מִשְׁלָם חֲצִי נֶזֶק מִן הַפֶּה, וּרְבִיעֵה מִן הַיֶּלֶד.

מִסְכַּת בָּבָא קָמָא פֶּרֶק שִׁישִׁי

וְאֵין שׁוֹר שֶׁדָּחַף אֶת חֲבֵרוֹ, וְנָפַל לְבוֹר וְמֵת - בַּעַל הַשׁוֹר חָיִב, וּבַעַל הַבוֹר פֹּטוּר. רַבִּי נֶתָן אוֹמֵר: בְּמוֹעֵד - זֶה נוֹתֵן מַחְצָה וְזֶה נוֹתֵן מַחְצָה. בְּתָם - בַּעַל הַבוֹר מִשְׁלָם שְׁלֹשָׁה חֲלָקִים, וּבַעַל הַשׁוֹר רְבִיעֵה.

וְכֵן הַחוֹפֵר בּוֹר בְּרִשּׁוֹתוֹ וְנָפַל עָלָיו שׁוֹר וְהָרְגוּ - חָיִב בְּכָפֶר. וְאִם הִזֵּק הַשׁוֹר - בַּעַל הַבוֹר פֹּטוּר. הַחוֹפֵר בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, וְנָפַל עָלָיו שׁוֹר וְהָרְגוּ - פֹּטוּר מִן הַכֶּפֶר. וְאִם הִזֵּק הַשׁוֹר - בַּעַל הַבוֹר חָיִב. חָפֵר בּוֹר בְּרִשּׁוֹתוֹ וּפָתַח לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים, אֶפְלוֹ הוּא שֶׁל רִבִּים - חָיִב, עַד שִׁמְסֵר לְרִבִּים. אִיזָה הוּא בּוֹר שֶׁאֲמָרָה תּוֹרָה? חָפֵר בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד וּפָתַח לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, יֵשׁ לוֹ רִשּׁוֹת לַחֲפֹר וְיֵשׁ לוֹ רִשּׁוֹת לַפֶּתַח. בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים וּפָתַח לְרִשּׁוֹת הָרִבִּים - אֵין לוֹ רִשּׁוֹת לַחֲפֹר וְאֵין לוֹ רִשּׁוֹת לַפֶּתַח, בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד וּפָתַח

בְּאֵמֶת! שֶׁהוּא חָיִב לוֹ! מִפְּנֵי שֶׁמִּקַּח טְעוֹת. שׁוֹר שֶׁפָּסַק אֶת הַמוֹסָרָה, וַיֵּצֵא וְהִזִּיק: תָּם - פֹּטוּר. וּמוֹעֵד - חָיִב; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: תָּם - חָיִב. וּמוֹעֵד - פֹּטוּר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר: זֶה וְזֶה פֹטוּרִין, שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת כ"א, לו'): "וְלֹא יִשְׁמְרֶנּוּ בַּעֲלֵיו" - שֶׁמּוֹר הוּא זֶה! רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: אֵין לוֹ שְׁמִירָה לְשׁוֹר אֲלֹא סָפִין.

הַזֶּה "כְּנוֹס שׁוֹרָה וְאֵין אֲשֶׁמְרֶנּוּ": הִזִּיק - פֹּטוּר. הִזֵּק - חָיִב. "כְּנוֹס שׁוֹרָה וּשְׁמֶרוֹ": הִזֵּק - פֹּטוּר. הִזִּיק - מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: עַל הַשֵּׁן וְעַל הָרֶגֶל - מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם. עַל נִגְיָחָה, וְעַל נִגְיָפָה, עַל נִשְׁיָכָה, עַל רְבִיצָה, וְעַל בְּעִיטָה: מוֹעֵד - מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם. וְתָם - מִשְׁלָם חֲצִי נֶזֶק.

הַזֶּה הַכְּנוֹס שׁוֹרָה לַחֲצֵר בַּעַל הַבַּיִת שְׁלֹא בְרִשּׁוֹתוֹ, וּבֹא שׁוֹר מִמָּקוֹם אַחֵר שְׁלֹא בְרִשּׁוֹתוֹ, נִגְחָה, נִגְף, נִשָּׁךְ, רָבַץ, בָּעַט; רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: עַל הַשֵּׁן וְעַל הָרֶגֶל - מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם. עַל נִגְיָחָה, וְעַל נִגְיָפָה, עַל נִשְׁיָכָה, וְעַל רְבִיצָה, וְעַל בְּעִיטָה; מוֹעֵד - מִשְׁלָם נֶזֶק שְׁלָם. וְתָם - מִשְׁלָם חֲצִי נֶזֶק. הַכְּנוֹס קִדְרוֹתָיו לַחֲצֵר בַּעַל הַבַּיִת שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, וּבֹא שׁוֹר מִמָּקוֹם אַחֵר שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, וּשְׁבָרָן - פֹּטוּר. וְאִם הִזֵּק בֵּהֶן - בַּעַל קִדְרוֹת פֹּטוּר. הַכְּנוֹס פִּרוֹתָיו לַחֲצֵר בַּעַל הַבַּיִת שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, וּבֹא שׁוֹר מִמָּקוֹם אַחֵר שְׁלֹא בְרִשּׁוֹת, וְאֶכְלָן - פֹּטוּר. וְאִם הִזֵּק בֵּהֶן - בַּעַל הַפִּרוֹת פֹּטוּר. נָפַל לְבוֹר וְהִבְאִישׁ אֶת מִימָיו - חָיִב. הָיָה אָבִיו אוֹ בְּנוֹ לְתוֹכוֹ - מִשְׁלָם אֶת הַכֶּפֶר; דְּבָרֵי רַבִּי טְרָפוֹן. רַבִּי עֲקִיבָה פּוֹטֵר מִן הַכֶּפֶר. הָיָה בּוֹ עֶבֶד אוֹ

¹ מוֹבָא בִּירוּשְׁלָמִי (בָּבָא קָמָא פֶּרֶק ב' הֶלְכָה ה'): אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, כָּל מָקוֹם שֶׁשִּׁנְיָנוּ "בְּאֵמֶת" - הֶלְכָה לְמִשְׁחָה מִסִּינִי. וְהִינוּ 'הֶלְכָה לְמִשְׁחָה מִסִּינִי' שֶׁהוּא חָיִב לוֹ אֶת הַדָּמִים שֶׁנָּתַן לוֹ הַלּוּקָה, מִפְּנֵי שֶׁמִּקַּח טְעוֹת הוּא.

² בְּבִרְיָתָא בָּבָא בְּתָרָא (דף קע"ה) הִגְרָסָה: יוֹרְשִׁי בַּעַל הַבוֹר - חָיִבִּים לְשָׁלֵם.

אֶת הַשּׁוֹר הַחַי" וְגו' - יֵצְאוּ כָּלִים שְׂאִין
לָהֶם אוֹנָאָה, יֵצֵא אָדָם שְׂאִין הֵימְנוּ אוֹנָאָה
בְּמוֹתוֹ. לָמָּה זֶה דּוֹמָה? לְמַנִּיחַ אֲבָנוּ
וְצִלּוּחֵיתוֹ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וּבָא אֶחָד וְהִזִּק
בָּהֶן - חָיֵב עַל נֹזְקֵי אָדָם וּפְטוֹר עַל נֹזְקֵי
צִלּוּחִית. אִם הוֹשֵׁם אֶת הַצִּלּוּחִית וְנִשְׁבְּרָה,
אֵף הוּא חָיֵב עַל צִלּוּחִיתוֹ.

בוֹר שְׂבָאֲמַצֵּעַ הַדֶּרֶךְ - הָרִי זֶה שֶׁל עוֹלֵי
בָּבֶל, עַד שִׁינְדַּע לָךְ שֶׁהִיא שֶׁל אֲנָשִׁי אוֹתָהּ
הָעִיר. שְׁבִרְחָבָה וְשִׁבְכֶרְמֶלִית - הָרִי הִיא
שֶׁל אֲנָשִׁי אוֹתָהּ הָעִיר, עַד שִׁתְּנִדַּע לָךְ שֶׁהִיא
שֶׁל עוֹלֵי בָּבֶל. שְׂבָאֲמַצֵּעַ הַשָּׂדֶה - הָרִי הִיא
שֶׁל בַּעַל הַשָּׂדֶה, עַד שִׁתְּנִדַּע לָךְ שֶׁהִיא שֶׁל
אֲנָשִׁי אוֹתָהּ הָעִיר. הַנִּהְרֹת וְהַמַּעֲיָנוֹת
שְׂמוֹשְׁכִין - הָרִי הֵן שֶׁל כָּל אָדָם.

וְהַמִּבְעִית אֶת חֲבֵרוֹ - פְּטוֹר מַדִּינֵי אָדָם
וְדִינוֹ מִסּוֹר לְשָׁמַיִם. צוּחַ בָּאֲזָנוֹ וְחָרְשׁוֹ -
פְּטוֹר. אֶחָזוּ בָּאֲזָנוֹ וְחָרְשׁוֹ - חָיֵב. הַמִּבְעִית
בְּהֵמַת חֲבֵרוֹ - פְּטוֹר מַדִּינֵי אָדָם וְדִינוֹ מִסּוֹר
לְשָׁמַיִם. הַלְעִיטָה חֲלָדוֹת הַרְדּוֹפֹנִי, וְסֵם
הַמּוֹת, וְצוּאֹת תְּרַנְגּוּלִים - פְּטוֹר מַדִּינֵי אָדָם
וְדִינוֹ מִסּוֹר לְשָׁמַיִם. הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּמִי
חֲטָאֹת וּבִכְפֹּרֶת חֲטָאֹת שֶׁל חֲבֵרוֹ - פְּטוֹר
מַדִּינֵי אָדָם וְדִינוֹ מִסּוֹר לְשָׁמַיִם. שְׁלִיחַ בֵּית
דִּין שֶׁהִכָּה בְּרִשּׁוֹת בֵּית דִּין, וְהִזִּיק - פְּטוֹר
מַדִּינֵי אָדָם וְדִינוֹ מִסּוֹר לְשָׁמַיִם.

וְרוֹפֵא אֶמֶן שֶׁרָפָא בְּרִשּׁוֹת בֵּית דִּין, וְהִזִּיק
- פְּטוֹר מַדִּינֵי אָדָם וְדִינוֹ מִסּוֹר לְשָׁמַיִם.
הַמַּחֲתִּף אֶת הָעֶבֶר בְּמַעֲיָ אִמּוֹ בְּרִשּׁוֹת בֵּית
דִּין, וְהִזִּיק - פְּטוֹר מַדִּינֵי אָדָם וְדִינוֹ מִסּוֹר
לְשָׁמַיִם.

וְאֶחָד שׁוֹר וְחֲמוֹר, וְאֶחָד שְׂאֵר בְּהֵמָה
חַיָּה וְעוֹף הַלָּיְלָה, מוֹעֵד - מִשְׁלֵם נֹזֵק שְׁלֵם,
וְתָם - מִשְׁלֵם חֲצִי נֹזֵק. אֶחָד שׁוֹר וְחֲמוֹר,
וְאֶחָד שְׂאֵר בְּהֵמָה חַיָּה וְעוֹף הַלָּיְלָה
וְלִכְלָאִים. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: כָּל אֶחָד וְאֶחָד
יִתְרַבֵּה בְּמִקְוָמוֹ.

רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר מִשּׁוּם רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל:
בְּדִבְרוֹת הָרִאשׁוֹנוֹת הוּא אוֹמֵר (שְׁמוֹת כ),

לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים - יֵשׁ לוֹ רִשּׁוֹת לְחֹפֶר וְאִין
לוֹ רִשּׁוֹת לְפִתָּח. אָבֵל יֵשׁ לְרַבִּים רִשּׁוֹת
לְכָנֶס לְשֵׁם בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וּפִתָּח לְרִשּׁוֹת
הַיְחִיד, אֲפִלּוּ הוּא שֶׁל רַבִּים - פְּטוֹר. רַבִּי
יוֹסִי בִּרְיָהּ מְחִיב עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה לוֹ מַחֲצִיעָה
גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, אוֹ עַד שִׁיִּרְחִיק מִן
הַכֶּתֶל אַרְבָּעָה טַפָּחִים, שִׁיְהִלֵּךְ אָדָם אוֹ עַד
שִׁיִּמְסֹר לְרַבִּים. חֹפֶר וּפִתָּח וּמִסֹּר לְרַבִּים -
פְּטוֹר. וְכֵן הִיָּה נַחוּנְיָא פּוֹתַח וְחוֹפֵר שִׁיחִים
עוֹשֶׂה, חוֹפֵר וּפּוֹתַח וּמִסֹּר לְרַבִּים, וְכִשְׁבָּא
דְּבַר לְפָנֵי חֲכָמִים, אָמְרוּ: עֲשֵׂה זֶה כְּהִלְכָּה.
חֹפֶר כְּרָאוּי וְכִסָּה כְּרָאוּי, עֲשֵׂה לָהּ חוֹלְיָא
גְּבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, מְסֹר לְחוֹלָה וְלִזְקָן
שִׁישׁ בָּהֶן דַּעַת - פְּטוֹר. חֹפֶר שֶׁלֹּא כְּרָאוּי
וְכִסָּה שֶׁלֹּא כְּרָאוּי, עֲשֵׂה לָהּ חוֹלְיָא פְּחוּתָה
מִעֲשָׂרָה טַפָּחִים, מְסֹר לְחֹרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן
שְׂאִין בָּהֶן דַּעַת - חָיֵב.

וְגַ חֹפֶר תִּשְׁעָה טַפָּחִים וּבָא אַחֵר וְחֹפֶר
טַפַּח - הָאֲחֵרוֹן חָיֵב. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר:
אַחֵר הָאֲחֵרוֹן לְמִיתָה, אַחֵר הָרִאשׁוֹן לְהִזָּק.
חֹפֶר עֲשָׂרָה, וּבָא אַחֵר וְסִידוֹ וְכִירוֹ -
הָאֲחֵרוֹן חָיֵב. אֶחָד חֹפֶר עֲשָׂרָה, וְאֶחָד חֹפֶר
עֲשָׂרִים, וְאֶחָד חֹפֶר מֵאָה, וְאֶחָד חֹפֶר
מֵאָתַיִם - כָּלֵן חָיִבִּין. בוֹר שֶׁל שְׁנַיִם, אֶחָד
מְכַסֶּה וְאֶחָד מְגַלֶּה - הַמְּגַלֶּה חָיֵב. כִּסְהוּ
וְנִתְּגַלָּה, כִּשְׁהוּא עוֹמֵד וְרוֹאֶהוּ, וְלֹא כִסְהוּ -
הָרִי זֶה חָיֵב. כִּסְהוּ וְהִלֵּךְ לוֹ, וְאֵף עַל פִּי
שֶׁנִּתְּגַלָּה לְאַחֵר מִכֵּן - פְּטוֹר. חֹפֶר חֲמִשָּׁה
טַפָּחִים, וּבָא אַחֵר וְחֹפֶר חֲמִשָּׁה - הָאֲחֵרוֹן
חָיֵב? כִּמָּה שֶׁעוּרוֹ לְהִזָּק? כָּל שֶׁהוּא,
וְלְמִיתָה - עֲשָׂרָה טַפָּחִים. סוּמְכוֹס אוֹמֵר:
לְעֵמֶק - שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים. לְאֶרְכוֹ וְלִרְחָבּוֹ -
אַרְבָּעָה. רַבִּי אֱלֵעָזָר אוֹמֵר: כְּמִלּוּאוֹ שֶׁל
נוֹפֵל. נָפַל לְפָנָיו מְקוֹל הַכְּרִיָּה - חָיֵב.
לְאַחֲרָיו מְקוֹל הַכְּרִיָּה - פְּטוֹר, בְּבוֹר
וּבְשִׁיחַ, בֵּין מִלְּפָנָיו וּבֵין מִלְּאַחֲרָיו - חָיֵב.

וְדַ נָפַל לְתוֹכוֹ חֹרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן, שׁוֹר
סוּמָא הַמְּהִלֵּךְ בְּלִילָה - חָיֵב. בֶּן אוֹ בַּת עֶבֶד
אוֹ אָמָה - פְּטוֹר. נָפַל לְתוֹכוֹ שׁוֹר וְכִלְיוֹ
וְנִתְּקָרְעוּ - חָיֵב עַל הַבְּהֵמָה וּפְטוֹר עַל
הַכְּלָיִם, שְׁנֵאֵמַר (שְׁמוֹת כֹּא, לה): "וּמָכְרוּ

י: "אתה ובנך ובתך ושוךך וחמורך וכל בְּהֶמְתֶּךָ"; שור וחמור בכלל היו, ולמה יצאו? – להקיש עליהן, מה שור וחמור האמורים לענין שבת, עשה שאר בהמה חיה ועוף כשור וחמור, אף שור וחמור האמורים לענין כל דבר, שאר בהמה חיה ועוף כשור וחמור.

וח, נעל כראוי, קשר כראוי, עשה לה מחיצה גבוהה עשרה טפחים. מסרה לחולה ולזקן שיש בהן דעת – פטור. נעל שלא כראוי, עשה לה מחיצה פחותה מעשרה טפחים, מסרה לחרש שוטה וקטן, שאין בהן דעת. איזה הוא שלא כראוי? כל שאין יכול לעמד ברוח מצויה.

רועה שמסר צאנו לרועה אחר – ראשון חייב, ושני פטור. המוסר צאנו לרועה, אפלו חגר, אפלו חולה, אפלו לפניו כשלש מאות צאן – פטור. מסרו לחרש שוטה וקטן – חייב. לעבד ולאשה – פטור, ומשלמין לאחר זמן. כיצד עושין להם? בית דין כותבין עליהן שטרי חוב. נתגרשה אשה ונשתתרה העבד – חייבין לשלם.

וט, החותן יבלת של חברו ועומד לחתכה, לא יאמר לו: "תן לי מה שחבלת בי". אלא נותן כל בשתו! הקוצץ נטיעותיו של חברו, ועתיד לקצץ, לא יאמר לו: "תן לי מה שחבלת בי". אלא נותן לו כל נזקו!

וי, אין שמין בית קב מפני שמשיביו, ולא בית כור מפני שפוגם, אלא שמין בית סאה פחותה באותה שדה, כמה היתה יפה, כמה היא יפה. רבי שמעון בן יהודה אמר משום רבי שמעון: במה דברים אמורים? בזמן שאכלה יחורי תאנים או שקטפה לולבי גפנים, אבל אם אכלה פגים או בסר – רואין אותן כאלו הן פרות גמורין. רבי יהודה אמר משום רבי עקיבה: אכלה פרות נטועות – שמין להם נטועות. נטיעות עצמן – שמין אותו בית סאה. רבי שמעון בן יהודה אמר משום רבי עקיבה: תבואה שלא הביאה שליש – הרי היא כנטיעות.

וי, ליבה וליבתו הרוח, אם יש בשלו כדי ללבות – הרי זה חייב. ואם לאו – הרי זה פטור. רבי שמעון אומר: "שלם ישלם המכער את הבצרה" (שמות כב, ה) – הכל לפי הדלקה. המדליק בתוך שלו, כמה תעבור הדלקה? רבי אלעזר בן עזריה אומר: שש עשרה אמה דרך רשות הרבים, בשעת הרוח – שלשים אמה. רבי יהודה אומר: שלשים אמה, ובשעת הרוח חמשים אמה. רבי עקיבה אומר: חמשים אמה, ובשעת הרוח שלש מאות אמה. מעשה בערב, שקפץ האור ביתר משלש מאות אמה והזיק. מעשה שעברה הדלקה את הירדן³ שהיתה קשה. במה דברים אמורים? בזמן שקפצה, אבל אם היתה מסכסכת והולכת, או שהיו עצים מצויין לה, אפלו עד מיל – הרי זה חייב. עברה נהר או גדר או שלולית שהן רחבין שמנה אמות – פטור.

ויב, המדליק את הגדיש והיו בו כלים. רבי יהודה אומר: ישלם כל מה שהיה בתוכו. וחכמים אומרים: אין משלם אלא גדיש של חטים או גדיש של שעורין. רואין את מקום הכלים כאלו מלא תבואה. ומודה רבי יהודה לחכמים במשאל מקום לחברו להגדיש, והטמין כלים, שאין משלם אלא גדיש. גדיש של חטים וגדיש של שעורין, ורואין את מקום הכלים כאלו מלא תבואה. השאילו לגדש בו חטין וגדש שעורין, שעורין וגדש חטין – אין משלם אלא שעורין. היה גדיש חטין ומחפה בשעורין, שעורין ומחפה בחטים – אין משלם אלא שעורין.

ויג, היה אדם ישן בתוכו, ודלק אפלו שוגג – פטור, מפני שגדון בנפשו. נכנס לחנות של נגר שלא ברשות, ויצאת לו בקעת וטפחה לו בפניו – פטור. ואם נכנס ברשות – בעל החנות חייב. נכנס לחנותו של נפח

³ שהיתה מרבה (גירסת מכילתא משפטים).

דְּבַר הָרְאוּי לָהּ, וְדְבַר שְׁאִין רְאוּי לָהּ, מָה שְׁאִין כֵּן בְּבוּר.

מִסְכַּת בְּבָא קָמָא פֶּרֶק שְׁבִיעִי

ז, א הגנב - משלם תשלומי כפל, ואם טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה. הגזלנים - בין כך ובין כך אין משלמין אלא קרן. שאלו תלמידיו את רבן יוחנן בן זכאי: וכי מה ראתה תורה להחמיר בגנב יותר מבגזלן? אמר להם: גזלן, השווה עבד לקונו. וגנב, חלק כבוד לעבד יותר על כבוד קונו, כביכול, עשה גנב את עין העליונה שאינה רואה. ואת האזן שאינה שומעת, שנאמר (ישעיהו כט, טו): "הוי המעצמיקים מה' לסתור" וגו'. "ויאמרו לא יראה" וגו' (תהלים צד, ז). "אמרים אין ה' ראה אתנו עזב ה' את הארץ" (יחזקאל ט, יב). רבי מאיר אומר: משלו משל משם רבן גמליאל, למה הדבר דומה? לשנים שעשו משתה בעיר אחת, אחד קרא את בני העיר ואת המלך לא קרא, ואחד לא קרא לא המלך ולא את בני העיר, איזה מהן עונשו מרבה? זה שקרא את בני העיר ואת המלך לא קרא, עונשו מרבה יתר מן השני! אמר רבי עקיבה: מפני מה אמרו: 'טבח ומכר - משלם תשלומי ארבעה וחמשה'? מפני שנשתרש בחטא.

ז, ב חמשה דברים היה רבן יוחנן בן זכאי אומר כמין חמר: מפני מה גלו ישראל לבבל יתר מכל הארצות כלן? מפני שבית אברהם אביהם היה משם. משלו משל, למה הדבר דומה? לאשה שקלקלה על בעלה, להיכן משלחה? לבית אביה!

בלוחות הראשונות הוא אומר (שמות לב, טז): "והלחת מעשה אלהים המה" וגו', ובשניות מעשה משה (שם): "והמכתב מכתב אלהים". משלו משל, למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שקדש את האשה, הוא מביא את הלבקר, ואת הקלמוס, ואת הדיו, ואת השטר, ואת העדים. קלקלה,

שלא ברשותו, ויצאו ניצוצות והזיקוהו - פטור. ואם נכנס ברשות - בעל החנות חייב. פועל שנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות, אף על פי שיש לו רשות לכנס ולהגבות את שכרו. נגחו שורו של בעל הבית, או שנשכו כלבו של בעל הבית - פטור. ואם אמר לו: "הכנס" - בעל הבית חייב.

גמל שטעון פשתן ועובר ברשות הרבים, ונכנס בפשתנו לתוך החנות, ודלקה בנרו של חנוני, והדליק את הבירה, מן האגף ולחוץ - חנוני חייב. רבי יהודה אומר: אם היתה לפניו אצטוה' והדליק - פטור. וחכמים אומרים: אף על פי שהיתה לפניו אצטוה, והדליק - חייב. וכן היה רבי יהודה אומר: בנר חנכה - פטור, מפני שהניח ברשות. וחכמים אומרים: בין זה ובין זה - חייב, כגון אלו מסככין על פתחי חנויותיהן ברשות הרבים בחד, אף על פי שיש להן רשות, ובא אחר והזק בהן - הרי זה חייב.

ו, יד חמר בשור שאין בבור, ובבור שאין בשור, שהשור חייב בכפור וחייב בשלשים של עבד. נגמר דינו - אסור בהנאה ודרכו לילך ולהזיק, מה שאין כן בבור. חמר בבור, שהבור מועד לעולם, מה שאין כן בשור.

חמר בשור שאין באש, ובאש שאין בשור: שהשור חייב בכופרין, וחייב בשלשים של עבד, ונגמר דינו אסור בהנאה, ואם מסרו לחרש שוטה וקטן - חייב, מה שאין כן באש. חמר באש, שהאש מועדת לעולם, מה שאין כן בשור.

חמר בבור שאין באש, ובאש שאין בבור: חמר בבור, שהבור מסרו לחרש שוטה וקטן - חייב, מה שאין כן באש. חמר באש, שהאש דרכה לילך ולהזיק, ומועדת לאכל

⁴ ספסלים העומדים על רגלים.

היא מביאה את הכל, דיה שיתן לה המלך
כתב 'הכר יד' שלו.

הרי הוא אומר (ויקרא ד, כב): "אשר נשיא
יחטא" - אשרי הדור שהנשיא שלו מביא
חטאת על שגגתו.

"ורצע אדוניו את אָזְנוֹ במרצע" (שמות
כא, ו). וכי מה נשתנה אָזְנוֹ יתר לרצע מכל
איבריו? לפי ששמעה מהר סיני (ויקרא
כה, נה): "כי לי בני ישראל עבדים" - עבדי
הם! ופרק ממנו על שמים והמליך עליו
על בשר ודם, לפיכך אמר הכתוב: 'תבוא
אָזְנוֹ ותרצע שלא שמרה את מה ששמעה'.
דבר אחר: הוא לא רצה להשתעבד לקונו -
יבא וישתעבד לבנותיו.

ואומר (דברים כז, ה): "מזבח אבנים לא
תניף עליהן ברזל". וכי מה ראה הכתוב
לפסל את הברזל, יתר מכל מיני מתכות?
מפני שהחרב נעשה ממנו, והחרב סימן
פרענות, והמזבח סימן כפרה, מעבירים
דבר שסימן פרענות מדבר שסימן כפרה.
והלא דברים קל וחמר, ומה אבנים שאינן
לא רואות ולא שומעות ולא מדברות, על
שמשילות כפרה בין ישראל לאביהם
שבשמים, אמר הכתוב: "לא תניף עליהן
ברזל", בני תורה שהן כפרה לעולם - על
אחת כמה וכמה שלא ליגע בהן אחד מכל
המזיקין כלן.

הרי הוא אומר (דברים כז, ו): "אבנים
שלמות תבנה את מזבח ה' אלהיך" -
אבנים שמשילות שלום! והלא דברים קל
וחמר, ומה אבנים שאינן לא רואות ולא
שומעות ולא מדברות, על שמשילות שלום
בין ישראל לאביהן שבשמים, אמר
המקום: יהיו שלמים לפני, בני תורה, שהן
שלום בעולם - על אחת כמה וכמה שיהיו
שלמים לפני המקום.

זג, שבעה גנבין הן: הראשון שבכלן - גונב
דעת הבריות, והמסרב בחברו לאורחו,⁵
ואין בלבו לקרותו, והמרבה לו בתקרובות
וידוע בו שאינו מקבל, והמפתח לו חביות
שמכורות לתנוני, והמעול במדות,
והמשקר במשקלות, והמערב הנורה
בתלתן,⁶ ואת החמץ בשמן, אף על פי
שאמרו אין השמן מקבל כלום,⁷ לפיכך
מושחין בו את המלכים, ולא עוד אלא
שמעלין עליו, שאלו היה יכול לגנב דעת
העליונה - היה גונב, שכל הגונב דעת
הבריות נקרא 'גנב', שנאמר (שמואל ב טו,
ו): "ויגנב אבשלום את לב אנשי ישראל";
מי גדול 'גונב' או 'גנב'? הרי אומר 'גנב',
שיודע שגנב ושותק!

וכן מצינו, כשהיו ישראל עומדין לפני ה'
סיני, בקשו לגנב דעת העליונה, שנאמר
(שמות כד, ז): "כל אשר דבר ה' נעשה
ונשמע"; כביכול 'גנב' הוא להם, תלמוד
לומר (דברים ה, כו): "מי יתן והיה לבכם
זה להם ליראה אתי" וגו'; אם תאמר שאין
הכל גלוי לפניו, והלא כבר נאמר (תהלים
עח, לו-לז): "ויפתוהו בפייהם ובלשונם
יכזבו לו ולבם לא נכון עמו ולא נאמנו
בבריתו", אף על פי כן (שם פסוק לח):
"והוא רחום יכפר עון" וגו'; ואומר (משלי
כו, כג): "כסף סיגים מצפה על חרש
שפתים דלקים ולב רע".

⁵ שמוכש הרבה מחברו שיבוא להתארח אצלו, אבל

באמת אין בלבו לקרותו, הרי זה גונב דעתו.

⁶ נורה הוא מין צמח גרוע בטעמו ומראיתו בתלתן.

⁷ הינו שאף על פי שעצם השמן שהוא נותן לו - הוא
יפה מבלי שמין פגם, אבל הוא גונב את דעתו
במדתו, שסבור שנותן לו בשבילו על השלחן כלי מלא
שמן, ואינו יודע שהחמץ נמצא למטה, והשמן צף על
גביו.

לַעֲצָמוּ! שְׁנֵאמַר (מְשָׁלִי ו, ל): "לֹא יָבוֹזוּ לַגִּנֵּב כִּי יִגְנוּב" וגו'. סוּף שְׁמַתְמָנָה פְּרָנָס עַל הַצָּבוּר וּמִזִּכָּה אֶת הָרָבִים, וְזוֹכָה לַעֲצָמוּ, וּמְשַׁלֵּם עַל מַה שֶּׁבִּידוּ, שְׁנֵאמַר (מְשָׁלִי ו, לא): "וְנִמְצָא יִשְׁלֵם שְׁבַעֲתִים" וגו'; וְאֵין 'שְׁבַעֲתִים' אֶלָּא דְּבָרֵי תּוֹרָה, שְׁנֵאמַר (תְּהִלִּים יב, ז): "אֲמָרוֹת ה' אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת וגו' מִזְקֵק שְׁבַעֲתִים".

ז, ד גִּנֵּב וְנָתַן לְאַחַר וְטָבַח, גִּנֵּב וְנָתַן לְאַחַר וּמָכַר, גִּנֵּב וְנָתַן לְאַחַר וְהִחְלִיף, גִּנֵּב וְהִקְדִּישׁ, גִּנֵּב וְנָתַן בְּמִתְנָה, גִּנֵּב וְנָתַן בְּהִקְפָּה, גִּנֵּב וּפָרַע אֶת חוּבוֹ, גִּנֵּב וְשָׁלַח סְבֻלוֹנוֹת לְבֵית חֲמִיו - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה. הַגּוֹנֵב אֶת הַקֶּשֶׁט, וְאֶת הַחֲגֹרֶת, וְאֶת הַסּוּמָא, הַגּוֹנֵב שֶׁל שְׁתַּפִּין - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל וְתְשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה. הַשְׁתַּפִּין שֶׁגִּנְבוּ - מְשַׁלְמִין תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל, וּפְטוּרִים מִתְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה.

ז, ה הַגּוֹנֵב טְרֵפָה וּמִכְרָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה. כִּלְאִים וּמִכְרוּ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה; דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים: אֵין מְשַׁלֵּם אֶלָּא תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל בְּלִבָּד. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: הַכִּלְאִים מִן הָרֶחֱל, וּמִן הַגָּדִי - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה. מִן הַכּוֹי - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל, וּפְטוּר מִתְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה.

הַגּוֹנֵב פָּרָה מַעֲבֶרֶת וְטָבָחָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה. מַעֲבֶרֶת וְיִלְדָּה, וְאַחֵר כִּךְ טָבַח אֶת עֶבְרָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל וּפְטוּר מִתְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה. הַגּוֹנֵב פָּרָה מַעֲבֶרֶת וְיִלְדָּה, וְאַחֵר כִּךְ טָבַחָה, שְׁמִנָּה וְהִכְחִישָׁה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל כִּשְׁעַת הַגִּנְבָּה. וְתְשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה כִּשְׁעַת טְבִיחָה וּמִכְרָה. כַּחוּשָׁה וְהַשְׁמִינָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל כִּשְׁעַת גִּנְבָּה, וְתְשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה כִּשְׁעַת טְבִיחָה וּמִכְרָה.

הַגּוֹנֵב פָּרָה וְטָבָחָה וּמִכְרָה, שׁוֹר הַנִּסְקָל וְטָבָחוּ, עֲגֵלָה עֲרוּפָה וְטָבָחָה, וְהַטּוֹבַח לַעֲבוּדָה זָרָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אֲרֻבָּעָה וּחֲמִשָּׁה; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר: בּוֹא וְרֹאֵה כִּמָּה חֲבִיבָה מְלָאכָה לַפְּנֵי מִי שְׁאָמַר וְהִיא הָעוֹלָם, שׁוֹר מִפְּנֵי שֶׁבִטְלוּ מִמְּלָאכָתוֹ - מְשַׁלֵּם חֲמִשָּׁה. שֶׁה מִפְּנֵי שְׁאִין לוֹ מְלָאכָה - מְשַׁלֵּם אֲרֻבָּעָה. רַבִּין יוֹחָנָן בֶּן זָכַאי אוֹמֵר: בּוֹא וְרֹאֵה, כִּמָּה חָס הַמָּקוֹם עַל כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת, שׁוֹר, מִפְּנֵי שֶׁמְהַלֵּךְ בְּרִגְלָיו - מְשַׁלֵּם חֲמִשָּׁה. שֶׁה מִפְּנֵי שְׁטוּעָנוּ - מְשַׁלֵּם אֲרֻבָּעָה.

לְמַעַלָּה מִזֶּה, גִּנֵּב אֶת הָאֶסוּרִין בַּהֲנִיָּה - שְׁפִטוּר מִלְּשָׁלִם. אֶת הַשְּׁטוּרוֹת, וְאֶת הַקְּרָקְעוֹת, וְאֶת הַהִקְדָּשׁוֹת - אֵין מְשַׁלֵּם אֶלָּא קֶרֶן. אֶת הַבְּהֵמָה, וְאֶת הָעוֹפּוֹת, וְאֶת הַכְּסוּת, וְאֶת הַפְּרוֹת, וְאֶת הַכִּלְאִים - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. אֵף עַל פִּי שְׁאֶסּוּר בַּהֲנֵאָה⁸ - יֵשׁ לוֹ הַתֵּר לְאַחֵר זָמָן.

הַגּוֹנֵב אֶת הַשׁוֹר, טָבָחוּ וּמָכְרוּ - מְשַׁלֵּם חֲמִשָּׁה. שֶׁה - מְשַׁלֵּם אֲרֻבָּעָה, שְׁנֵאמַר (שְׁמוֹת כא, לז): "חֲמִשָּׁה בָּקָר יִשְׁלֵם תַּחַת הַשׁוֹר". לְמַעַלָּה מִזֶּה, הַגּוֹנֵב אֶת בֶּן חוֹרִין - שְׁגִדוֹן עָלָיו בְּנַפְשׁוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: הָרִי הוּא אוֹמֵר (מְשָׁלִי כט, ד): "חוֹלֵק עִם גִּנֵּב שׁוֹנָא נַפְשׁוֹ" וגו'.

מְשַׁלּוּ מְשָׁל, לְמַה הַדְּבָר דּוּמָה? לְאַחַד שְׁטוּעֵן וְיִצְא מִבֵּית חֲבֵירוֹ, מִצָּאוּ אֶחָד, וְאָמַר לוֹ: מַה זֶּה פְּלוּנִי? אָמַר לוֹ: טוֹל חֶלֶקְךָ, וְאַל תִּגִּיד! לְאַחֵר זָמָן מִצָּאוּ בַּעַל גִּנְבָּה, אָמַר לוֹ: מִשְׁבִּיעַ אֲנִי עָלֶיךָ, אִם לֹא רֵאִיתִי אָדָם שֶׁטָּעַן כִּלְאִים וְיִצְא מִתּוֹךְ בֵּיתִי. אָמַר לוֹ: שְׁבוּעָה שְׁאִינִי יוֹדֵעַ מַה אִתָּה סָח; עַל זֶה נֵאמַר: "חוֹלֵק עִם גִּנֵּב שׁוֹנָא נַפְשׁוֹ אֵלָּה יִשְׁמַע וְלֹא יִגִּיד".

אֲבָל הַמִּתְגַּנֵּב מֵאַחֵר חֲבֵירוֹ, וְהוֹלֵךְ וְשׁוֹנָה פְּרָקוֹ, אֵף עַל פִּי שְׁנֵאמַר גִּנֵּב - זִוְכָה

⁸ אֵף עַל פִּי שְׁפִטָּר חֲמוּר אֶסּוּר עֲכָשׁוּ בַּהֲנֵאָה, אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁבִּידוּ לְפָדוּתוֹ בִּשְׁעָה, וְיֵשׁ לוֹ הַתֵּר לְאַחֵר זָמָן, הָרִי זֶה נִחְשָׁב כִּכְּלוֹ זֶה שָׁלוֹ. וְאִינוּ מְשַׁלֵּם, אֶלָּא כּוֹחַ שְׁבִין זֶה לָזֶה, שֶׁהִיא יָכוֹל לְפָדוּתוֹ בִּשְׁעָה.

שְׁנַיִם מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁגָנָב, וְהֵן מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁטֵבַח וּמְכָר, נִמְצְאוּ זִמְמִין - עַל הַטְּבִיחָה הוּא מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל, וְהֵן מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים? בְּזִמְן שֶׁהֵן שְׁתֵּי עֲדוּת, אֲבָל אֵינֶם אֵלָּא עֲדוּת אַחַת: עֲדוּת שְׁבֻטָּלָה מִקְצָתָהּ - בְּטָלָה כְּלָהּ. נִמְצְאוּ זִמְמִים - עַל טְבִיחָה וּמְכִירָה הוּא פְטוּר, וְהֵן מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל. נִמְצְאוּ זִמְמִין עַל זֶה וְעַל זֶה - חֲזִיבִין. וְעַל זֶה נֶאֱמַר: "וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאֹחִיו".

"תֵּן לִי שׁוּרִי!" וְאָמַר: "אֵין לִי אֵלָּא מַעוֹת". "תֵּן לִי מַעוֹת!" וְאָמַר: "אֵין לִי אֵלָּא בְּהֶמָּה". "תֵּן לִי שְׁלֹשָׁה אַרְבָּעָה שְׁוֹרִים!" וְאָמַר: "אֵין לִי אֵלָּא אֶחָד". אִם הָיָה יָפָה כְּדָמִי כֵּלָן - שְׁמִין לוֹ.

מִסֶּכֶת בְּבֹא קָמָא פֶּרֶק שְׁמִינִי

ח, א הַגִּנֹּב נֶפֶשׁ מֵאֲחִיו מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶחָד גִּנֹּב אִישׁ וְאִשָּׁה וְגַר, וְעַבְדֵּי מִשְׁחָרָר. אֶחָד אִישׁ וְאִשָּׁה וְגַר וְעַבְדֵּי מִשְׁחָרָר שְׁגָנְבוּ - הָרִי אֵלּוֹ חֲזִיבִין. מְכָר, בֵּין לְאֲבִיו בֵּין לְאֹחִיו, בֵּין לְאֶחָד מִן הַקְּרוֹבִים - חֲזִיב. גִּנְבוּ וְלֹא מְכָרוּ, אוֹ שְׁמָכְרוּ וְעוֹמֵד בְּשׁוּק - פְטוּר. הַגִּנֹּב אֶת הָעֶבְדִּים - פְטוּר. שְׁנַיִם מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁגָנָב, וְשְׁנַיִם מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁמָכָר, נִמְצְאוּ זִמְמִין עַל גִּנְבָּהּ - פְטוּר, וְהֵן פְטוּרִין. נִמְצְאוּ זִמְמִין עַל מְכִירָה - הוּא פְטוּר וְהֵן פְטוּרִין, עַל זֶה וְעַל זֶה נֶאֱמַר (דְּבָרִים יט): "וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאֹחִיו".

ח, ב הֵיכָן שׁוּרִי שְׁגָנֵבְתָּ? אָמַר לוֹ: אֶתָּה מִכְרָתוֹ לִי, אֶתָּה נָתַתּוֹ לִי בְּמִתְנָה, אֲבִידֵךְ מְכָרוֹ לִי, אֲבִידֵךְ נָתַתּוֹ לִי בְּמִתְנָה, וְהָעֲדִים מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁגָנָב וְטֵבַח וּמְכָר - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה. הוֹדָה עַד שֶׁלֹּא בָּאוּ עֲדִים - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן. מִשְׁבָּאוּ עֲדִים - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה. הֵיכָן שׁוּרִי שְׁגָנֵבְתָּ? וְאָמַר לוֹ: תּוֹעָה מִצְּאֵתוֹ וְטֵבַחְתִּיו. וְהָעֲדִים מַעֲדִינִים בּוֹ שְׁגָנָב וְטֵבַח. מֵאלָיו בָּא אֲצָלִי וְטֵבַחְתִּיו וְהָעֲדִים מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁגָנָב וְטֵבַח וּמְכָר

אוּמָרִים: עַד שֶׁתָּהָא זְבִיחָה מִתְּרַת בְּאֲכִילָהּ. רַבִּי נְחוֹנְיָא בֶּן הַקָּנָה אוֹמַר: יוֹם הַכַּפּוּרִים הָרִי הוּא כְּשֶׁבֶת לְתִשְׁלוּמֵין.

ז, ו מְכָרָה חוּץ מִרְגְּלָהּ, חוּץ מִקְרָנָהּ, וְחוּץ מִגִּזְתָּהּ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אוֹמַר: חוּץ מִיָּדָה וְחוּץ מִרְגְּלָהּ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל. חוּץ מִקְרָנָהּ, וְחוּץ מִגִּזְתָּהּ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה. רַבִּי אוֹמַר: חוּץ מִדְּבַר שֶׁהִנָּשְׂמָה תְלוּיָהּ בּוֹ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה. חוּץ מִדְּבַר שֶׁאֵין הִנָּשְׂמָה תְלוּיָהּ בּוֹ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל, וְאֵין מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֻמְשָׁה.

ז, ז גִּנֹּב בְּרִשּׁוֹת וְטֵבַח וּמְכָר, אִם הִגְבִּיָּה וְנָתַן לְפִדְיוֹן בָּנוּ - הָרִי זֶה חֲזִיב. וְאִם לֹא - פְטוּר. נָתַן לְפִדְיוֹן בָּנוּ, לְבַעַל חוּבוֹ, וְלֹאֲשֶׁה בְּכַתְּבָתָהּ - לֹא עָשָׂה כְּלוּם. הִגְבִּיָּה וְנָתַנוּ לְפִדְיוֹן בָּנוּ וְלְבַעַל חוּבוֹ, וְלֹאֲשֶׁה בְּכַתְּבָתָהּ - מָה שֶׁעָשָׂה עָשׂוּי. הָיָה עוֹמֵד בְּרִשּׁוֹת הָרִבִּים, וְטֵבַח וּמְכָר - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן.

ז, ח הַגִּנֹּב תְרוּמָה וּמַעֲשֶׂר שְׁנִי - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל, אֶת הַשְּׁטָרוֹת וְאֶת הַקְּרָקָעוֹת וְאֶת הַהִקְדָּשׁוֹת, אֶחָד קֹדֶשִׁי קֹדָשִׁים וְאֶחָד קֹדָשִׁים קָלִים - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן. רַבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי אוֹמַר: קֹדָשִׁים קָלִים כִּהְדִּיטוּ, וְשֶׁאֵר כָּל הַקְּדָשִׁים - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן. בֶּן עֲזַאי אוֹמַר: בְּכוֹר כִּהְדִּיטוּ, וְשֶׁאֵר כָּל הַקְּדָשִׁים - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן. אֲבָא יוֹסִי בֶּן דּוֹסָאִי אָמַר מִשֵּׁם רַבִּי יוֹסִי בֶּן הַגִּלְלִי: שְׁלָמִים כִּהְדִּיטוּ, וְשֶׁאֵר כָּל הַקְּדָשִׁים - אֵין מְשַׁלֵּם אֵלָּא קָרָן.

ז, ט שְׁנַיִם מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁגָנָב, וְשְׁנַיִם מַעֲדִינִין בּוֹ שְׁטֵבַח וּמְכָר, נִמְצְאוּ זִמְמִין - עַל טְבִיחָה וּמְכִירָה הוּא מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל, וְהֵן מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי שְׁלֹשָׁה. נִמְצְאוּ זִמְמִין - עַל הַגִּנְבָּה הוּא פְטוּר, וְהֵן מְשַׁלְּמִין תְּשֻׁלוּמֵי כֶּפֶל. נִמְצְאוּ זִמְמִין עַל זֶה וְעַל זֶה - חֲזִיבִין, וְעַל זֶה נֶאֱמַר (דְּבָרִים יט, יט): "וְעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם לַעֲשׂוֹת לְאֹחִיו".

מְשַׁלֵּם אֶת הַקֶּרֶן - אֵין מְשַׁלֵּם חֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם,
וְאֵין מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל וְתְשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה
וְחֲמִשָּׁה. מוֹסִיף, חֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם זֶה אֵינוֹ בָּא
מִכַּח בְּעָלִים אֲלֵא מִכַּח שְׁבוּעָה.

ח,ד אֵין פּוֹרְשִׁין נִשְׁבִּין לִיּוֹנִין, אֲלֵא אִם כֵּן
הָיָה רְחוּק מִן הַיִּשׁוּב שְׁלֹשִׁים רִיס. בְּמָה
דְּבָרִים אָמּוּרִים? בְּמִדְבָּר! אָבֵל בִּישׁוּב,
אִפְלוּ מֵאָה מִיל - הָרִי זֶה אֲסוּר. אֵין מְגִדְלִין
תְּרַנְגוּלִין בִּירוּשָׁלַיִם מִפְּנֵי הַקִּדְּשִׁים, וְאִם
יֵשׁ לָהֶן גְּנָה אוֹ אֲשֵׁפָה - הָרִי זֶה מֵתָר, אִף
עַל פִּי שְׁאָמְרוּ אֵין מְגִדְלִין בְּהֵמָה דְּקָה
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אָבֵל מְגִדְלִין בְּכוֹר בְּעַל מוֹם
שְׁלֹשִׁים יוֹם. וְאִם הָיָה תָם - אִפְלוּ עֶשֶׂר
שָׁנִים - הָרִי זֶה מֵתָר. וַיֵּמָּה אֲנִי מְקִים "לֹא
תִרְאֶה אֶת שׁוֹר אַחִיךָ אוֹ שִׂי נִדְחִים" וְגו' (דְּבָרִים כב), בְּמִדְבָּרוֹת שְׁבִיהוּדָה
בְּמִדְבָּרוֹת שְׁבַכְפֹּר עֲמָקִין. מִפְּנֵי מָה אָמְרוּ:
אֵין מְגִדְלִין בְּהֵמָה דְּקָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל?
מִפְּנֵי שְׁמִבְיָאִין בְּהֵמָה דְּקָה מִחוּץ לְאַרְץ
וְאֵין מְבִיאִין בְּהֵמָה גְּסָה מִחוּץ לְאַרְץ. אִף
עַל פִּי שְׁאָמְרוּ: אֵין מְגִדְלִין בְּהֵמָה דְּקָה
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אָבֵל מְגִדְלִין אוֹתָהּ קֹדֶם
לְרָגֵל שְׁלֹשִׁים יוֹם, קֹדֶם לְמִשְׁתָּה בְּנוֹ
שְׁלֹשִׁים יוֹם. וְלֹא שְׁתָּהּ יוֹצֵאָה וְרוּעָה
בְּשׁוּק, אֲלֵא שְׁתָּהּ קִשּׁוּרָה לְכִרְעֵי הַמָּטָה.

שְׁאָלוּ אֶת רַבֵּן גַּמְלִיאֵל: מָהוּ לְגַדֵּל בְּהֵמָה
דְּקָה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל? אָמַר לָהֶן מְקִימִין אֶת
הַעֲגוּנָה שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהַטְּבַח לֹקַח וּמוֹכֵר,
וּבִלְבָד שְׁלֹא יִשְׁרֵי אֶת הָאַחֲרוֹנָה שְׁבֵהֶן יִתֵּר
מִשְׁלֹשִׁים יוֹם.

כָּל הָאֲשִׁכּוֹלוֹת שְׁעֻמְדוּ לָהֶן לְיִשְׂרָאֵל, מִשְׁמַת
מִשָּׁה וְעַד שְׁעֻמַּד יוֹסִי בֶן יוֹעֲזָר אִישׁ צִרְדָּה,
וְיוֹסֵף בֶּן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם - אִי אֶפְשָׁר
לִתֵּן בָּהֶן דְּפִי, מִשְׁמַת יוֹסִי בֶן יוֹעֲזָר אִישׁ
צִרְדָּה וְיוֹסֵף בֶּן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם, וְעַד
שְׁמַת יְהוּדָה בֶּן בָּבָא שְׁהִיו כָּל מַעֲשָׂיו לְשֵׁם
שָׁמַיִם, אֲלֵא שְׁגַדֵּל בְּהֵמָה דְּקָה. כִּף הָיָה
פַּעַם אַחַת, חָלָה, נִכְנַס רופָא אֲצָלוּ, אָמְרוּ
לוֹ: אֵין לָךְ רְפוּאָה אֲלֵא בְּחֵלֶב רוֹתַח. לָקַח
לוֹ עֹז וְקִשְׁרָה בְּכִרְעֵי הַמָּטָה, וְהָיָה יוֹנֵק

בְּשׁוּק. הָיָה עוֹמֵד וְטַבַּחְתִּיו, וְהָעֲדִים
מְעִידִין בּוֹ שְׁגָנֵב וְטַבַּח וּמָכַר - מְשַׁלֵּם
תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה. הוּדָה, בֶּין
מִשְׁבָּאוּ עֲדִים וּבֶין עַד שְׁלֹא בָּאוּ עֲדִים - אֵין
מְשַׁלֵּם אֲלֵא קֶרֶן. הֵיכֵן שׁוֹר שְׁהַפְקִדְתִּי
אֲצִלְךָ? וְאָמַר לוֹ: אֲנִי יוֹדַע מָה אֶתָּה סָח!
אוֹ שְׁאָמַר לוֹ שְׁאָבֵד, וְהָעֲדִים מְעִידִים בּוֹ
שְׁאָכְלוּ - אֵין מְשַׁלֵּם אֲלֵא קֶרֶן. הוּדָה, בֶּין
מִשְׁבָּאוּ עֲדִים וּבֶין עַד שְׁלֹא בָּאוּ עֲדִים - אֵין
מְשַׁלֵּם אֲלֵא קֶרֶן.

הֵיכֵן שׁוֹרֵי שְׁגָנֵבְתָּ? וְאָמַר לוֹ: אֶתָּה מִכְרָתוּ
לִי, אֶתָּה נִתְּתוּ לִי בְּמִתְנָה; אֲבִיךָ מָכַר לִי,
אֲבִיךָ נִתְּנוּ לִי בְּמִתְנָה; מִשְׁבִּיעֶיךָ אֲנִי, וְאָמַר:
אָמֵן, וְהָעֲדִים מְעִידִין בּוֹ שְׁגָנֵב, וְטַבַּחוּ
וּמָכְרוּ - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה.
הוּדָה לְאַחֵר שְׁבוּעָה, אוֹ עַד שְׁלֹא בָּאוּ עֲדִים
- מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם. מִשְׁבָּאוּ עֲדִים -
מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי אַרְבָּעָה וְחֲמִשָּׁה וְאַשֶּׁם.

ח,ג הֵיכֵן שׁוֹרֵי שְׁגָנֵבְתָּ? וְאָמַר: תּוֹעָה
מִצָּאתִיו וְטַבַּחְתִּיו. מִשְׁבִּיעֶיךָ, וְאָמַר אָמֵן,
וְהָעֲדִים מְעִידִים שְׁגָנֵב, מֵאֲלוֹ בָּא אֲצִלִּי
וְטַבַּחְתִּיו. בְּשׁוּק הָיָה עוֹמֵד וְטַבַּחְתִּיו,
מִשְׁבִּיעֶיךָ אֲנִי, וְאָמַר אָמֵן, וְהָעֲדִים מְעִידִים
בּוֹ שְׁגָנֵב - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל וְאַשֶּׁם.
הוּדָה לְאַחֵר שְׁבוּעָה, אִם עַד שְׁלֹא בָּאוּ
עֲדִים הוּדָה - מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם. וְאִם
מִשְׁבָּאוּ עֲדִים הוּדָה - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל
וְאַשֶּׁם. הֵיכֵן שׁוֹרֵי שְׁהַפְקִדְתִּי אֲצִלְךָ? אָמַר:
אֲנִי יוֹדַע מָה אֶתָּה סָח, אוֹ שְׁאָמַר לוֹ: אָבֵד,
מִשְׁבִּיעֶיךָ אֲנִי, וְאָמַר אָמֵן, וְהָעֲדִים מְעִידִים
בּוֹ שְׁאָכְלוּ - אֵין מְשַׁלֵּם אֲלֵא קֶרֶן. הוּדָה
לְאַחֵר שְׁבוּעָה, בֶּין מִשְׁבָּאוּ עֲדִים וּבֶין עַד
שְׁלֹא בָּאוּ עֲדִים - מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם.
אָמַר לוֹ: נִגְנֵב, מִשְׁבִּיעֶיךָ אֲנִי, וְאָמַר אָמֵן,
וְהָעֲדִים מְעִידִים בּוֹ שְׁגָנֵבוּ - מְשַׁלֵּם
תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל. הוּדָה לְאַחֵר שְׁבוּעָה, עַד
שְׁלֹא בָּאוּ עֲדִים - מְשַׁלֵּם קֶרֶן וְחֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם.
אִם מִשְׁבָּאוּ עֲדִים - מְשַׁלֵּם תְּשֻׁלוּמֵי כָּפֶל
וְאַשֶּׁם, וְחֻמְשׁוֹ עוֹלָה לוֹ מִתּוֹךְ כָּפְלוֹ; דְּבָרֵי
רַבִּי יַעֲקֹב. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: כָּל הַמְשַׁלֵּם
אֶת הַקֶּרֶן - מְשַׁלֵּם חֲמֵשׁ וְאַשֶּׁם. וְכָל שֹׂאֵין

אָדָם פּוֹרֵשׁ חֲרָמוֹ וּמַעֲמִיד סְפִינָתוֹ בְּתוֹךְ שֵׁל חֲבָרָיו, אָבֵל צָדִין בְּחִפּוּסִים וּבְמַכְמָוִרִים בְּכָל מָקוֹם וְאֵין נִמְנָעִין, וּבְלִבָּד שְׁלֹא יִפְרֹשׁ אֶת הַקָּלַע וַיַּעֲמִיד אֶת הַסְּפִינָה.

אֵין הַשְּׁבָטִים צָדִין דְּגִים מִיָּמָה שֶׁל טְבָרְיָה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא שֵׁל נַפְתָּלִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שְׁנוֹתָנִין לוֹ מֵלֹא חֶבֶל שֶׁל חֶרֶם לְדְרוֹמוֹ שֶׁל יָם, שֶׁנֶּאֱמָר (דְּבָרִים לג): "יָם וְדְרוֹם יִרְשָׁה"; דְּבָרִי רַבִּי יוֹסִי הַגָּלִילִי. רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: "יָם" - זֶה יָמָה שֶׁל סוּכְנִי. "דְּרוֹם" - זֶה יָמָה שֶׁל טְבָרְיָה. "יִרְשָׁה" - זֶה יָם הַגָּדוֹל. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אוֹמֵר: תְּלוּשִׁין שְׁבַמְדָּבָר - הָרִי הֵן שֶׁל כָּל הַשְּׁבָטִים. וּמַחְבְּרִין - הָרִי הֵן שֶׁל אוֹתוֹ הַשְּׁבָט.

וְכֵן הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אוֹמֵר: אֵין לָךְ כָּל שְׁבָט וְשְׁבָט, שְׁלֹא הָיָה נוֹטֵל בְּהָר וּבְשִׁפְלָה וּבְנֶגֶב, וְכֵן לַפְּנִיָּהִם, הַחֲתִי וְהָאֲמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרִזִּי וְהַחֲתִי וְהַיְבוֹסִי - יִרְדּוּ שְׁבָאֲרָץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמָר (יְהוֹשֻׁעַ יג): "הִירְדּוּ וּגְבוּלוֹ". וְאוֹמֵר (בַּמִּדְבָּר לד): "וַיַּעֲבֹר לִירְדֵן יִרְחוֹ קִדְמָה מִזְרְחָה יִרְדֵן שְׁבִירָחוֹ"; דְּבָרִי רַבִּי יְהוּדָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אוֹמֵר: הָרִי הוּא אוֹמֵר (בַּמִּדְבָּר לה): "כִּי אַתֶּם עוֹבְרִים אֶת הַיִּרְדֵן אֶרְצָה כְּנַעֲנִי", כִּיֹּן שְׁאֲתֶם עוֹבְרִים אֶת הַיִּרְדֵן הָרִי אַתֶּם בְּאֶרֶץ כְּנַעֲנִי. רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: תְּחוּמֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁבַכְתּוֹבִים - נְדוּנִין בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

מַסָּכַת בָּבָא קַמָּא פֶּרֶק תְּשִׁיעִי

ט, א הַשּׁוֹר, וְהַבּוֹר, וְהַמְּבֻעָה, וְהַהֲבַעַר, שׁוֹמֵר חֲנָם וְהַשּׁוֹאֵל, נוֹשֵׂא שְׂכָר וְהַשּׁוֹכֵר, נֹזֵק צֶעַר וְרַפּוּי וְשִׁבְתָּ וּבִשְׁתָּ. חֶבֶל בּוֹ חֲמִשָּׁה - נוֹתֵן לוֹ חֲמִשָּׁה. אֵינוֹ אֲלֹא אֶרְבָּעָה - נוֹתֵן לוֹ אֶרְבָּעָה. אֵינוֹ אֲלֹא שְׁלֹשָׁה - נוֹתֵן לוֹ שְׁלֹשָׁה. אֵינוֹ אֲלֹא שְׁנַיִם - נוֹתֵן לוֹ שְׁנַיִם. אֵינוֹ אֲלֹא אֶחָד - נוֹתֵן לוֹ אֶחָד.

בְּנוֹק בִּיצֵד? הִפְהוּ וְקָטַע יָדוֹ, וְקָטַע רַגְלוֹ, אֵין רּוֹאִין אוֹתוֹ כְּאִלּוּ עוֹשֶׂה סָלַע בְּיוֹם,

מִמָּנָה חֶלֶב רוֹתַח, שְׁהָיָה גּוֹנֵחַ, פַּעַם אַחַת בְּקָשׁוֹ חֲכָמִים לִכְנֹס אֲצָלוֹ, אָמְרוּ: הֵיאָךְ נִכְנָס אֲצָלוֹ? שְׁלֹסְטִים עָמוּ בְּבִית! וְכִשְׁמַת, דִּקְדָּקוֹ חֲכָמִים בְּמַעֲשָׂיו, וְלֹא מֵצְאוּ בוֹ עוֹן, אֲלֹא זֶה בְּלִבָּד, אָף הוּא אָמַר בְּשַׁעַת מִיתָה: יוֹדַע אֲנִי שְׁאֵין בִּידִי עוֹן אֲלֹא זֶה בְּלִבָּד - שְׁעִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי חֲבָרִי. אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל שְׁזוּרִי, מִבְּעָלִי בְּתִים הָיוּ בֵּית אָבָא, וּמִפְּנֵי מָה חָרַב? מִפְּנֵי שֶׁדָּנוּ דִּינִי מְמוֹנוֹת בְּאַחַד, וְשִׁגְדָּלוֹ בְּהִמָּה דְקָה, אָף עַל פִּי כֵן חָרַשׁ הָיָה לָנוּ סְמוּךְ לְעִיר, וְשִׁדָּה מִפְּסָקַת בֵּינוֹ לְעִיר, שְׁבַהֲמָה נִכְנָסַת וַיּוֹצֵא דְרָךְ עָלֶיהָ.

רוּעָה שְׁעָשָׂה תְּשׁוּבָה - אֵין מַחֲיִבִּין אוֹתוֹ לְמַכּוֹר כֶּלֶן בְּאַחַד, אֲלֹא מוֹכֵר וְהוֹלֵךְ עַל יָד עַל יָד, נִפְלוּ לוֹ חֲזִירִים וְכֻלָּבִים בִּירוּשָׁה - אֵין מַחֲיִבִּין אוֹתוֹ לְמַכּוֹר אוֹתָן כֶּלֶן בְּאַחַד, אֲלֹא מוֹכֵר וְהוֹלֵךְ עַל יָד עַל יָד, נִדְרָ לְקַח לוֹ בֵּית וְלְקַח לוֹ שְׂדֵה - אֵין מַחֲיִבִּין אוֹתוֹ לְקַח לוֹ מִיָּד, אֲלֹא עַד שִׁיִּמָּצֵא אֶת הַהֶגְנוֹן לוֹ. מַעֲשֶׂה בְּאִשָּׁה אַחַת שֶׁחָצַר לָהּ בְּנָה, וְאָמְרָה: קוֹנָם כָּל מִי שִׁישְׁלַח אֵלַי, אֵינִי מַחֲזִירָתוֹ, וַיִּדְעוּ בָּהּ שְׁנֵי בְנֵי אָדָם שְׁאֵינָן הֶגְנוֹנִים, קָפְצוּ עָלֶיהָ, וּבָא מַעֲשֶׂה לַפְּנֵי חֲכָמִים, וְאָמְרוּ: לֹא נִתְכַּוְּנָה זֹאת אֲלֹא עַד שֶׁתִּמָּצֵא אֶת הַהֶגְנוֹן לָהּ.

ח, ה כֶּשֶׁם שְׁאֵין מְגַדְלִין בְּהִמָּה דְקָה - כֶּךָ אֵין מְגַדְלִין חֲזִיה דְקָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֱלֶעָזָר אוֹמֵר: מְגַדְלִין כֻּלָּבִים, כּוֹפְרִים, וְחִלּוֹדוֹת הַסְּנִיָּאִין, וְחִתּוּלִין, וְהַקּוֹפּוֹת - דְּבָרִים הַמְּנַקְּיִין אֶת הַבֵּית, אָף עַל פִּי שְׁאָמְרוּ אֵין מְגַדְלִין כֻּלָּבִים בִּישׁוּב - אֲבָל מְגַדְלִין בַּעֲזֵירוֹת הַסְּמוּכוֹת לַסֶּפֶר. בְּיָמִים קוֹשְׁרִים אוֹתָן בְּשִׁלְשָׁלוֹת שֶׁל בְּרוֹזַל וּמַתִּירִין אוֹתָן בְּלִילוֹת. רַבִּי אֱלֶעָזָר אוֹמֵר: הַמְּגַדֵּל כֻּלָּבִים כְּמַגְדֵּל חֲזִירִין.

ח, ו צַד אָדָם יוֹנֵי שׁוֹכֵךְ מִתּוֹךְ שְׁלוֹ. אֵימָתִי? בְּזִמָּן שֶׁהוֹשִׁיכֵן כְּתַקְנָתָן. לֹא הוֹשִׁיכֵן כְּתַקְנָתָן - אֲסוּר בְּהֵן, וּמִתֵּר בְּגִדּוּלִיהֶם. אֲבָל צָדִין חֲזִיה וְעוֹף מִכָּל מָקוֹם, וְאֵין נִמְנָעִין. בְּרַאשׁוֹנָה שֶׁהָיוּ שְׁבָטִים כְּתַקְנָן, אָמְרוּ: אֵין

בשוק, וְזֶה נִהְרַג עַל יָדוֹ, אֲלֹא אָפְלוּ מֵת
מַחֲמַת מָכָה רִאשׁוֹנָה - פֶּטוּר.

ט, הַחוּבֵל בָּבְנוּ וּבְתוֹ גְּדוּלִים - חַיֵּב בְּכָל.
בְּעֵבְדוֹ וּשְׁפָחָתוֹ הַעֲבָרִים שֶׁל אֲחֵרִים -
מוֹצִיאֵינ מִיָּדוֹ. וְשֶׁל בְּתוֹ - נוֹתֵנִין לָהּ מִיד.
וְשֶׁל בְּנוֹ - עוֹשֶׂה לוֹ בֶּהֶן סִגְלָה מִיד. בְּבָנָיו
וּבְנוֹתָיו קִטְנִים שֶׁל עֲצָמוֹ - פֶּטוּר מִן הַכֹּל.
הַחוּבֵל בְּבְתוֹ קִטְנָה - נִזְקָה שְׁלֵה, וְהַשָּׂאָר
הָרִי זֶה פֶּטוּר. חָבְלוּ בָּהּ אֲחֵרִים - נִזְקָה
שְׁלֵה, וְהַשָּׂאָר עוֹשֶׂה לָהּ בֶּהֶן סִגְלָה. וְאִם
מֵתָה - אֲבִיהָ יוֹרְשָׁה. הַחוּבֵל בְּבְנוֹ גְּדוּל -
חַיֵּב בְּכָל. בְּעֵבְדוֹ וּשְׁפָחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים - חַיֵּב
בְּכָל וּפֶטוּר מִן הַשְּׂכֵת, מִפְּנֵי שֶׁשְּׂכֵתוֹ שְׁלֹו.
חָבֵל יֵתֵר מִן הָרְאוּי לָהֶן - הָרִי זֶה חַיֵּב.

הָאֵב הַמָּכָה אֶת בְּנוֹ, וְהָרֵב הָרוּדָה אֶת
תַּלְמִידוֹ, וְכֵלֶן שֶׁהָכּוּ וְשֶׁהִזִּיקוּ - הָרִי אֵלּוּ
פֶּטוּרִין. חָבְלוּ יֵתֵר מִן הָרְאוּי לָהֶן - הָרִי אֵלּוּ
חַיִּבִּין. שְׁלִית בֵּית דִּין שֶׁהָכָה בְּרִשּׁוֹת בֵּית
דִּין וְהִזִּיק - פֶּטוּר. אֲבָל חָבֵל יֵתֵר מִן הָרְאוּי
לוֹ - הָרִי זֶה חַיֵּב. רוּפֵא אֲמֵן שְׂרָפָה בְּרִשּׁוֹת
בֵּית דִּין וְהִזִּיק - פֶּטוּר. חָבֵל יֵתֵר מִן הָרְאוּי
לוֹ - הָרִי זֶה חַיֵּב.

ט, הַמִּבְיֵשׁ אֶת חֲבֵרוֹ עָרוֹם - הָרִי זֶה חַיֵּב,
וְאֵינוֹ דוֹמָה מִבִּישׁוֹ עָרוֹם לַמִּבְיֵשׁ לְבוּשׁ.
בִּישׁוֹ בְּמֶרְחֵץ - הָרִי זֶה חַיֵּב, וְאֵינוֹ דוֹמָה
מִבִּישׁוֹ בְּמֶרְחֵץ לַמִּבְיֵשׁ בִּשּׁוּק. וְאֵינוֹ דוֹמָה
הַמִּתְבַּיֵּשׁ מִן הַיָּקָר לַמִּתְבַּיֵּשׁ מִן הַפָּגוּם.
וְאֵינוֹ דוֹמָה גְּדוּל הַמִּתְבַּיֵּשׁ לְקִטְנֵן הַמִּתְבַּיֵּשׁ.
הַחוּבֵל בְּחֶרֶשׁ שׁוֹטֵה וְקִטְנֵן - חַיֵּב בְּאַרְבָּעָה
דְּבָרִים וּפֶטוּר מִן הַבִּשְׁת, מִפְּנֵי שֶׁאֵין לָהֶן
בִּשְׁת. רַבִּי אוֹמֵר: חֶרֶשׁ יֵשׁ לוֹ בִּשְׁת, קִטְנֵן
אֵין לוֹ בִּשְׁת. הַחוּבֵל שׁוֹטֵה, פְּעָמִים יֵשׁ לוֹ
בִּשְׁת וּפְעָמִים אֵין לוֹ בִּשְׁת. סוּמָא - רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר: אֵין לוֹ בִּשְׁת. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים: יֵשׁ לוֹ בִּשְׁת.

ט, הַחוּבֵל בְּאִשְׁתּוֹ, בֵּין שֶׁחָבֵל בָּהּ הוּא,
בֵּין שֶׁחָבְלוּ בָּהּ אֲחֵרִים - מוֹצִיאֵינ מִיָּדוֹ
וְלִקַּח בֶּהֶן קֶרְקָעוֹת, וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת. רַבִּי
יְהוּדָה בֶּן בְּתִירָה אוֹמֵר: בִּשְׁת שֶׁבִּסְתֵּר - לָהּ
שְׁנֵי חֲלָקִים וְלוֹ אֶחָד. בִּשְׁת שֶׁבְּגָלוּי - לוֹ

וְכָאֵלּוּ עוֹשֶׂה מְנָה בְּיוֹם, אֲלֹא רוֹאִין אוֹתָן
כְּאֵלּוּ חֲגֵר שׁוֹמֵר קְשׁוּאִיִּין. וְאִם תֹּאמַר:
לְקַתְּה מִדַּת הַדִּין? מִדַּת הַדִּין לֹא לְקַתְּה!
שֶׁכֶּבֶר נוֹתֵן לוֹ דְּמֵי יָדוֹ וְדְּמֵי רִגְלוֹ. אֲבָל
הִכָּהוּ וְצָמְתָה יָדוֹ. הִכָּהוּ וְצָמְתָה רִגְלוֹ -
רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאֵלּוּ עוֹשֶׂה סִלַּע בְּיוֹם - נוֹתֵן
לוֹ סִלַּע בְּיוֹם. מְנָה - נוֹתֵנִין לוֹ מְנָה בְּיוֹם,
וְנוֹתֵנִין לוֹ כָּל נִזְקוֹ. וּבְכֵלֶן - שְׁמִין וְנוֹתֵנִין
לוֹ מִיד. לְפִיכָךְ אִם מִתְנַנֶּה וְהוֹלֵךְ, אָפְלוּ
חֲמֵשׁ שָׁנִים - אֵין לוֹ אֲלֹא מָה שֶׁאֲמַדוּהוּ,
הַבְּרִיא - נוֹתֵן לוֹ מָה שֶׁאֲמַדוּהוּ, עַד כַּמָּה
נוֹתֵן לוֹ? עַד כְּדֵי שִׁיבְרִיא. בֶּן עֲזַאי אוֹמֵר:
נוֹתֵן לוֹ. זָכָה מְזוּן. עָלוּ בוֹ צֻמְחִים מִחֲמַת
הַמָּכָה וְנִסְתָּרָה הַמָּכָה - חַיֵּב לְרַפְּאוֹתוֹ,
וְחַיֵּב לָתֵן לוֹ דְּמֵי שְׂכָתוֹ. שְׁלֵא מִחֲמַת
הַמָּכָה אוֹ שֶׁעָבַר עַל דְּבָרֵי הָרוּפֵא - פֶּטוּר.

רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אָפְלוּ עָלוּ בוֹ צֻמְחִים
מִחֲמַת הַמָּכָה, וְנִסְתָּרָה הַמָּכָה - חַיֵּב
לְרַפְּאוֹתוֹ, וּפֶטוּר מִלָּתֵן שְׂכָתוֹ. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים: כָּל שֶׁחַיֵּב לְרַפְּאוֹתוֹ - חַיֵּב לָתֵן לוֹ
שְׂכָתוֹ. וְכֹל שֶׁפֶטוּר מִלְּרַפְּאוֹתוֹ - פֶּטוּר
מִלָּתֵן לוֹ שְׂכָתוֹ.

ט, הַמָּכָה אֶת חֲבֵרוֹ וְאֲמַדוּהוּ לְמִיתָה -
אוֹמְדִין אוֹתוֹ לַחַיִּים. לַחַיִּים - אֵין אוֹמְדִין
אוֹתוֹ לְמִיתָה. אֲמַדוּהוּ לְמִיתָה - חַיֵּב מִיתָה
וּפֶטוּר מִן הַמָּמוֹן. אֲמַדוּהוּ לְמָמוֹן - חַיֵּב
מָמוֹן וּפֶטוּר מִן הַמִּיתָה. אֲמַדוּהוּ לְמִיתָה
וְהִקְל מִמָּה שֶׁהָיוּ - אוֹמְדִים אוֹתוֹ לְמָמוֹן
שְׁנִיָּה. מֵאֵימַתִּי נוֹתֵן לוֹ? מִשְׁעָה שֶׁהָכָהוּ.
אֲמַדוּהוּ לַחַיִּים - מִשְׁלֵם נִזְק צַעַר רַפּוּי
וְשְׂכָת וּבִשְׁת לְיוֹרְשֵׁין. אֲמַדוּהוּ לְמִיתָה
וְהִקְל מִמָּה שֶׁהָיָה, הַכְּבִיד וְאַחַר כָּךְ מֵת -
אוֹמְדִים אוֹתוֹ, אִם מִחֲמַת מָכָה רִאשׁוֹנָה מֵת
- הָרִי זֶה חַיֵּב. וְאִם לֹא - הָרִי זֶה פֶּטוּר. רַבִּי
נַחֲמִיָּה אוֹמֵר: אָפְלוּ מֵת מִחֲמַת מָכָה
רִאשׁוֹנָה - פֶּטוּר.

וְעוֹד זֶה דִּרְשׁ רַבִּי נַחֲמִיָּה (שְׁמוֹת כ"א): "אִם
יָקוּם וְהִתְהַלֵּךְ בַּחוּץ עַל מִשְׁעָנָתוֹ וְנִקָּה
הַמָּכָה", וְכִי עָלְתָה עַל לֵב שִׁיָּהא זֶה מִהַלֵּךְ

וּנְשֵׁאֵת - וְלָדוֹת לְבַעַל הָרִיוֹן. הִיתָה מַעֲבֶרֶת מִגֵּר וְעָבַד מִשְׁחָרָר, וְלָדוֹת שֶׁל גֵּר וְעָבַד מִשְׁחָרָר, לְפִיכָךְ אִם מֵת - הָרִי זֶה זָכָה.

ט, ח, הַחוֹבֵל בְּעַבְדוֹ וּשְׁפָחָתוֹ הָעֶבְרִים, בִּינוּ לְבִינָן - הָרִי אֵלּוּ נִשְׁבָּעִין וְנוֹטְלִין. הַחוֹבֵל בְּעַבְדוֹ וּשְׁפָחָתוֹ הַכּוֹנְעִים בִּינוּ לְבִינָן - פֶּטוּר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא קָנָס. הַמֵּכֵה אֶת עַבְדּוֹ, מָכְרוֹ לְאַחֵר וְמֵת - פֶּטוּר, שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת כ"א): "וְהָכְהוּ וְמֵת תַּחַת יָדוֹ", עַד שֶׁתִּהְיֶה מִכְּתוֹ וּמִיִּתּוֹ בְּרִשּׁוֹתוֹ. עָבַד שְׁחָבֵל בְּעַצְמוֹ - יוֹצֵא לְחֵרוֹת, וְנוֹתֵן לְרֵבּוֹ. הָאִשָּׁה שְׁחָבֵלָה בְּבַעֲלָהּ - אֵין מִפְּסֻדָּתָה כְּתֻבָּתָהּ כְּלוּם. וְכִשֶּׁם שְׂאִי אֶפְשָׁר לָהּ לְמַכּוֹר כְּתֻבָּתָהּ וְהִיא תַּחֲתִיו - כִּךְ אֵין מִפְּסֻדָּתָה כְּתֻבָּתָהּ וְהִיא תַּחֲתִיו.

ט, ט, עָבַד שְׂאֲמַר לְרֵבּוֹ: "הִפְלַתְ אֶת שִׁנִּי וְסָמִיתְ אֶת עֵינִי - תֵּן לִי דָמִי עֵינִי". הָרֵב אֹמֵר: "סָמִיתִי אֶת עֵינֶיךָ וְהִפְלַתִי אֶת שְׁנֶךָ - טוֹל דָּמִי שְׁנֶךָ"; עָבַד נִשְׁבָּע וְנוֹטֵל. הַמּוֹכֵר אֶת עַבְדּוֹ, בֵּין מִתְכַּנֵּן לוֹ וּבֵין שְׂאִין מִתְכַּנֵּן לוֹ, יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. הִיָּה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר: בְּמִתְכַּנֵּן - יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין, וּבִשְׂאִין מִתְכַּנֵּן - לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. רַבּוֹ רֹפֵא וְאָמַר לוֹ: "רֹפֵא אֶת עֵינֵי זֶה", וְסָמָא. "שְׁנֵי זֶה", וְעֻקָּרָה - שֶׁחָק בּוֹ יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אֹמֵר: לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. וְכֵלֵן, אִם אָמַר לְאַחֵר לַעֲשׂוֹת לוֹ כֵּן - לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. הִכְהוּ נִגְדָּ עֵינָיו וְאִינוֹ רֹאֶה, נִגְדָּ אֲזָנוֹ וְאִינוֹ שׁוֹמֵעַ - לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין, שְׁנֵאֲמַר: "וְהָכְהוּ" - עַד שֶׁיַּעֲשֶׂה בּוֹ מַעֲשֶׂה. עַל עֵינָיו וְאִינוֹ רֹאֶה, עַל אֲזָנוֹ וְאִינוֹ שׁוֹמֵעַ - יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין.

הִכְהוּ עַל מַחוֹ וְיִרְדּוּ מִים וְחָפּוּ אֶת עֵינָיו, וְיִצְאוּ בְּנוֹת מֶלֶךְ וְסָמָא אֶת עֵינָיו - יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. הִכְהוּ עַל עֵינָיו וְכִהְתָּה, עַל שְׁנוֹ וְנִדְּדָה, אִם הָיָה מִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן - לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. וְאִם לֹא - יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. הִיתָה עֵינָיו כִּהְיָה וְסָמָא, שְׁנוֹ נִדְּוָה וְעֻקָּרָה, אִם הָיָה יָכוֹל לְשַׁתְּמֵשׁ בָּהֶן לְשַׁעֲבֵר - יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין. אִם לֹא - לֹא יוֹצֵא בֶּן חוֹרִין.

שְׁנֵי חֲלָקִים וְלָהּ אַחֵד. שְׁלוֹ - נּוֹתֵנִין לוֹ מִיָּד. וְשְׁלָה - יִלְקַח בָּהֶן קָרְקַע וְהוּא אוֹכֵל פְּרוֹת.

הַחוֹבֵל בְּחִיבֵי גְלִיּוֹת בֵּית דִּין - חֵיב בְּכָל. בְּחִיבֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין, עַד שֶׁלֹּא נִגְמַר דִּינוֹ - חֵיב. מִשְׁנִגְמַר דִּינוֹ - פֶּטוּר. הַיּוֹצֵא לְהִרְגַּ וְחָבֵל בְּאַחֲרִים - חֵיב. חָבְלוֹ בּוֹ אַחֲרִים - פֶּטוּרִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אֹמֵר: אִף הוּא שְׁחָבֵל בְּאַחֲרִים - פֶּטוּר, שְׂאִין מִחֲזִירִין אוֹתוֹ לְאַמִּידַת בֵּית דִּין. מַעֲתָה הָרֹדֵף אַחֵר חָבְרוֹ לְהִרְגוֹ, וְנִהַפֵּךְ הַנִּרְדָּף וְחָבֵל בּוֹ, אוֹ שְׁחָבְלוֹ בּוֹ אַחֲרִים - פֶּטוּרִין. שְׁנֵאֲמַר (בַּמִּדְבָּר ל"ה): "וְלֹא תִקְחוּ כֶּפֶר לְנַפְשׁ רוֹצֵחַ".

הָרֹג וְהִרְגַּ אֶת בְּהֵמָתוֹ כְּאַחֵד, וְקָטַע אֶת יָדוֹ כְּאַחֵד. הָרֹג וְסָמָא אֶת עֵינָיו כְּאַחֵד - פֶּטוּר, שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת כ"א): "וְלֹא יִהְיֶה אֶסּוֹן עָנוּשׁ יַעֲנֹשׁ". הָאֵם אִם יֵשׁ אֶסּוֹן - אֵין נַעֲנֵשׁ. אָבֵל הָרֹג אֶת בְּהֵמָתוֹ וְאַחֵר כִּךְ הָרֹג. קָטַע אֶת יָדוֹ וְאַחֵר כִּךְ הָרֹג. סָמָא אֶת עֵינָיו וְאַחֵר כִּךְ הָרֹג - חֵיב, שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת כ"ב): "דָּמִים לֹא שְׁלֵם יִשְׁלֵם". זֶה הַפֶּלֶל: כָּל שְׁחָלָה עָלָיו מִיתָה וְתִשְׁלוּמִין כְּאַחֵד - פֶּטוּר. מִיתָה וְאַחֵר כִּךְ תִּשְׁלוּמִין, תִּשְׁלוּמִין וְאַחֵר כִּךְ מִיתָה - הָרִי זֶה חֵיב.

ט, ח, הַחוֹבֵל בְּאִבּוֹ וְאָמּוֹ וַעֲשֶׂה בָּהֶן חֲבוּרָה, אֶפְלוֹ שׁוּגֵג - פֶּטוּר, מִפְּנֵי שְׁנִדּוֹן בְּנִפְשׁוֹ. הָרוֹבֵעַ וְהַנִּרְבָּע, אֶפְלוֹ שׁוּגֵג - פֶּטוּר. מִפְּנֵי שְׁנִדּוֹן בְּגוּפּוֹ. הַדֹּלִיק גָּדִישׁ שֶׁל חָבְרוֹ בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, אֶפְלוֹ שׁוּגֵג - פֶּטוּר, מִפְּנֵי שְׁנִדּוֹן בְּנִפְשׁוֹ. הַגּוֹנֵב כִּיסוֹ שֶׁל חָבְרוֹ, וְהוֹצִיאוֹ בְּשִׁבְתָּ - הָרִי זֶה חֵיב, שֶׁכָּכֵךְ נִתְחַיֵּב בְּגִנְבַת הַכִּיס עַד שֶׁלֹּא תִבָּא שִׁבְתָּ. אִם הָיָה מִגֵּר בּוֹ וְיוֹצֵא - פֶּטוּר. הָעוֹשֶׂה מוֹם בְּמִקְדָּשִׁין - אֵין מִשְׁלֵם אֶלֶּא חֲצִי נֶזֶק.

ט, ח, הִכָּה אֶת הָאִשָּׁה וְיִצְאוּ יִלְדֶיהָ - מִשְׁלֵם נֶזֶק צַעַר רַפּוּי שְׁבַת וּבִשְׁתָּ לְאִשָּׁה, וּוְלָדוֹת לְבַעַל, שְׁנֵאֲמַר (שְׁמוֹת כ"א): "וְנִגְפּוֹ אִשָּׁה הָרָה"; מַה תִּלְמוּד לֹאמַר הָרָה? וְלָדוֹת - לְבַעַל הָרִיוֹן. נִתְגַּרְשָׁה מִזֶּה וְנִשְׁאֵת לָזֶה, נִתְגַּרְשָׁה מִזֶּה וְנִשְׁאֵת לָזֶה, נִתְגַּרְשָׁה מִזֶּה וְנִשְׁאֵת לָזֶה, נִתְגַּרְשָׁה מִזֶּה וְנִשְׁאֵת לָזֶה, נִתְגַּרְשָׁה מִזֶּה וְנִשְׁאֵת לָזֶה.

רבי שמעון בן אלעזר אומר משם רבי חלפאי בן אגרא שאמר משם רבי יוחנן בן נורי: מתלש בשערו, מקרע את כסותו, משבר את כליו, מפזר את מעותיו בחמתו - יהא בעיניך כעובד עבודה זרה, שאלו אמר לו יצרו: לך ועבד עבודת פוכבים - ה'ה עובד, שכן היא עבודתו של יצר הרע.

האומר: "סמא את עיני שהזיקתני"; "קטע את ידי שהזיקתני" - פטור. אנסוהו עובדי פוכבים, ונטלו ממנו בפניו - פטור. נטל ונתן להן - הרי זה חייב.

מסכת בבא קמא פרק עשירי

יא הגזול את הפרה ועברה אצלו, ושנתה ושלשה, אפלו ארבעה וחמשה פעמים. וכן הגזול את הרחל ונטענה אצלו וגזזה, אפלו ארבעה וחמשה פעמים. עז וחלבה אפלו ארבעה וחמשה פעמים - משלם כשעת הגזלה. רבי שמעון אומר: רואין אותן כאלו הן שומות אצל אחרים. גזל צמר ולבנו, טווי ולבנו, פשתן ונקהו. אבנים ושיפן - משלם כשעת הגזלה. רבי שמעון בן אלעזר אומר: כל דבר שהשביח הגזלן - יד הגזול על העליונה. רצה - משלם כשעת הגזלה. רצה - אומר לו: "הרי שלך לפניך".

יב גזל עבדים והזקינו, אילנות והזקינו, פרות והרקיבו, בית ונתנגע, מטבע ונפסל, זין ונתגלה, זין ונתנסף, תרומה ונטמאת, חמץ ועבר עליו הפסח, בהמה ונעבדה בה עברה, אומר לו: הרי שלך לפניך. עבדים והזקינו, ומכרן. אילנות והזקינו וקצצן. פרות והרקיבו, ומכרן. בית ונתנגע ונתצו. מטבע ונשוף. זין ונתגלה ושפכו. זין ונתנסף ושפכו. תרומה ונטמאת ושרפה. חמץ ועבר עליו הפסח ושרפו. בהמה ונעבדה בה עברה ונסקלה - משלם כשעת הגזלה.

זה הכלל: כל גזלה שהיא בעינה, ולא שנה אותה מבריתה - אומר לו: הרי שלך לפניך.

ט, החובל בחברו ומת - יתנו היורשין. מת הנחבל - יתן ליוורשיו. הנחבל, בין שיש שם טענה ובין שאין שם טענה - הרי זה נשבע ונוטל. רבי יהודה היה קורא אותה הפחפח, וכל זמן שהן חוככין זה את זה - הרי אלו נשבעין ונוטלין. היה נשוף, מקום שאין יכול לישוף את עצמו - נוטל שלא בשבועה. לאחר זמן, זה אומר חבלת וזה אומר לא חבלתי - הרי זו כאחת מפל הטענות.

ט, יא החובל בחברו, אף על פי שלא בקש החובל מן הנחבל - הנחבל צריך שביקש עליו רחמים, שנאמר (בראשית כ): "ויתפלל אברהם אל האלהים".

וכן אתה מוצא ברעי איוב, שנאמר (איוב מב): "ועתה קחו לכם שבועה פרים ושבועה אילים", מה הוא אומר? (איוב מב): "וה' שב את שבות איוב בהתפללו בעד רעהו" וגו'.

רבי יהודה אומר משם רבן גמליאל: הרי הוא אומר (דברים יג): "ונתן לך רחמים ורחמך והרבך" וגו', זה סימן יהא בידך, כל זמן שאתה רחמן - הרחמן מרחם עליך.

הכהו באחר ידו, בנר, ובפנקס, בעורות שאין עבודין, בטמוס של שטרות שבידו - נותן ארבע מאות זוז, ולא מפני שמכה של צער, אלא מפני שמכה של בזיון, שנאמר (תהלים ג): "קומה ה' הושיעני אלהי כי הכית את כל אויבי" וגו'. (מכה ד): "בשכט על הלחי" וגו' (ישעיה נ): "גוי נתתי למכים" וגו'.

וכשם שחייב על נזקי חברו - כן הוא חייב על נזקי עצמו. הרק וטש בפניו כנגד חברו, ותלש בשערו, מקרע את כסותו, משבר את כליו, מפזר את מעותיו בחמתו - פטור מדיני אדם ודינו מסור לשמים, שנאמר (בראשית ט): "ואף את דמכם לנפשותיכם מיד נפשתיכם אדרוש".

וְאִם שְׁנָה אוֹתָהּ מִבְּרִיתָהּ - מִשְׁלֵם כְּשַׁעַת הַגְּזוּלָה. וְהַגְּנֹב לְעוֹלָם מִשְׁלֵם כְּשַׁעַת הַגְּנֹבָה.

הַגְּזוּל אֶת הַמָּרִישׁ וּבָנָאוּ בַּבִּירָה; בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: יִקְעָקַע אֶת הַבִּירָה וְיִטֵּל אֶת הַמָּרִישׁ. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים: מִחֻשָּׁב כָּל מֶה שֶׁהָיָה שָׁוְהָ, וְנוֹתֵן לְבַעֲלָיו, מִפְּנֵי תַּקְנוֹת הַשִּׁבְיִים.

יג, הַיּוֹרֵד לְחוּרְבָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ וּבָנָאָה שְׁלֵא בְּרִשּׁוֹת, וְכִשְׁהוּא יוֹצֵא, אָמַר: תֵּן לִי עֲצִי וְאֶבְנִי - אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר: בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים: הָרִשּׁוֹת בִּידוֹ. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים: אֵין שׁוֹמְעִין לוֹ. הַיּוֹרֵד לְחוּרְבָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וּבָנָאָה שְׁלֵא בְּרִשּׁוֹת - שְׁמִין לוֹ וְיִדּוֹ עַל הַתַּחְתּוֹנָה. הַיּוֹרֵד בְּרִשּׁוֹת, שְׁמִין לוֹ וְיִדּוֹ עַל הָעֲלִיוֹנָה. כִּיצַד יִדּוֹ עַל הָעֲלִיוֹנָה? אִם הַשִּׁבְחָה יֵתֵר עַל הַוּצָאָה - נוֹתֵן לוֹ אֶת הַשִּׁבְחָה, וְאִם הַוּצָאָה יֵתֵר עַל הַשִּׁבְחָה - נוֹתֵן לוֹ אֶת הַהוּצָאָה.

יד, נִגַּר שְׁקָבַע מִסְמֵר בְּשָׂדֶה בְּתֻבָּהּ וּבִמְגִדָּהּ וְנִשְׁכַּר - חֵיב לְשֵׁלֶם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנוֹשֵׂא שְׂכָר. נִתֵּן לְחֹרֵשׁ לַעֲשׂוֹת לוֹ כֶּסֶף - וְעָשָׂה לוֹ סִפְסָל. סִפְסָל וְעָשָׂה לוֹ כֶּסֶף - יֵד הַבְּעָלִים עַל הָעֲלִיוֹנָה; דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אוֹמַר: נוֹתֵן לוֹ דָּמִי עֲצִיו. מוֹדֶה רַבִּי מֵאִיר לְרַבִּי יְהוּדָה, שֶׁאִם נוֹתֵן לְחֹרֵשׁ לַעֲשׂוֹת לוֹ כֶּסֶף נָאָה, וְעָשָׂה לוֹ כְּעוֹר. סִפְסָל נָאָה וְעָשָׂה לוֹ כְּעוֹר - שִׂיד הַבְּעָלִים עַל הָעֲלִיוֹנָה. וְהַמּוֹלִיד חֲטִין לְטָחוֹן וְלֹא לְתֵתוֹ, וְעִשָּׂאֵן מֶרְסֵן וְסָבִין. קָמַח לְנַחְתוֹם וְעִשָּׂאוֹ פֶת נְפוּלִין. בֶּשֶׂר לְטִבַּח וְהִקְדִּיחוּ - חֵיב לְשֵׁלֶם מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנוֹשֵׂא שְׂכָר. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמַר: נוֹתֵן לוֹ דָּמִי בְּשֵׁתוֹ וּבִשְׁתֵּי אֹרְחָיו. הַמוֹסֵר בְּהִמָּתוֹ לְטִבַּח וּנְבִלָה; אֵמֵן - פְּטוּר. הִדְיוֹט - חֵיב. וְנוֹשֵׂא שְׂכָר - בֵּין זֶה וּבֵין זֶה חֵיב. הַמְרָאָה דִּינֵר לְשִׁלְחָנִי וְנִמְצָא רַע - חֵיב לְשֵׁלֶם, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּנוֹשֵׂא שְׂכָר.

יז, הַגְּזוּל אֶת חֲבֵרוֹ שְׁוְהָ פְּרוּטָה, וְנִשְׁבַּע לוֹ יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אֶפְלוֹ לְמִדֵּי. לֹא יִתֵּן לוֹ לְבָנוֹ וְלֹא לְשִׁלּוּחוֹ, אֲבָל נוֹתֵן הוּא לְשִׁלְיָהּ בֵּית

דִּין, וְאִם מֵת - מַחְזִיר לְיֹרְשָׁיו. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמַר: בְּשִׁלְיָהּ בֵּית דִּין שְׁעָשָׂה נִגְזוּל וְלֹא שִׁלְיָהּ בֵּית דִּין שְׁעָשָׂה גּוּזוּל, לְפִיכָף אִם שִׁלַּח הִלָּה וְנִטְלָה - הָרִי זֶה זָכָה. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי צְדוֹק: בְּמֶה דְּבָרִים אָמוּרִים? בְּזִמְנָן שֶׁהָיָה הַקֶּרֶן מְרֻבָּה עַל הַוּצָאָה, אֲבָל אִם הָיָה הַוּצָאָה מְרֻבָּה עַל הַקֶּרֶן - הָרִי זֶה מִשְׁלֵם קֶרֶן וְחֻמֶּשׁ בְּבֵית דִּין, וּמֵבִיא אֶשֶׁם עַל הַשְּׁבוּעָה.

יח, פְּרוּטָה בְּקֶרֶן - מַעֲכָב. חֲצִי פְּרוּטָה - אֵין מַעֲכָב. חֻמֶּשׁ - כָּלוּ אֵין מַעֲכָב. מִי שִׁזְקַף הַחֻמֶּשׁ - הָרִי הוּא כְּחֻמֶּשׁ לְכָל דְּבָר. הַגְּזוּל אֶת חֲבֵרוֹ וְנִשְׁבַּע לוֹ - הָרִי זֶה מִשְׁלֵם קֶרֶן וְחֻמֶּשׁ, וּמֵבִיא אֶשֶׁם. מֵת הַנִּגְזוּל - מִשְׁלֵם הַגְּזוּל לְיֹרְשֵׁי הַנִּגְזוּל. קֶרֶן וְחֻמֶּשׁ וּמֵבִיא אֶשֶׁם, מֵת הַגְּזוּל - יֹרְשֵׁי הַגְּזוּל מְשַׁלְּמִין לְנִגְזוּל קֶרֶן וּפְטוּרִין מִן הַחֻמֶּשׁ, וּמִן הָאֶשֶׁם. מֵתוֹ הַגְּזוּל וְהַנִּגְזוּל - יֹרְשֵׁי הַגְּזוּל מְשַׁלְּמִין לְיֹרְשֵׁי הַנִּגְזוּל. קֶרֶן וּפְטוּרִין מִן הַחֻמֶּשׁ וּמִן הָאֶשֶׁם.

יט, רָאָה גְּזוּלָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְאִבְדָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְאָמַר: אֵינִי יוֹדֵעַ, וְנִעְלַמּוּ מִמֶּנּוּ, בְּשַׁעַת שֶׁנִּשְׁבַּע - פְּטוּר; שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא ה'): "וְנִשְׁבַּע עַל שְׂקָר" וְגו'. אָמַר לְבָנָיו: גְּזוּלָה זֹאת שֶׁל פְּלוֹנִי הִיא, אֲבָדָה זֹאת שֶׁל פְּלוֹנִי הִיא, בְּזִמְנָן שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּין עַל דַּעַת אֲבִיהֶן - חֵיבִין, עַל דַּעַת עֲצָמָן - פְּטוּרִין.

יח, הַגְּזוּל אֶת הָרִבִּים - חֵיב לְהַחְזִיר לְרַבִּים. חֲמֵר גְּזוּל הָרִבִּים מִגְּזוּל הַיַּחֲדִיד, שֶׁהַגְּזוּל אֶת הַיַּחֲדִיד - יָכוֹל לְפִיסּוֹ וְלְהַחְזִיר לוֹ גְּזוּלוֹ. הַגְּזוּל אֶת הָרִבִּים - אֵין יָכוֹל לְפִיסָן וְלְהַחְזִיר לָהֶן גְּזוּלָם. הַגְּזוּל אֶת הַנִּכְרִי - חֵיב לְהַחְזִיר לְנִכְרֵי. חֲמֹר גְּזוּל הַנִּכְרִי מִגְּזוּל יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי חִלּוּל הַשֵּׁם. הַגְּזוּל אֶת הַנִּכְרִי, וְנִשְׁבַּע לוֹ וְמֵת - אֵינוֹ מִתְּכַפֵּר לוֹ, מִפְּנֵי חִלּוּל הַשֵּׁם.

יט, דָּרַשׁ רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי בְּגוּזוּל אֶת הַגֵּר, וְהָיָה עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם, וּמַעֲוָתָיו וְאִשְׁמוֹ בִּידוֹ, וּמִצָּאוֹ, וְזָקְפוֹ עָלָיו בְּמִלּוֹה. הִבִּיא אֶת

וּשְׁפַחְתּוּ הַפְּנֻעִים - פִּטוּרִין מִלְשָׁלִם. הַנִּיחַ
לָהֶן אֲבִיהֶן דְּבַר שֵׁישׁ בּוֹ אַחֲרִית - חִיבִין
לְשָׁלִם. לָבְנוּ וּבְתוֹ הַגְּדוּלִים, לְעַבְדוֹ
וּשְׁפַחְתּוּ הָעֲבָרִים - חִיבִין לְשָׁלִם. וְאִם
אָמְרוּ גְדוּלִים: אֵין אָנוּ יוֹדְעִים מַה חֲשׁוֹבֵן
עָשָׂה עִמָּכֶם אָבָא - פִּטוּרִין מִלְשָׁלִם.

י, יא אין פורטין, לא מתבת המוכסין ולא
מכיס של גביין, ואין נוטלים מהן צדקה.
אבל פורט הוא לו דינר ומחזיר לו את
השאר. נתחלפו לו כלים בבית האמן - אינו
רשאי להשתמש בהן, וילך הלה ויבקש את
כליו. בבית האכל ובבית המשתה רשאי
להשתמש בהם, וילך הלה מיד ויבקש את
כליו.

י, יב גנב שננטל מזה ונתן לזה - מה שננטל
נטל, ומה שנתן נתן. שטף נהר עצים
ואבנים וקורות מזה ונתן לזה, אם נתיאשו
הבעלים - הרי אלו שלהם, אם היו הבעלים
מרדפין אחריהן, או שהיו במקום אחר -
הרי אלו של בעלים.

י, יג שפך זה את יינו והציל דבשו של חברו
- נותן לו שכרו דמי השב אבדה. ואם אמר
לו: על מנת שאטל דמי שלי מתוך שלך -
חייב לתן לו. פרק זה את עציו והציל
פשתנו - נותן לו שכרו דמי השב אבדה.
ואם אמר: על מנת שאטל דמי שלי מתוך
שלך - חייב לתן לו. רבי יוחנן בן ברוקה
אומר: תנאי בית דין הוא, שיהא זה שופך
את יינו ומציל דבשו של חברו, ונוטל דמי
יינו מתוך דבשו של חברו. ושיהא זה
מפרק עצו ומציל פשתנו של חברו, ונוטל
דמי עצו מתוך פשתנו של חברו.

מאימתי זוכה אדם בנחיל של דבורים?
משתיכנס לקרפיו. הרי שירד נחילו לתוך
גנתו של חברו ואין בעל הגנה מניחו
להכנס, שלא לשבר את ירקו - הרי זה יורד
על כרחו ומציל נחילו. ואם הזיק - משלם
מה שהזיק. רבי ישמעאל בן רבי יוחנן בן
ברוקה אומר: תנאי בית דין הוא, שיהא זה

אשמו ואחר כך מת הגר - יצא. לא הספיק
להביא את אשמו עד שמת הגר - הרי זה
צריך להביא. והמעות - זכה בהן. וחכמים
אומרים: לא עשה כלום, עד שיתנם לו
ויחזיר לוטלם ממנו. דרש רבי עקיבה כשבא
מוזרין: בגזל את הגר ונשבע לו, והיה
עולה לירושלים ומעותיו ואשמו בידו, ומת
בדרך - הכסף ינתן לבניו, ואשם ירעה עד
שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה,
שנאמר (במדבר ה'): "מלבד איל הכפרים
אשר יכפר בו עליו", מי שצריך כפרה, יצא
זה שאין צריך כפרה.

נתן את הכסף לאנשי משמר ומת - אין
היורשין יכולין להוציא מידם, שנאמר
(במדבר ה'): "איש אשר יתן לכהן לו
יהיה", נתן הכסף ליהויריב ואשם לידעיה -
יחזיר הכסף אחר האשם; דברי רבי יהודה.
וחכמים אומרים: אשם אחר הכסף. אמר
רבי: אם כדברי רבי יהודה - יקריבו בני
הויריב את האשם, לא נתכפר לו אלא אם
כן קים אשם, יחזיר הכסף מבני ידעיה אצל
בני יהויריב, ויקריבו בני יהויריב את
האשם ויתכפר לו. עבר משמרו של
הויריב - יחזיר האשם מבני יהויריב אצל
בני ידעיה, ויקריבו בני ידעיה את האשם
ויתכפר לו.

הביא אשמו ולא הביא גזלו - לא יהא
ממרס בדמו עד שייביא גזלו, אלא תעבר
צורתו ויצא לבית השרפה. הביא אשמו
ולא הביא מעילתו - לא יהא ממרס בדמו
עד שייביא מעילתו, אלא תעבר צורתו ויצא
לבית השרפה. מצורע שהביא חטאתו קדם
לאשמו - לא יהא ממרס בדמו, עד שייביא
אשמו, אלא תעבר צורתו ותצא לבית
השרפה.

י, יז גזל והחליף, גזל והקדיש, גזל ונתן
במתנה, גזל ונתן בהקפה, גזל ופרע את
חובו, גזל ושלח סבלונות לבית חמו - הרי
זה חייב. והמקבל ממנו - הרי זה פטור.
הגזל ומאכיל לבנו ובתו הקטנים, לעבדו

קוצץ את הספה ומציל נחילו ונוטל דמים, שעל מנת כן הנחיל לישראל את הארץ.

שנים שהיו באין במדבר, ביד זה חבית של מים וביד זה חבית של דבש, נסדקה חבית של מים - תנאי בית דין הוא, שיהיה זה שופך את דבשו ומציל מימיו של חברו, וכשיגיע לישוב - נותן לו דמי דבשו, שהמים מחיה במדבר, ואין הדבש מחיה במדבר.

פועל ועני שעלו באילן, ושברו את הספה, אם עלו במקום שדרך בני אדם רגילין לעלות בו - פטורין. ואם לאו - חייבין. הגזל את השדה ונטלה אגס - יאמר לו: הרי שלך לפניך.

י,יד הגזל את חברו, או שלוה הימנו, או שהפקיד לו בישוב - לא יחזיר לו במדבר. אבל מחזיר לו בשירה. והאבדה - חוזרת לבעלים בכל מקום. מי שבא בדרך, והיה בידו מעות, וראה אגס בא כנגדו, ואמר לו: בא טול את אלו, שאני חייב לך. אם קבל עליו - פטור. ואם לאו - חייב. משפן לו בית, משפן לו שדה, וראה דלקה מממששת ובאה בתוך שלו, אמר לו: בוא והצל את שאני חייב לך, אם קבל עליו - פטור. ואם לאו - חייב.

יטו, הגונב טלה מן הדיר והחזירו, ואחר כך נגנב כל הדיר כלו, אם הודיעו בו לבעלים - פטור. ואם לאו - חייב. הגונב חבית מן המרתף, והחזירה למרתף, ואחר כך נגנב כל המרתף כלו, אם הודיעו בו לבעלים - פטור. ואם לאו - חייב. הטה את החבית ונטל ממנה רביעית ונשברה - אינו משלם אלא רביעית. הגביהה ונטל ממנה רביעית, ונשברה, או שהחמיצה - משלם את הכל.

הגונב סלע מן הכיס והחזירה לכיס, ואחר כך נגנב כל הכיס כלו, אם הודיע בה לבעלים - פטור. ואם לאו - חייב. אמר רבי יהודה: במה דברים אמורים? בזמן

שהחזירה לצרורה, אבל נטלה מן הכיס והחזירה לצרור, מצרור והחזירה לכיס - הרי זה חייב. הגונב כיסו של חברו והחזירו לו כשהוא ישן, ונער, והרי כיס בידו! אם מכיר את שלו - פטור. ואם לאו - חייב. הגונב סלע מחברו בלא יודע, והבליעה לו בחשבון - יצא. "לא תגנבו" - על מנת למיקט. "לא תגנבו" - על מנת לשלם תשלומי כפל, ותשלומי ארבעה וחמשה.

יטז, כן בג בג אומר: לא יגנוב אדם את שלו מבית אחרים, שמא יראה כגנב. וכן היה כן בג בג אומר: לא יגנוב אדם את שלו מבית הגנב, שמא אף הוא יראה כגנב, אלא משבר את שניו ומוציא את טליתו מידו.

גנבים שנכנסו במחתרת ועשו תשובה - כלן חייבין להחזיר. עשה אחד מהן תשובה - אין חייב לשלם אלא על חלקו בלבד. אם היה מוציא ונותן לפניהם - חייב לשלם על הכל. טל דמי פרתך, טול דמי טליתך - אין שומעין לו. באמת נגנבו או אבדו - נותן לו דמיהן.

וידבר י-הוה אל-משה לאמר:

ומליל יי עם משה למימר:

נשא את-ראש בני גרשון גם-הם לבית אבתם למשפחתם:
קביל ית חושבן בני גרשון אף אנון לבית אבתהון לנרעתהון:

נשא את ראש בני גרשון גם הם — כמו שצויתיד על בני קהת, לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה.

מבן שלשים שנה ומעלה עד בן-חמשים שנה תפקד אותם כלי-הבא לצבא צבא לעבד עבדה באהל מועד:
מבן תלתין שנים ולעילא עד בר חמשים שנים תמני תהון כל דאתי לחילא חילא למפלח פולחנא במשכן זמנא:

זאת עבדת משפחת הגרשני לעבד ולמשא:

דין פולחן נרעית גרשון למפלח ולמשל:

ונשאו את-יריעת המשכן ואת-אהל מועד מכסהו ומכסה התחש אשר-עליו מלמעלה ואת-מסך פתח אהל מועד:
ויטלון ית יריעת משכנא וית משכן זמנא חופאיה וחופאיה דססגונא דעלוהי מלעילא וית פרסא דתרע משכן זמנא:

את יריעת המשכן — עשר המתונות. ואת אהל מועד — יריעות עזים העשויות לאהל עליו. מכסהו — עורות אילים מאדמים. מסך פתח — וילון המזרחי.

ואת קלעי הקצר ואת-מסך ו פתח ו שער הקצר אשר על-המשכן ועל-המזבח סביב ואת מיתריהם ואת-כל-כלי עבדתם ואת כל-אשר יעשה להם ועבדו:
וית סרדי דרתא וית פרסא דמעלנא דתרע דרתא דעל משכנא ועל מדבקה סחור סחור וית אטוניהון וית כל מגי פולחנהון וית כל דיתמסר להון ויפלחון:

אשר על המשכן — כלומר, הקלעים והמסך של חצר, הסוככים ומגנים על המשכן ועל מזבח הנחשת סביב. ואת כל אשר יעשה להם — כתרומות: "וית כל די יתמסר להון", לבני גרשון.

על-פי אהרן ובניו תהיה כל-עבדת בני הגרשני לכל-משאם ולכל עבדתם ופקדתם עליהם במשמרת את כל-משאם:
על מימר אהרן ובניו יחי כל פולחן בני גרשון לכל מטולהון ולכל פולחנהון ותמנון עליהון במשרא ית כל מטולהון:

על פי אהרן ובניו — ואיזה מהבנים ממנה עליהם "ביד איתמר בן אהרן הכהן".

זאת עבדת משפחת בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן:
דין פולחן נרעית בני גרשון במשכן זמנא ומשרתהון בידי דאיתמר בר אהרן כהנא:

בני מרגי למשפחתם לבית-אבתם תפקד אתם:

בני מרגי לנרעתהון לבית אבתהון תמני תהון:

מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן-חמשים שנה תפקדם כלי-הבא לצבא לעבד את-עבדת אהל מועד:
מבן תלתין שנים ולעילא ועד בר חמשים שנים תמני תהון כל דאתי לחילא למפלח ית פולחן משכן זמנא:

וזאת משמרת משאם לכל-עבדתם באהל מועד קרשי המשכן ובריחיו ועמודיו ואדניו:
ודא משרת מטולהון לכל פולחנהון במשכן זמנא דפי משכנא ועברוהי ועמודוהי וסמכוהי:

ועמודי הקצר סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל-כליהם ולכל עבדתם ובשמת תפקדו את-כלי משמרת משאם:
לכל מגיהון ולכל פולחנהון ובשמקן תמנון ית מגי משרת מטולהון:

ויתדתם ומיתריהם — של עמודים; שהרי יתדות ומיתרי הקלעים — במשא בני גרשון היו. ויתדות ומיתרים היו ליריעות ולקלעים מלמטה, שלא מגביהם הרום; ויתדות ומיתרים היו לעמודים סביב, לתלות בהם הקלעים בשפתם העליונה בכלונסות וקנזסין, כמו ששנויה במלאכת המשכן.

זאת עבדת משפחת בני מרגי לכל-עבדתם באהל מועד ביד איתמר בן-אהרן הכהן:
דין פולחן נרעית בני מרגי לכל פולחנהון במשכן זמנא בידי דאיתמר בר אהרן כהנא:

ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את-בני הקהתי למשפחתם ולבית אבתם:
ומנא משה ואהרן ורבבי כנשתא ית בני קהת לנרעתהון ולבית אבתהון:

מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־ הָבָא לִצְבָא לַעֲבֹדָה בְּאַהֲל מוֹעֵד:	מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיִלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאָתִי לְחִילָא לְפּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
---	--

וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם אֲלֵפִים שִׁבְעַ מֵאוֹת וּחֲמִשִּׁים:	וְהָיוּ מִנְיַנְיהוֹן לְנִרְעִיתְהוֹן תַּרְיִן אֲלָפִין שִׁבְעַ מֵאָה וּחֲמִשִּׁין:
---	---

אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת הַקֹּהֲנִי כָל־הָעֹבֵד בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְ-הוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:	אֵלִין מִנְיַנִי נִרְעִית קֹהֲת כָּל דְּפֻלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דְּמָנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי בִידָא דְּמֹשֶׁה:
--	--

שני

וּפְקוּדֵי בְנֵי גִרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם:	וּמִנְיַנֵי בְנֵי גִרְשׁוֹן לְנִרְעִיתְהוֹן וּלְבֵית אֲבֹתְהוֹן:
---	--

מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־ הָבָא לִצְבָא לַעֲבֹדָה בְּאַהֲל מוֹעֵד:	מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיִלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאָתִי לְחִילָא לְפּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
---	--

וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם אֲלֵפִים וּשְׁשֵׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים:	וְהָיוּ מִנְיַנְיהוֹן לְנִרְעִיתְהוֹן לְבֵית אֲבֹתְהוֹן תַּרְיִן אֲלָפִין וְשִׁית מֵאָה וּתְלָתִין:
---	--

אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גִרְשׁוֹן כָּל־הָעֹבֵד בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְ-הוָה:	אֵלִין מִנְיַנִי נִרְעִית בְּנֵי גִרְשׁוֹן כָּל דְּפֻלַּח בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא דְּמָנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי:
---	--

וּפְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם:	וּמִנְיַנֵי נִרְעִית בְּנֵי מְרָרִי לְנִרְעִיתְהוֹן לְבֵית אֲבֹתְהוֹן:
--	--

מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־ הָבָא לִצְבָא לַעֲבֹדָה בְּאַהֲל מוֹעֵד:	מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיִלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאָתִי לְחִילָא לְפּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
---	--

וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחְתָּם שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאתַיִם:	וְהָיוּ מִנְיַנְיהוֹן לְנִרְעִיתְהוֹן תְּלָתָא אֲלָפִין וּמֵאתָן:
---	---

אֵלֶּה פְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְ-הוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:	אֵלִין מִנְיַנִי נִרְעִית בְּנֵי מְרָרִי דְּמָנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי בִידָא דְּמֹשֶׁה:
--	---

כָּל־הַפְּקָדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחְתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם:	כָּל מִנְיַנֵיָא דְּמָנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּרְבָרְבֵי יִשְׂרָאֵל יָת לִיּוֹאֵי לְנִרְעִיתְהוֹן וּלְבֵית אֲבֹתְהוֹן:
--	---

מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־ הָבָא לַעֲבֹד עֲבֹדָת עֲבֹדָת מִשְׁא בְּאַהֲל מוֹעֵד:	מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיִלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאָתִי לְמַפְלַח פּוֹלְחָן פּוֹלְחָנָא וּפּוֹלְחָן מִטוֹל בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:
--	--

עֲבֹדַת עֲבֹדָה – הוּא הַשִּׁיר בְּמִצְלָתִים וּכְבוֹרוֹת, שֶׁהִיא עֲבוּדָה לַעֲבוּדָה אַחֲרָת. וְעֲבֹדַת מִשְׁא – כְּמִשְׁמְעוּ.

וַיִּהְיוּ פְקֻדֵיהֶם שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וּחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים:	וְהָיוּ מִנְיַנְיהוֹן תְּמַנְיָא אֲלָפִין וּחֲמִישׁ מֵאָה וּתְמַנּוּ:
--	---

עַל־פִּי יְ-הוָה פָּקַד אוֹתָם בְּיַד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־מִשְׁאָו וּפְקָדָיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְ-הוָה אֶת־מֹשֶׁה:	עַל מִימְרָא דִּי מָנָא יְתַהוֹן בִּידָא דְּמֹשֶׁה גָּבֵר גָּבֵר עַל פּוֹלְחָנִיה וְעַל מִטוּלִיה וּמִנְיַנְהִי דְּפָקִיד יִי יְת מֹשֶׁה:
---	--

וּפְקָדָיו אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה – וְאוֹתָן הַפְּקָדִים הָיוּ בְּמִצְוָה מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים.

שלישי

פרשת פקודי ישראל

וַיְדַבֵּר יְ-הוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:	וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:
---------------------------------------	-------------------------------------

צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ מִן־הַמִּחֲנֶה כָּל־צְרוּעַ וְכָל־ זָב וְכָל טָמֵא לְנַפְשׁ:	פָּקִיד יְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַחוּ מִן מִשְׁרִיתָא כָּל דְּסָגִיר וְכָל דְּדָאִיב וְכָל דְּמִסָּאב לְטָמִי נַפְשָׁא:
---	--

צוֹ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגוֹמֵר – פֶּרֶשֶׁה זֹו נִאְמְרָה בְּיוֹם שְׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן. וּשְׁמוֹנֶה פְּרָשִׁיּוֹת נִאְמְרוּ בּוֹ בְּיוֹם, כִּדְאִיתָא בְּמִסְכַּת גִּטִּין בְּפֶרֶק 'הַנְּזִקִין'. וַיִּשְׁלַחוּ מִן הַמִּחֲנֶה – שְׁלֹשׁ מִחֲנוֹת הָיוּ שֵׁם בְּשַׁעַת חֲנֻכָּתוֹ. תוֹךְ הַקְּלָעִים הִיא מִחֲנֶה שְׂכִינָה; חֲנֻכַּת הַלְוִיִּם סְבִיב, כְּמוֹ שְׁמִפּוֹרֶשׁ בְּפֶרֶשֶׁת 'בְּמִדְבַר סִינַי', הִיא מִחֲנֶה לְוִיָּה; וּמִשָּׁם וְעַד סוּף מִחֲנֶה הַדְּגֻלִּים, לְכָל אַרְבַּע הַרוּחוֹת, הִיא מִחֲנֶה יִשְׂרָאֵל. הַצְּרוּעַ נִשְׁפָּלַח חוּץ לְכָלֵן; הַזָּב מֵתָר בְּמִחֲנֶה יִשְׂרָאֵל, וּמִשְׁלַח מִן מִחֲנֶה לְוִיָּה;

השמים; וטמא לנפש מתר אף בשל לונה, ואינו משלח אלא משל שכינה. וכל זה דרשו רבותינו מן המקראות במסכת פסחים. **טמא לנפש** – 'דמסאב לטמי נפשא דאנשא', אומר אני שהוא לשון עצמות אדם בלשון ארמי. והרבה יש בבראשית רבה, "אדריאנוס שחיק טמא", שחיק עצמות.

מזכר עד נוקבא תשלחון למברא למשריתא תשלחוננון
ולא יסאבון ית משריתהון דשכינתי שריא ביניהון:

ויעשוֹכֹן בני ישראל וישלחו אותם אל־מחויץ למחנה
כאשר דבר י-הוה אל־משה כן עשו בני ישראל:

וידבר י-הוה אל־משה לאמר:
ומליל יי עם משה למימר:

דבר אל־בני ישראל איש או־אשה כי יעשו מכל־חטאת
האדם למעל מעל בי-הוה ואשמה הנפש ההוא:

למעל מעל בה' – הרי חזר וכתב כאן פרשת גזל ונשבע על שקר, היא האמירה בפרשת 'ויקרא': "ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו" וגומר; ונשנית כאן בשביל שני דברים שנתחדשו בה: האחד, שקטב "והתנדו", לומר שאינו חייב חמש ואשם על פי עדים, עד שיודה בדבר; והשני – על גזל הגר, שהוא נתון לפהגים.

והתנדו את־חטאתם אשר עשו והשיב את־אשמו
בראשו וחמישתו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו:

את אשמו בראשו – הוא הקרן שנשבע עליו. לאשר אשם לו – למי שנתחייב לו.

ואם־אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב
לי-הוה לפהגו מלבד איל הכפרים אשר יכפר־בו עליו:

ואם אין לאיש גאל – שמת התובע שהשביעו, ואין לו יורשים. **להשיב האשם אליו** – כשנמלך זה להתנדות על עונו. ואמרו רבותינו: וכי יש לה אדם בישראל שאין לו גואלים, או אח או בן אח, או שאר בשר הקרוב ממשפחת אביו למעלה, עד יעקב אלא זה הגר שמת ואין לו יורשים. **האשם המושב** – זה הקרן והחמש לה' **לפהגו** – קנאו השם, ונתנו לפהגו שבאותו משמר. **מלבד איל הכפרים** – האמור ב'ויקרא' שהוא צריך להביא.

וכל־תרומה לכל־קדשי בני־ישראל אשר־יקריבו
לפהגו לו יהיה:

וכל תרומה וגומר – אמר רבי ישמעאל: וכי תרומה מקריבין לפהגו וכלא הוא המסור אחריה לבית הגגנות ומה תלמוד לומר: **אשר יקריבו לפהגו** אלו הבכורים, שנאמר בהם: "תביא בית ה' א-להיך", ואיני יודע מה יעשה בהם; תלמוד לומר: **לפהגו לו יהיה**, כא הכתוב ולמד על הבכורים שיהיו נתנין לפהגו.

ואיש את־קדשיו לו יהיו איש אשר־יתנו לפהגו לו
יהיה:

ואיש את קדשיו לו יהיו – לפי שנאמרו מתנות כהנה ולונה, יכול יבואו ויטלו בנרוע תלמוד לומר: **ואיש את קדשיו לו יהיו**, מגיד שטובת הנאתן לבעלים. ועוד מדרשים דרשו בו בספרי. ומדרש אגדה: **ואיש את קדשיו לו יהיו** – מי שמעבב מעשרותיו ואינו נותנו, לו יהיו המעשרות; סוף שאין שדהו עושה אלא אחד מעשרה שהיתה למודה לעשות. **איש אשר יתן לפהגו** – מתנות הראויות לו. לו יהיה – ממון הרבה.

רביעי פרשת הסוטה

וידבר י-הוה אל־משה לאמר:
ומליל יי עם משה למימר:

דבר אל־בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כִּי־
תשטה אשתו ומעלה בו מעל:

איש איש כי תשטה אשתו – מה כתוב למעלה מן הענין "ואיש את קדשיו לו יהיו": אם אתה מעבב מתנות הפהגו, סייד שתצטרך לבא אצליו להביא לו את הסוטה. **איש איש** – ללמדך שמועלת בשנים: ב"איש מלחמה" שלמעלה, ואישה מלמטה. **כי תשטה אשתו** – שנו רבותינו: אין המנאפין נואפין עד שתפגס בהן רוס שטות, דכתיב: **כי תשטה**, וכתוב בו: "נואף אשה חסר לב". ופשוטו של מקרא, **כי תשטה**, תט מדרכי צניעות ותתקדש בעיניו, כמו: "שטה מעליו ונעבור"; "אל ישט אל דרכיה לכה". **ומעלה בו מעל** – ומהו המעל ושכב איש אתה.

ושכב איש אתה שכבת־זרע ונעלם מעיני אישה
ונסתרה והיא נטמאה ועל אין בה והוא לא נתפשטה:

ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה
ונסתרה והיא נטמאה וסהיד לית בה והיא לא אתאחדת:

וְשָׁכַב אִישׁ – פָּרַט לְקַטֹּן וּמִי שֶׁאִינוֹ אִישׁ. אַתָּה – שְׁכִיבָתָה פּוֹסֶלֶת אוֹתָהּ, נָאִין שְׁכִיבָת אַחֲוָתָהּ פּוֹסֶלֶת אוֹתָהּ כַּמְעַשָּׂה בְּשֵׁמִי אֲחִיּוֹת שֶׁהֵיוּ דוֹמוֹת זֶז לְזֶז. וְנֹעַלְמִי מַעֲיִנִי אִישָׁה – פָּרַט לְסוּמָא. הָא אִם הִיא רוֹאָה וּמַעֲמָעִם, אֵין הַמִּים בּוֹדְקִין אוֹתָהּ. וְנִסְתָּרָה – שְׁעוֹר שֶׁתִּרְאָה לְטַמְאָת בִּיאָה. וְעַד אֵין בָּהּ – הָא אִם יֵשׁ בָּהּ אֶפְלוּ עַד אֶחָד שֶׁאֲמַר נְטַמְאָת, לֹא הִנֵּתָ שׁוֹתָהּ. וְעַד אֵין בָּהּ – בְּטַמְאָה; אֲבָל יֵשׁ עֲדִים לְסִתְרָהּ. נִתְפָּשָׂה – נֶאֱנָסָה, כְּמוֹ: "וַתִּפְשֹׁה וְשָׁכַב עִמָּה".

וְעָבַר עָלָיו רוּחַ-קִנְיָה וְקָנָא אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהָיָה נְטַמְאָה אוֹ- עָבַר עָלָיו רוּחַ-קִנְיָה וְקָנָא אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהָיָה לֹא נְטַמְאָה:

וְעָבַר עָלָיו – קָדַם לְסִתְרָהּ. רוּחַ קִנְיָה וְקָנָא – פָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ לְשׁוֹן הַתְּרָאָה, שֶׁמִּתְרָה בָּהּ: אֵל תִּסְתָּרִי עִם אִישׁ פְּלוֹנִי. וְהָיָה נְטַמְאָה אוֹ עָבַר עָלָיו וְגוֹמֵר – כְּלוּמֹר: הָיָה הַתְּרָה בָּהּ, וְעָבְרָה עַל הַתְּרָאָתוֹ, וְאֵין יָדוּעַ אִם נְטַמְאָה אִם לֹא.

וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ אֶל-הַכֹּהֵן וְהִבִּיא אֶת-קָרְבָּנָהּ עָלֶיהָ עֲשִׂירֶת הָאִיפָה קֶמַח שְׁעָרִים לֹא-יֵצֵק עָלָיו שֶׁמֶן וְלֹא-יִתֵּן עָלָיו לִבְנָה כִּי-מִנְחַת קִנְיָה הִוא מִנְחַת זָכָרוֹן מִזִּבְחֵי עֹזֶן:

קֶמַח – שְׁלֹא יְהִי מִסֶּלֶת. שְׁעָרִים – וְלֹא חֲטִיִּם: הִיא עֲשֻׁתָּה מִעֲשָׂה בְּהֶמָּה, וְקָרְבָּנָהּ מֵאֵכֶל בְּהֶמָּה. לֹא יֵצֵק עָלָיו שֶׁמֶן – שְׁלֹא יְהִי קָרְבָּנָהּ מִקֹּדֶר, שֶׁשֶׁשֶׁמֶן קָרוֹי 'אוֹר', וְהִיא עֲשֻׁתָּה בַחֲשֹׁךְ. וְלֹא יִתֵּן עָלָיו לִבְנָה – שֶׁהֶאֱמַהוּת נִקְרָאוֹת לִבְנָה, שֶׁנֶּאֱמַר: "אֵל גִּבְעַת הַלְבוּנָה", וְהִיא פָּרָשָׁה מִדְּרָכִיקוֹן. כִּי מִנְחַת קִנְיָה הִוא – הַקֶּמַח הַזֶּה; קֶמַח לְשׁוֹן זָכָר. מִנְחַת קִנְיָה – מְעוֹרֶרֶת עָלֶיהָ שְׁמֵי קִנְיָנוֹת: קִנְיָת הַמָּקוֹם, וְקִנְיָת הַבְּעַל.

וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהַעֲמִידָהּ לִפְנֵי-יְ-הוָה: וְהִקְרִיב יָתָה כֹּהֵנָא וְיִקְיָמָנָה קָדָם יְיָ:

וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיָּמִים קִדְשִׁים בְּכָל־תָּרֶשׁ וּמִן-הָעֶפֶר אֲשֶׁר יִהְיֶה בַקֶּרֶקַע הַמִּשְׁפָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל-הַמִּיָּם:

מִיָּמִים קִדְשִׁים – שֶׁקִּדְּשׁוּ בַכִּיּוֹר. לִפִּי שֶׁנַּעֲשָׂה הַכִּיּוֹר מִנְחָשֶׁת מִרְאּוֹת הַצּוֹבָאוֹת, וְזֶז פָּרָשָׁה מִדְּרָכִיקוֹן, שֶׁהֵיוּ נִבְעָלוֹת לִבְעָלֵיהֶן בְּמַצְרִים מִסַּת הַתַּפּוּחִם, וְזֶז קֶלְקֵלָה לְאַחֵר; תִּבְדֹּק בּוֹ. בְּכָל־תָּרֶשׁ – הִיא הַשְּׁקֵתָה אֶת הַנוֹאֵף יָזֵן מִשְׁבַּח בְּכוֹסוֹת מִשְׁבָּחִים, לִפְיָכָהּ תִּשְׁתָּה מִיָּם הַמָּרִים בַּמִּקְדָּה בְּזוּיָהּ שֶׁל חֶרֶס.

וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת-הָאִשָּׁה לִפְנֵי-יְ-הוָה וּפָרַע אֶת-רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל-כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת הַזָּכָרוֹן מִנְחַת קִנְיָה הִוא וּבִגְדֵי הַכֹּהֵן יִהְיוּ מִי הַמָּרִים הַמְאֻרָּרִים:

וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן וְגוֹמֵר – וְהָלֹא כָּכָר נֶאֱמַר: "וְהַעֲמִידָהּ לִפְנֵי ה'" אֲלֹא מִסִּיעִין הָיוּ אוֹתָהּ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם, כְּדִי לִיגָעָה, וְתִשְׁרַף דַּעֲתָהּ וְתוֹדָהּ. וּפָרַע – סוֹמֵר אֶת קְלִיעַת שְׁעָרָה כְּדִי לִבְזוּתָהּ. מִפָּאן לִבְנוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁגִּלּוֹי הָרָאשׁ גָּנְאִי לָהֶן. לִפְנֵי ה' – בְּשַׁעַר נִקְנוֹר, הִוא שְׁעַר הָעֲזָרָה הַמְּזוֹרָחִי, דֶּרֶךְ כָּל הַנִּכְנָסִים. וְנָתַן עַל כַּפֶּיהָ – לִיגָעָה, אוֹלִי תִשְׁרַף דַּעֲתָהּ וְתוֹדָהּ, וְלֹא יִמָּחֶה שֵׁם הַמִּיחָד עַל הַמִּים. הַמָּרִים – עַל שֵׁם סוּפֹן, שֶׁהֵם מָרִים לָהּ. הַמְאֻרָּרִים – הַמְּחַסְרִים אוֹתָהּ מִן הָעוֹלָם, לְשׁוֹן "סִלּוֹן מִמַּאִיר". וְלֹא יִתֵּן לְפָרֶשׁ 'מִיָּם אֲרוּרִים', שֶׁהֵיוּ קְדוּשִׁים הֵן; וְלֹא 'אֲרוּרִים' כְּתִבּ הַכְּתוּב, אֲלֹא "מְאֻרָּרִים" אֶת אַחֲרִים. וְאֵף אוֹנִקְלוֹס לֹא תִרְגֵּם 'לִיטָא', אֲלֹא "מְלֻטָּטָא", שֶׁמִּרְאוֹת קֶלְלָה בְּגוּפָהּ שֶׁל זֶז.

וְהַשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר אֶל-הָאִשָּׁה אִם-לֹא שָׁכַב אִישׁ אִתָּךְ וְאִם-לֹא שְׁטִית טַמְאָה תַּחַת אִישׁךָ הַנָּקִי מִמֵּי הַמָּרִים הַמְאֻרָּרִים הָאֵלֶּה:

וְהַשְׁבִּיעַ וְגוֹמֵר – וְכֵּהּ הִיא הַשְּׁבוּעָה אִם לֹא שָׁכַב הַנָּקִי; הָא אִם שָׁכַב, הַנָּקִי [סִפְרִים אַחֲרִים: לֹא תִנָּקִי], שֶׁמִּכְלָל לֹא אִתָּה שׁוּמַע הֵן; אֲלֹא שֶׁמִּצְנָה לְפָתֵחַ כְּדִינִי נִפְשׁוֹת תַּחֲלָה לְנִכּוֹת.

וְאֵת כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישׁךָ וְכִי נְטַמְאָת וַיִּתֵּן אִישׁ בְּיָדְךָ אֶת-שְׁכָבְתּוֹ מִבְּלַעַד־י אִישׁךָ:

וְאֵת כִּי שְׁטִית – "כִּי" מְשַׁמֵּשׁ בְּלִשׁוֹן "אִם".

וְהַשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת-הָאִשָּׁה בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֹּהֵן לָאִשָּׁה יִתֵּן יְ-הוָה אוֹתָךְ לְאֵלָה וּלְשִׁבְעָה בְּתוֹךְ עֲמֻךְ בַּת יְ-הוָה אֶת-יָרְכֶךָ נִפְלֵת וְאֶת-בִּטְנְךָ צָבָה:

בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה – שְׁבוּעָה שֶׁל קֶלְלָה. יִתֵּן ה' אוֹתָךְ לְאֵלָה וְגוֹמֵר – שִׁיְהִיו הַכֹּל מִקְלָלִין בִּיד, יְבוֹאֵף כְּדָרָךְ שֶׁבָּא לְפָלוֹנִית. וּלְשִׁבְעָה – שִׁיְהִיו הַכֹּל נִשְׁפָּעִין בִּיד; אִם לֹא, יִזָּרַע לִי כְּדָרָךְ שֶׁאֲרַע לְפָלוֹנִית. וְכֵן הִוא אוֹמֵר: "וְהַנְחַתְּם שְׁמָכֶם לְשִׁבְעָה לְבַחֲרִי", שֶׁהַצְדִּיקִים נִשְׁפָּעִים בְּכַרְעֻנוֹתָ שֶׁל רָשָׁעִים. וְכֵן לַעֲנֹן הַכְּרָכָה, "וְנִבְרָכוֹ" וְגוֹמֵר; "בְּךָ יִבְרַךְ יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר". אֶת יָרְכֶךָ – בְּקֶלְלָה הַקְדִּים יָרַךְ לְבָטָן, לִפִּי שֶׁהִיא [סִפְרִים אַחֲרִים: שְׁבָה] הַתְּחִילָה בַעֲבָרָה. צָבָה – כְּתִרְגוּמוֹ, נִפְוָה.

וּבָאוּ הַמִּים הַמֵּאֲרִים הָאֵלֶּה בַּמַּעֲיָד לַצְבוֹת בָּטָן וַיַּעֲלוּן מִיָּא מְלֻטָּיָא הָאֵלִין בַּמַּעֲכִי לְאַפְחָא מַעֲיָן וּלְנַפְל יִרְדּוּ וְאִמְרָה הָאִשָּׁה אָמֵן | אָמֵן:

וּלְאַמְסָאָה יִירְדּוּ וְתִימָר אֶתְתָּא אָמֵן אָמֵן:

לַצְבוֹת בָּטָן – כְּמוֹ 'לְהַצְבוֹת בָּטָן'; זֶהוּ שְׁמוֹשׁ פֶּתַח שְׁהֶלֶם"ד נְקוּדָה בּוּ. וְכֵן "לְנַחֲתָם הַדְּרָךְ"; "לְרֹאוֹתְכֶם בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ בָּהּ". וְכֵן לְנַפְל יִרְדּוּ – לְהַנְפִּיל יִרְדּוּ, שֶׁהַמִּים מַצְבִּים אֶת הַבָּטָן וּמִפִּילִים אֶת הַיָּרֵךְ. לַצְבוֹת בָּטָן וּלְנַפְל יִרְדּוּ – בָּטָנוּ וִירְכוּ שֶׁל בּוֹעֵל. אוֹ אֵינוֹ אֵלָּא שֶׁל נִבְעָלָת כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר: "אֵת יִרְכֶּךָ נִפְלָת וְאֵת בָּטָנְךָ צָבָה", הֵרִי שֶׁל נִבְעָלָת אָמֹר. אָמֵן אָמֵן – קִבְּלַת שְׁבוּעָה. "אָמֵן" עַל הָאֵלֶּה, "אָמֵן" עַל הַשְּׁבוּעָה; "אָמֵן" אִם מֵאִישׁ זֶה, "אָמֵן" אִם מֵאִישׁ אֲחֵר; "אָמֵן" שְׁלֹא שְׁטִיתִי אֲרוּסָה וְנִשְׁוָאָה, שׁוֹמֶרֶת יָכֶם וְכַנוּסָה.

וְכָתַב אֶת־הָאֵלֶּת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן בַּסֶּפֶר וּמָחָה אֶל־מִי וְיָכָתוּב יֵת לְנֻטִּיָּא הָאֵלִין כֶּהֱנָא בַּסֶּפֶרָא וַיִּמְחֹק לְמִיָּא הַמָּרִים:

וְיִשְׁקִי יֵת אֶתְתָּא יֵת מִיָּא מְרִירִיָּא מְלֻטָּיָא וַיַּעֲלוּן בַּה מִיָּא מְלֻטָּיָא לְלוּט:

וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מִי הַמָּרִים הַמֵּאֲרִים וּבָאוּ בָּה הַמִּים הַמֵּאֲרִים לְמָרִים:

וְהִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה – אֵין זֶה סֶדֶר הַמַּעֲשֶׂה, שֶׁהֵרִי בַתְחִלָּה מִקְרִיב מִנְחָתָה; אֵלָּא הַכָּתוּב מִבְּשָׂרָךְ, שֶׁכְּשִׁישְׁקָנָה, יָבֹאוּ בָּה לְמָרִים. לִפִּי שְׁנָאֵמֶר 'בָּטָן' וְ'יִרְדּוּ', מִגִּין לְשָׂאֵר כָּל הַגּוֹף תִּלְמוּד לֹמַר: "וּבָאוּ בָּה", בְּכֻלָּהּ. אִם כֵּן, מֵה תִּלְמוּד לֹמַר בָּטָן וְיִרְדּוּ לִפִּי שֶׁהֵן הַתְּחִילוֹ בַּעֲבֹרָה תַּחֲלָה, לִפְיֶכָה הַתְּחִיל מִהֶם הַפְּרָעָנוּת. לְמָרִים – לְהִיּוֹת לָה רָעִים וּמָרִים.

וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחָתָה הַקִּנְיָא וְהִגִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְיָ־הוֹיָה וְהִקְרִיב אֹתָה אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:

וַיִּסַּב כֶּהֱנָא מִיָּדָא דְאַתְתָּא יֵת מִנְחָתָא דְקִנְיָאָתָא וִירִים יֵת מִנְחָתָא קָדָם יְיָ וְיִקְרִיב יֵתָה לְמַדְבָּחָא:

וְהִגִּיף – מוֹלִיף וּמִבִּיא מַעֲלָה וּמוֹרִיד; וְאִף הִיא מִנִּיפָה עִמּוֹ, שֶׁיָּדָה לְמַעֲלָה מִיָּדוֹ שֶׁל כֹּהֵן. וְהִקְרִיב אֹתָה – זֶה הִיא הַגָּשָׁתָה בְּקֶרֶן דְּרוּמִית מִעֲרֵבִית שֶׁל מִזְבֵּחַ קוֹדֶם קְמִיצָה, כְּשֶׁאֵר מִנְחוֹת.

וְקִמִּץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזַבְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְאַחֵר יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמִּים:

וַיִּקְמוֹץ כֶּהֱנָא מִן מִנְחָתָא יֵת אֲזַבְרָתָהּ וַיִּסִּיק לְמַדְבָּחָא וּבָתַר כֵּן יִשְׁקִי יֵת אֶתְתָּא יֵת מִיָּא:

אֲזַבְרָתָהּ – הוּא הַקִּמִּץ, שֶׁעַל יָדֵי הַקְטָרְתּוֹ – הַמִּנְחָה בָּאָה לְזָכְרוֹן לְגָבוֹהּ.

וְהִשְׁקָה אֶת־הַמִּים וְהִיתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מַעַל בְּאִישָׁהּ וּבָאוּ בָּה הַמִּים הַמֵּאֲרִים לְמָרִים וְצָבָתָה בְּטָנָהּ וְנִפְלָה יִרְכָּה וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֶּה בְּקֶרֶב עַמָּה:

וְהִשְׁקָה אֶת הַמִּים – לְרִבּוֹת שָׂאֵם אִמְרָה "אֵינִי שׁוֹמֶה" לְאַחֵר שֶׁנִּמְסָקָה הַמַּגְלָה, מַעֲרָעֲרִין אוֹתָהּ וּמִשְׁקִין אוֹתָהּ בְּעַל פְּרוּסָה, אֵלָּא אִם כֵּן אִמְרָה "נִטְמָאָה אֵנִי". וְצָבָתָה בְּטָנָהּ וְגוֹמֵר – אִף עַל פִּי שֶׁבִּקְלָלָה הַזִּכִּיר יִרְדּוּ תַּחֲלָה, הַמִּים אֵינֶן בּוֹדְקִין אֵלָּא בְּדֶרֶךְ בְּנִיסְתָּן בָּהּ. וְהִיתָה הָאִשָּׁה לְאֵלֶּה – כְּמוֹ שְׁפָרְשִׁיתִי, שִׁיְהִיּוּ הַכָּל אֵלִין בָּהּ. בְּקֶרֶב עַמָּה – הַפֶּרֶשׁ יֵשׁ בֵּין אֲדָם הַמִּתְנַגֵּל בְּמָקוֹם שְׁנֹפֶר, לְאָדָם הַמִּתְנַגֵּל בְּמָקוֹם שְׂאִינוֹ נָפֵר.

וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְהִתְרָה הוּא וְנִקְתָּה וְנִנְרָעָה זָרַע:

וְאִם לֹא אִסְתָּאבַת אֶתְתָּא וְדָכִיָּא הִיא וְתַפּוּךְ זַפָּאָה וְתַעֲדִי עַדוּי:

וְאִם לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה – בִּסְתִירָה זֶה. וְהִתְרָה הוּא – מִמָּקוֹם אֲחֵר. וְנִקְתָּה – מִמִּים הַמֵּאֲרִים. וְלֹא עוֹד, אֵלָּא וְנִנְרָעָה זָרַע – אִם הִיתָה יוֹלֶדֶת בְּצֶעַר, תִּלְדַּ בְּרִנּוֹת; אִם הִיתָה יוֹלֶדֶת שְׁחוּרִים, יוֹלֶדֶת לְכֻנָּים.

זֹאת תוֹרַת הַקִּנְיָאָתָא אֲשֶׁר תִּשְׁטָה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה:

אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֹר עָלָיו רוּחַ קִנְיָא וְקִנְיָא אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְיָ־הוֹיָה וַעֲשֵׂה לָּהּ הַכֹּהֵן אֶת כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְאִם לֹא אִסְתָּאבַת אֶתְתָּא וְדָכִיָּא הִיא וְתַפּוּךְ זַפָּאָה וְתַעֲדִי עַדוּי:

וְאִם לֹא אִסְתָּאבַת אֶתְתָּא וְדָכִיָּא הִיא וְתַפּוּךְ זַפָּאָה וְתַעֲדִי עַדוּי:

דָּא אֲוִרִיתָא דְקִנְיָאָתָא דְתַסְטִי אֶתְתָּא בָּר מִבְּעָלָהּ וְתַסְתָּאב:

אוֹ גָּבֵר דְתַעֲבֹר עָלֵיהּ רוּחַ קִנְיָא וַיִּקְנִי יֵת אֶתְתִּיָּה וַיִּקִּים יֵת אֶתְתָּא קָדָם יְיָ וַיַּעֲבִיד לָהּ כֶּהֱנָא יֵת כָּל אֲוִרִיתָא הַדָּא:

אוֹ אִישׁ – כְּמוֹ "אוֹ נֹדַע"; כְּלוּמָר: אִם אִישׁ קִנְיָא הוּא, לִכְךָ וְהִעֲמִיד אֶת הָאִשָּׁה.

וְנִקְתָּה הָאִישׁ מַעֲוֹן וְהָאִשָּׁה הִהוּא תִשָּׂא אֶת־עֹנָהּ:

וְנִקְתָּה הָאִישׁ מַעֲוֹן – אִם בְּדִקּוּהַ הַמִּים, אֵל יִדְאָג לֹמַר: סִבְתִּי בְּמִיתָתָה; נָקִי הוּא מִן הַעֲנָשׁ. דְּבָר אֲחֵר: מִשְׁשִׁישְׁקָנָה, תִּהְיֶה אֲצִלּוֹ בְּהִתֵּר וְנִקְתָּה מַעֲוֹן, שֶׁהַסּוּסָה אֲסוּרָה לְבִעָלָהּ.

וַיַּדְבֵּר יְיָ־הוֹיָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימָר:

דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְנִדָּר גָּדֵר גָּזִיר לְהַזִּיר לִי־הוֹיָה:

מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימָר לְהוֹן גָּבֵר אוֹ אֶתְתָּא אָרִי יִפְרִישׁ לְמִדָּר גָּדֵר גָּזִיר לְמִזֵּר קָדָם יְיָ:

כי נפלא – נִפְרִישׁ. למה נסמכה פְּרִשֶׁת נזיר לפרשת סוטה לומר לה, שְׁכַל הַרְוָאָה סוּטָה בְּקִלְקוּלָהּ – נזיר עצמו מן הזין, שהוא מביא לידי ניאוף. **נדר נזיר** – אין נזירה בכל מקום אלא פְּרִישָׁה; אף כאן, שִׁפְרֹשׁ מן הזין. **להזיר לה'** – להבדיל עצמו מן הזין לשם שמים.

מגזין ושכר נזיר תמץ גיו ותמץ שכר לא ישתה וכל־משרת ענבים לא ישתה וענבים לתים ויבשים לא יאכל: **מחמר חדת ועתיק יזר חל דחמר חדת וסל דחמר עתיק לא ישתי וכל מתרות ענבין לא ישתי וענבין רטיבין ויבשין לא ייכול:**

מזין ושכר – פתגמו: "מחמר חדת ועתיק"; שהזין משכר כשהוא ישן. **וכל משרת** – לשון צביעה במים או בכל משקה. ובלשון משנה יש הרבה, "אין שורין דין וסממנים"; "נזיר ששקה פתו בגין".

כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן הזין מחרצנים ועד־זג לא יאכל: **כל יומי נזריה מכל דיתעביד מגפנא דחמרא מפרצניו ועד עצורין לא ייכול:**

חרצנים – הם הגרעינין. **זג** – הם הקלפות שמבחוץ, שהחרצנים בתוכן פענבל בזוג.

כל־ימלי גדר נזרו תער לא־יעבר על־ראשו עד־מלאת הימם אשר־יזיר לי־הנה קדש יהיה גזל פרע שער ראשו: **כל יומי גדר נזריה מספר לא יעבר על רישיה עד משלם יומיא דנזיר קדם יי קדיש יהי ירבי פירוע שער רישיה:**

קדש יהיה – השער שלו, לגזל הפרע של שער ראשו. **פרע** – נקוד פתח קטן [=סגול], לפי שהוא דבוק ל"שער ראשו", פרע של שער. ופירושו של **פרע**, גדול של שער; וכן "את ראשו לא פרע". ואין קרוי פרע פחות משלשים יום.

כל־ימי הזירו לי־הנה על־גפש מת לא יבא: **כל יומין דנזיר קדם יי על נפשת מיתא לא ייעול:**

לאביו ולאמו לאחיו ולאחתו לא־ישמא להם במתם פי גזר א־להיו על־ראשו: **לאבוהי ולאמיה לאחוהי ולאחתיה לא יסתאב להון במותהון ארי נזרא דא־להיה על רישיה:**

כל ימי נזרו קדש הוא לי־הנה: **כל יומי נזריה קדיש הוא קדם יי:**

כל ימי נזרו קדש הוא – זו קדשת הגוף מלהטמא למתים.

וכי־ימות מת עליו בפתע פתאם וטמא ראש נזרו וגלח ראשו ביום טהרתו ביום השביעי וגלחצו: **ונארי ימות מיתא עלוהי בתפיה שלו ויסאיב ריש נזריה ויגלח רישיה ביומא דדכותיה ביומא שביעא גלחצניה:**

פתע – זה אנס. **פתאם** – זה שוגג. ויש אומרים, **פתע פתאם** – דבר אחד הוא, מקרה של פתאם. וכי ימות מת עליו – באהל שהוא בו. **ביום טהרתו** – ביום הנזאתו. או אינו אלא בשמיני, שהוא טהור לגמרי תלמוד לומר: **ביום השביעי**. אי שביעי, יכול אפלו לא הנה תלמוד לומר: **ביום טהרתו**.

וביום השמיני יבא שתי תרים או שני בני יונה אלי־הכהן אלי־פתח אהל מועד: **וביומא תמינא גימי תרין שפניגין או תרין בני יונה לנת כהנא לתרע משפן זמנא:**

וביום השמיני יבא שתי תרים – להוציא את השביעי. או אינו אלא להוציא את התשיעי קבע זמן לקרבין, וקבע זמן למקריבין. מה קרבין, הכשיר שמיני ומשמיני ונהלצה, אף מקריבין, שמיני ומשמיני ונהלצה.

ועשה הכהן אחד לחטאת ואחד לעלה וכפר עליו מאשר חטא על־הגפש וקדש את־ראשו ביום הקוא: **ועביד כהנא חד לחטאת וחד לעלתא וכפר עלוהי מדחב על מיתא ויקדיש ית רישיה ביומא ההוא:**

מאשר חטא על הגפש – שלא נזהר מטמאת המת. רבי אלעזר הקפר אומר: שצער עצמו מן הזין. וקדש את ראשו – לחזור ולהתחיל מגזן נזירותו.

והזיר לי־הנה את־ימי נזרו והביא בבש בן־שנתו לאשם והימים הראשנים יפלו פי טמא נזרו: **ויומי קדם יי ית יומי נזריה וייתי אמר בר שתייה לאשמא יומיא קדמאי יבטלון ארי אסתאב נזריה:**

והזיר לה' את ימי נזרו – יחזור וימנה נזירותו בתחלה. והימים הראשונים יפלו – לא יעלו מן המנזן.

ונצאת תורת הנזיר ביום מלאת ימי נזרו וביא אתו אלי־פתח אהל מועד: **ודא אורייתא דנזירא ביום משלם יומי נזריה גימי יתיה לתרע משפן זמנא:**

יביא אתו – יביא את עצמו; וזה אחד משלשה אתים ששהיה רבי ישמעאל דורש כן. כיוצא בו: "והשיאו אותם עון אשמה", את עצמם. כיוצא בו: "ויקבר אתו בגי", הוא קבר את עצמו.

והקריב את־קרבנו לי־הוֹה פֶּבֶשׁ בּוֹ־שָׁנָתוֹ תָּמִים אֶחָד לַעֲלֹה וּכְבֹּשָׁה אֶחָת בַּת־שָׁנָתָה תְּמִימָה לַחֻטָּאת וְאֵיל־אֶחָד תָּמִים לַשְּׁלָמִים:	וּקְרִיב יֵת קוֹרְבָּנִיהָ קָדָם יְיָ אָמַר בַּר שְׁתִּיָּה שְׁלִים חַד לַעֲלֹתָ וְאִמְרָתָּה חָדָא בַת שְׁתִּיָּה שְׁלָמָתָּה לַחֻטָּאת וּדְכַר חַד שְׁלִים לְנִכְסַת קוּדְשִׁיא:
וְסָל מִצֹּות סָלַת חִלַּת בְּלוּלַת בִּשְׁמֹן וּרְקִיקֵי מִצֹּות מִנְשָׁחִים בִּשְׁמֹן וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם:	וְסָל פֻּטִיר סוּלַת גְּרִיצוֹן דְּפִילוֹן בַּמִּנְשָׁח וְאַסְפּוֹגִין פֻּטִירִין דְּמִשְׁחִין בַּמִּנְשָׁח וּמִנְחָתָהוֹן וְנִסְפֵיהוֹן:
וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם – שֶׁל עוֹלָה וּשְׁלָמִים. לְפִי שְׁהִיוּ בְּכָלֵל, וְנִצָּאוּ לְדוֹן בְּדָבָר חֲדָשׁ, שְׁיִטְעֲנוּ לַחֶסֶם, הִתְחִזְרוּ לְכָלֵל, שְׁיִטְעֲנוּ נִסְכִּים, כְּדִין כָּל עוֹלָה וּשְׁלָמִים. חִלַּת בְּלוּלַת וּרְקִיקֵי מִצֹּות – עֶשֶׂר מִכָּל מִין.	וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם – שְׁיִטְט אֶת הַשְּׁלָמִים עַל מִנַּת לְקַדֵּשׁ אֶת הַלֶּחֶם. אֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת נִסְכּוֹ – שֶׁל אֵיל.
והקריב הכהן לפני י־הוֹה וַעֲשֶׂה אֶת־חֻטָּאתוֹ וְאֶת־עֹלָתוֹ:	וּקְרִיב כְּהֵנָּא קָדָם יְיָ וַיַּעֲבִיד יֵת חֻטָּתִיהָ וְיֵת עֹלָתִיהָ:
וְאֶת־הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים לִי־הוֹה עַל סָל הַמִּצֹּות וַעֲשֶׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִנְחָתוֹ וְאֶת־נִסְכּוֹ:	וְיֵת דְּכָרָא יַעֲבִיד נִכְסַת קוּדְשִׁיא קָדָם יְיָ עַל סָלָא דְּפֻטִירִיא וַיַּעֲבִיד כְּהֵנָּא יֵת מִנְחָתִיהָ וְיֵת נִסְפֵיהָ:
זֶבַח שְׁלָמִים לַה' עַל סָל הַמִּצֹּות – וְשִׁחַט אֶת הַשְּׁלָמִים עַל מִנַּת לְקַדֵּשׁ אֶת הַלֶּחֶם. אֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת נִסְכּוֹ – שֶׁל אֵיל.	וְגִלְחַת הַנְּזִיר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֹאשׁ נַזְרוֹ וּלְקַח אֶת־שַׁעַר רֹאשׁ נַזְרוֹ וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:
וְגִלְחַת הַנְּזִיר פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד – יָכוֹל יְגַלֵּם בַּעֲזָרָה הַרְיָ זֶה דְּרָף בִּנְיוֹן אֵלָּא וְגִלְחַת הַנְּזִיר לְאַחַר שְׁחִיטַת הַשְּׁלָמִים, שְׁכַתוֹב בְּהֵן "וּשְׁחִטוּ פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד". אֲשֶׁר תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים – תַּחַת הַדּוֹד שֶׁהוּא מִבְּשָׁלָן בּוֹ. לְפִי שְׁשִׁלְמֵי נְזִיר הָיוּ מִתְּבַשְּׁלִין בַּעֲזָרָה, שְׁעָרֶיהָ לְטַל הַכֹּהֵן הַזֶּרֹוע אַחֵר שֶׁנִּתְּבַשְּׁלָה, וּלְהַנִּיף לִפְנֵי ה'.	וּגִלְחַת הַנְּזִיר וַיִּתֵּינן עַל אִישְׁתָּהּ דִּתְחוּת דּוּדָא דְּנִכְסַת קוּדְשִׁיא:
וּלְקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזֶּרֶע בְּשִׁלְחָה מִן־הָאֵיל וְחִלַּת מִצָּה אֶחָת מִן־הַסֶּל וּרְקִיקֵי מִצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנְּזִיר אַחֵר הַתְּגַלְחָתוֹ אֶת־נַזְרוֹ:	וְיִסַּב כְּהֵנָּא יֵת דְּרַעָא בְּשִׁילָא מִן דְּכָרָא וּגְרִיצָתָּהּ פֻּטִירָתָּהּ חָדָא מִן סָלָא וְאַסְפּוֹג פֻּטִיר חַד וַיִּתֵּינן עַל יְדֵי נְזִירָא בְּתֵר דִּיגְלַח יֵת נְזִירִיהָ:
הַזֶּרֶע בְּשִׁלְחָה – לְאַחַר שֶׁנִּתְּבַשְּׁלָה.	
והניף אותם הכהן תְּנוּפָה לִפְנֵי י־הוֹה קָדָשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֲזָה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחֵר יִשְׁתָּה הַנְּזִיר יָיִן:	וַיִּרִים יִתְהוֹן כְּהֵנָּא אֲרָמָא קָדָם יְיָ קוּדְשָׁא הוּא לְכְהֵנָּא עַל חֲזָה דְּאֲרָמוּתָּהּ וְעַל שְׁקָא דְּאֲפֻרְשׁוּתָּהּ וּבְתֵר כֹּן יִשְׁתִּי נְזִירָא חֲמָרָא:
קָדָשׁ הוּא לַכֹּהֵן – הַסֶּלָה וְהַרְקִיק וְהַזֶּרֶע, תְּרוּמָה הֵן לַכֹּהֵן. עַל חֲזָה הַתְּנוּפָה – מִלְּבַד חֲזָה נְשׁוֹק הַתְּרוּמָה לֹא מִכָּל שְׁלָמִים, מוֹסָף עַל שְׁלָמֵי נְזִיר, הַזֶּרֹוע הַזֶּה. לְפִי שְׁהִיוּ שְׁלָמֵי נְזִיר בְּכָלֵל, וְנִצָּאוּ לְדוֹן בְּדָבָר הַחֲדָשׁ, לְהַפְרֵשֶׁת זֶרֹוע, הַצֶּרֶף לְהִתְחַזְרוֹ לְכָלֵל, לְדוֹן אַף בְּחֲזָה נְשׁוֹק.	
זאת תִּזְכֹּר הַנְּזִיר אֲשֶׁר יִדֹר קָרְבָּנוֹ לִי־הוֹה עַל־נַזְרוֹ מִלְּבַד אֲשֶׁר־תַּשְׁיֵג יָדוֹ כַּפֵּי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יִדֹר כֹּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת נַזְרוֹ:	דָּא אִוְרִיתָּהּ דְּנִזִּירָא דִּידֵר קוֹרְבָּנִיהָ קָדָם יְיָ עַל נְזִירִיהָ בְּרַ מִדְּמַדְבִּיק יָדֶיהָ כְּפֹם נְזִירִיהָ דִּידֵר כֹּן יַעֲבִיד עַל אִוְרִיתָּהּ דְּנִזִּירִיהָ:
מִלְּבַד אֲשֶׁר תַּשְׁיֵג יָדוֹ – שָׂאֵם אָמַר: הַרְיָנִי נְזִיר עַל מִנַּת לְגַלֵּם עַל מֵאָה עוֹלוֹת וְעַל מֵאָה שְׁלָמִים, כַּפֵּי... אֲשֶׁר יִדֹר כֹּן יַעֲשֶׂה מוֹסָף עַל תּוֹרַת נַזְרוֹ, עַל תּוֹרַת הַנְּזִיר, מוֹסָף וְלֹא יַחֲסֹר; שָׂאֵם אָמַר: הַרְיָנִי נְזִיר חֲמֵשׁ נְזִירוֹת עַל מִנַּת לְגַלֵּם עַל שְׁלֹשׁ בְּהֵמוֹת הַלָּלוּ, אֵין אֵינִי קוֹרָא בּוֹ "כַּאֲשֶׁר יִדֹר כֹּן יַעֲשֶׂה".	
וַיִּדְבֹּר י־הוֹה אֶל־מִנְשָׁה לֵאמֹר:	וּמַלִּיל יְיָ עִם מִנְשָׁה לְמִימַר:
דָּבַר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִבְרָכוּ אֶת־בָּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם:	מַלִּיל עִם אַהֲרֹן וְעִם בָּנָוֵיהּ לְמִימַר כְּדִין תִּבְרַכּוּן יֵת בָּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּד תִּימְרוּן לַהוֹן:
אֲמֹר לָהֶם – כְּמוֹ "זָכוֹר", "שְׁמוֹר", בְּלַעַז דִּישְׁנ"ט [disant = באמרכם ^[1]]. אֲמֹר לָהֶם – שְׁיִהִיו כָּלֶם שׁוֹמְעִים. אֲמֹר – מְלֵא: לֹא תִבְרַכְכֶם בְּחַפְזוֹן וּבְקִלּוֹת, אֵלָּא בְּכֹנֶנָה וּבְלֵב שָׁלֵם.	
יִבְרַכְכֶּ י־הוֹה וַיִּשְׁמְרָהּ:	יִבְרַכְכֶּהּ יְיָ וַיִּשְׁמְרֶהָ:
יִבְרַכְכֶּהּ – שְׁיִתְּבָרְכוּ נִכְסֶיהָ. וַיִּשְׁמְרָהּ – שְׁלֹא יִבְאוּ עָלֶיהָ שׁוֹדְדִים לְטַל מִמּוֹנָהּ. שְׁהִנְחָתָהּ מִתְּנָה לְעַבְדּוֹ, אֵינִי יָכוֹל לְשַׁמְרוֹ מִכָּל אֲדָם; וְכִינֵן שְׁבָאִים לְסִטִּים עָלָיו וְנוֹטְלִין אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ, מָה הִנָּאָה יֵשׁ לוֹ בְּמִתְּנָה זֹו אֲכָל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא הַנּוֹחַן, הוּא הַשּׁוֹמֵר. וְהַרְבֵּה מְדַרְשִׁים דָּרְשׁוּ בּוֹ בְּסִפְרֵי.	
יָאֵר י־הוֹה וּפָנָיו אֵלָיָהּ וַיַּחֲנֶנָּה:	יָנַהֵר יְיָ שְׁכִינָתִיהָ לְוַתָּהּ וִירַחֲמִים יִתָּהּ:
יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיהָ – יִרְאֶה לָּהּ פָּנִים שׁוֹחֲקוֹת, פָּנִים צְהֵבוֹת. וַיַּחֲנֶנָּה – יִתֵּן לָּהּ סֵן.	

יִשְׂאָה יִי-הִנֵּה פָּנִיו אֵלַיָּהּ וַיֵּשֶׁם לָהּ שְׁלֹום:	יִשְׂאָה יִי-הִנֵּה פָּנִיו אֵלַיָּהּ וַיֵּשֶׁם לָהּ שְׁלֹום:
יִשְׂאָה ה' פָּנִיו אֵלַיָּהּ – יִכְבֹּשׁ כְּעֶסוֹ.	יִשְׂאָה ה' פָּנִיו אֵלַיָּהּ – יִכְבֹּשׁ כְּעֶסוֹ.
וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:	וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-שְׁמִי עַל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם:
וַיִּשְׁמְעוּ אֶת שְׁמִי – יִכְרְכֹום בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ. וְאֲנִי אֲבָרְכֶם – לִישְׂרָאֵל, וְאֶסְכִּים עִם הַכֹּהֲנִים. דָּבָר אַחֵר: וְאֲנִי אֲבָרְכֶם, לַכֹּהֲנִים.	וַיִּשְׁמְעוּ אֶת שְׁמִי – יִכְרְכֹום בְּשֵׁם הַמְּפֹרָשׁ. וְאֲנִי אֲבָרְכֶם – לִישְׂרָאֵל, וְאֶסְכִּים עִם הַכֹּהֲנִים. דָּבָר אַחֵר: וְאֲנִי אֲבָרְכֶם, לַכֹּהֲנִים.
חַמִּישִׁי	חַמִּישִׁי
וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים אֶת-הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְלֹא אֹתוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְאֶת-הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וַיִּמְשְׁחֵם וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם:	וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים אֶת-הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְלֹא אֹתוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וְאֶת-הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת-כָּל-כֵּלָיו וַיִּמְשְׁחֵם וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם:
וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה – "פְּלוֹת" כַּתִּיב; יוֹם הַקִּמַּת הַמִּשְׁכָּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל כְּכֵלָה הַנִּכְנָסֶת לַחֲפָה. פְּלוֹת מִשָּׁה – בְּצִלָּאֵל וְאַהֲלִיָּאֵב וְכָל חֲכָם לֵב עָשׂוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן; וְתִלְאֹו הַכְּתוּב בְּמִשָּׁה, לִפִּי שְׁמֶסֶר נִפְשׁוֹ עָלָיו, לְרֹאוֹת תְּכֵנִית כֹּל דָּבָר וְדָבָר כְּמוֹ שֶׁהִרְאָהוּ בְּהָר לְהוֹרוֹת לַעֲוֹשֵׁי הַמִּלְאָכָה, וְלֹא טָעָה בְּתֵכֵנִית אַחֶת. וְכֵן מְצִינוּ בְּדוֹד, לִפִּי שְׁמֶסֶר נִפְשׁוֹ עַל בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנָאָמֶר: "זְכוֹר ה' לְדוֹד אֶת כָּל עֲצוֹתוֹ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לֵה" וְגוֹמֵר, לִפְיָכָה נִקְרָא עַל שְׁמוֹ; שְׁנָאָמֶר: "רֹאֵה בֵּיתְךָ דּוֹד". בַּיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים – וְלֹא נֶאֱמַר 'בַּיּוֹם הַקִּים' מִלְּמַד שֶׁכָּל שְׁבַעֵת יָמֵי הַמִּלּוּאִים הָיָה מִשָּׁה מַעֲמִידוֹ וּמִפְּרָקוֹ; וּבִאוֹתוֹ הַיּוֹם הַעֲמִידוֹ וְלֹא פְּרָקוֹ, לִכְךָ נֶאֱמַר: בַּיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים, אוֹתוֹ הַיּוֹם כָּלוּ הַקְּמוֹתָיו. וְרֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן הָיָה; בִּשְׁנֵי נִשְׁרָפָה הַפָּרָה, בִּשְׁלִישִׁי הָיוּ הַנִּזָּה רֹאשׁוֹנָה, וּבִשְׁבִיעִי גִלְחָו.	וַיְהִי בַיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה – "פְּלוֹת" כַּתִּיב; יוֹם הַקִּמַּת הַמִּשְׁכָּן הָיוּ יִשְׂרָאֵל כְּכֵלָה הַנִּכְנָסֶת לַחֲפָה. פְּלוֹת מִשָּׁה – בְּצִלָּאֵל וְאַהֲלִיָּאֵב וְכָל חֲכָם לֵב עָשׂוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן; וְתִלְאֹו הַכְּתוּב בְּמִשָּׁה, לִפִּי שְׁמֶסֶר נִפְשׁוֹ עָלָיו, לְרֹאוֹת תְּכֵנִית כֹּל דָּבָר וְדָבָר כְּמוֹ שֶׁהִרְאָהוּ בְּהָר לְהוֹרוֹת לַעֲוֹשֵׁי הַמִּלְאָכָה, וְלֹא טָעָה בְּתֵכִינִית אַחֶת. וְכֵן מְצִינוּ בְּדוֹד, לִפִּי שְׁמֶסֶר נִפְשׁוֹ עַל בְּנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנָאָמֶר: "זְכוֹר ה' לְדוֹד אֶת כָּל עֲצוֹתוֹ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לֵה" וְגוֹמֵר, לִפְיָכָה נִקְרָא עַל שְׁמוֹ; שְׁנָאָמֶר: "רֹאֵה בֵּיתְךָ דּוֹד". בַּיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים – וְלֹא נֶאֱמַר 'בַּיּוֹם הַקִּים' מִלְּמַד שֶׁכָּל שְׁבַעֵת יָמֵי הַמִּלּוּאִים הָיָה מִשָּׁה מַעֲמִידוֹ וּמִפְּרָקוֹ; וּבִאוֹתוֹ הַיּוֹם הַעֲמִידוֹ וְלֹא פְּרָקוֹ, לִכְךָ נֶאֱמַר: בַּיּוֹם פְּלוֹת מִשָּׁה לְהַקִּים, אוֹתוֹ הַיּוֹם כָּלוּ הַקְּמוֹתָיו. וְרֹאשׁ חֹדֶשׁ נִסָּן הָיָה; בִּשְׁנֵי נִשְׁרָפָה הַפָּרָה, בִּשְׁלִישִׁי הָיוּ הַנִּזָּה רֹאשׁוֹנָה, וּבִשְׁבִיעִי גִלְחָו.
וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת הֵם הַעֲמִידִים עַל-הַפְּקָדִים:	וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת הֵם הַעֲמִידִים עַל-הַפְּקָדִים:
הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת – שֶׁהָיוּ שׁוֹטְרִים עֲלֵיהֶם בְּמַצָּרִים וְהָיוּ מְכִים עֲלֵיהֶם, שְׁנָאָמֶר: "נִכְפוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" וְגוֹמֵר. הֵם הַעֲמִידִים עַל הַפְּקָדִים – שֶׁעָמְדוּ עִם מִשָּׁה וְאֶהְרֹן כְּשֶׁמָּנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁנָאָמֶר: "וְאַתֶּם יְהִיוּ" וְגוֹמֵר.	הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת – שֶׁהָיוּ שׁוֹטְרִים עֲלֵיהֶם בְּמַצָּרִים וְהָיוּ מְכִים עֲלֵיהֶם, שְׁנָאָמֶר: "נִכְפוּ שֹׁטְרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל" וְגוֹמֵר. הֵם הַעֲמִידִים עַל הַפְּקָדִים – שֶׁעָמְדוּ עִם מִשָּׁה וְאֶהְרֹן כְּשֶׁמָּנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁנָאָמֶר: "וְאַתֶּם יְהִיוּ" וְגוֹמֵר.
וַיָּבִיאוּ אֶת-קֶרְבָּנָם לִפְנֵי-יְהוָה נְשִׂ-עֲגֻלַּת צֶבֶד וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר עֲגֻלָּה עַל-שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאַחֶד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן:	וַיָּבִיאוּ אֶת-קֶרְבָּנָם לִפְנֵי-יְהוָה נְשִׂ-עֲגֻלַּת צֶבֶד וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵי בָקָר עֲגֻלָּה עַל-שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאַחֶד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן:
שֵׁשׁ עֲגֻלַּת צֶבֶד – אֵין צֶבֶד אֵלָּא מִחֲפִים, וְכֵן: "בְּצִבְבִּים וּבִפְרָדִים"; עֲגֻלֹּת מִכְסוֹת קְרוּיוֹת צִבְבִּים. וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן – שֶׁלֹּא קָבַל מִשָּׁה מִיָּדָם, עַד שְׁנָאָמֶר לוֹ מִפִּי הַמִּקְדָּשׁ. אָמַר רַבִּי נֶתָן: מָה רָאוּ הַנְּשִׂאִים לְהַתְנַדֵּב כָּאֵן בַּתְּחִלָּה, וּבִמְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן לֹא הִתְנַדְּבוּ תְּחִלָּה אֵלָּא כִּפֹּה אֶמְרוּ הַנְּשִׂאִים: יִתְנַדְּבוּ צִבּוֹר מַה שִׁיתְנַדְּבוּ, וּמַה שְׁמִסְסִרִין, אָנוּ מִשְׁלִימִין. כִּינֹּן שֶׁרָאוּ שֶׁהִשְׁלִימוּ צִבּוֹר אֶת הַכֹּל, שְׁנָאָמֶר: "וְהַמִּלְאָכָה הֵיטָה דָּבָר". אֶמְרוּ: מַעֲתָה מַה לָּנוּ לַעֲשׂוֹת "הִבִּיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבְנֵי הַמִּלּוּאִים לְאַפֵּד וּלְחַשֵּׁן". לִכְךָ הִתְנַדְּבוּ כָּאֵן תְּחִלָּה.	שֵׁשׁ עֲגֻלַּת צֶבֶד – אֵין צֶבֶד אֵלָּא מִחֲפִים, וְכֵן: "בְּצִבְבִּים וּבִפְרָדִים"; עֲגֻלֹּת מִכְסוֹת קְרוּיוֹת צִבְבִּים. וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן – שֶׁלֹּא קָבַל מִשָּׁה מִיָּדָם, עַד שְׁנָאָמֶר לוֹ מִפִּי הַמִּקְדָּשׁ. אָמַר רַבִּי נֶתָן: מָה רָאוּ הַנְּשִׂאִים לְהַתְנַדֵּב כָּאֵן בַּתְּחִלָּה, וּבִמְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן לֹא הִתְנַדְּבוּ תְּחִלָּה אֵלָּא כִּפֹּה אֶמְרוּ הַנְּשִׂאִים: יִתְנַדְּבוּ צִבּוֹר מַה שִׁיתְנַדְּבוּ, וּמַה שְׁמִסְסִרִין, אָנוּ מִשְׁלִימִין. כִּינֹּן שֶׁרָאוּ שֶׁהִשְׁלִימוּ צִבּוֹר אֶת הַכֹּל, שְׁנָאָמֶר: "וְהַמִּלְאָכָה הֵיטָה דָּבָר". אֶמְרוּ: מַעֲתָה מַה לָּנוּ לַעֲשׂוֹת "הִבִּיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם וְאֶת אֲבְנֵי הַמִּלּוּאִים לְאַפֵּד וּלְחַשֵּׁן". לִכְךָ הִתְנַדְּבוּ כָּאֵן תְּחִלָּה.
וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימַר:	וַיֹּאמֶר יְיָ-הִנֵּה אֵל-מִשָּׁה לְאֹמֶר:
סֹב מִנְּהוֹן וַיְהוֹן לְמַפְלַח יֵת פּוֹלֶחַן מִשְׁכָּן זִמְנָא וְתַתִּין יִתְהוֹן לְלִינְאֵי גִבֵּר כְּמַסַּת פּוֹלְחֵנִיָּה:	קַח מֵאֲתָם וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת-עֲבֹדַת אֱהֵל מוֹעֵד וְנִתְּנָה אוֹתָם אֶל-הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ:
וַיִּסֹּב מֹשֶׁה יֵת עֲגֻלַּתָּא וַיְתֵב תּוֹרֵי וַיְהִי לְלִינְאֵי:	וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הָעֲגֻלָּת וְאֶת-הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל-הַלְוִיִּם:
יֵת תְּרִתִּין עֲגֻלֹן וַיְתֵב אַרְבַּעַת תּוֹרִין יְהֵב לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּמַסַּת פּוֹלְחֵנִיָּהוֹן:	אֵת שְׁתֵּי הָעֲגֻלֹּת וְאֵת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:
כְּפִי עֲבֹדָתָם – שֶׁהָיָה מִשָּׂא בְנֵי גֵרְשׁוֹן קָל מִשָּׁל מְרָרִי, שֶׁהָיוּ נוֹשְׂאִים הַקְּרָשִׁים וְהַעֲמוּדִים וְהָאֲדָנִים.	
וַיְתֵב אַרְבַּע עֲגֻלֹן וַיְתֵב תְּמַנִּיָּא תּוֹרִין יְהֵב לִבְנֵי מְרָרִי כְּמַסַּת פּוֹלְחֵנִיָּהוֹן בִּידָא דְּאִיתְמָר בַּר אֶהְרֹן כְּהֵנָּא:	וְאֵת אַרְבַּע הָעֲגֻלֹּת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בִּידָא אִיתְמָר בְּוֹ-אֶהְרֹן הַכֹּהֵן:
וּלְבְנֵי קֹהַת לֹא נָתַן כִּי-עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עָלֵהֶם בְּכַתֵּף יִשָּׂאוּ:	וּלְבְנֵי קֹהַת לֹא נָתַן כִּי-עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עָלֵהֶם בְּכַתֵּף יִשָּׂאוּ:
כִּי עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עָלֵהֶם – מִשָּׂא דְּבַר הַקֹּדֶשׁ, "הָאֲרוֹן וְהַשֻּׁלְחָן" וְגוֹמֵר; לִפְיָכָה בְּכַתֵּף יִשָּׂאוּ.	
וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת-קֶרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:	וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בַּיּוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת-קֶרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:
וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת קֶרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ – לְאַחֵר שֶׁהִתְנַדְּבוּ הָעֲגֻלֹּת וְהַבָּקָר לְשֵׂאת הַמִּשְׁכָּן, נִשְׂאָם לָכֵם לְהַתְנַדֵּב קֶרְבָּנוֹת הַמִּזְבֵּחַ לְסִנְכוֹ. וַיִּקְרִיבוּ הַנְּשִׂאִים אֶת קֶרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ – כִּי לֹא קָבַל מִשָּׁה מִיָּדָם, עַד שְׁנָאָמֶר לוֹ מִפִּי הַגְּבוּרָה.	

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם
לַיּוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קַרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ:

וַיֹּאמֶר יי' לְמֹשֶׁה רְבֵּא מִדְּלִיּוּמָא רְבֵּא מִדְּלִיּוּמָא יִקְרְבוּן יִתְקַרְבְּנָהוֹן לַחֲנוּפַת מִדְּבַחָא:

יְקָרִיבוּ אֶת קָרְבָּנָם לַחֲנוּכַּת הַמִּזְבֵּחַ – וְעָדִין לֹא הָיָה יוֹדֵעַ מִשָּׁה הָיָא יְקָרִיבו, אִם כָּסֶדֶר תּוֹלְדוֹתָם, אִם כָּסֶדֶר הַמַּסְעוֹת; עַד שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ מִי הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, יְקָרִיבו לַמַּסְעוֹת אִישׁ יוֹמוֹ.

וַיְהִי הַמִּקְרִיב בַּיּוֹם הַזֶּה
עֲמִינָדָב לְמִטָּה יְהוּדָה:

וְנִהְיֶה דְמִקְרִיב בְּיוֹמָא קַדְמָאָה יְת קוֹרְבָנֶיהָ נַחֲשׁוֹן בְּרַעְמִינְדָב לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה:

ביום הראשון – אותו היום נטל עֶשֶׂר עֶטְרוֹת: ראשון למַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, ראשון לנְשִׂאִים וְכוּלֵיהֶם, כְּדָאִתָּא בְּסֵדֶר עוֹלָם. לַמַּטֵּה יְהוּדָה – יְחִסּוֹ הַכְּתוּב עַל שְׁבָטוֹ, וְלֹא שְׁגָבָה מִשְׁבָּטוֹ וְהִקְרִיב. אוֹ אֵינּוּ אוֹמֵר לַמַּטֵּה יְהוּדָה אֶלָּא שְׁגָבָה מִשְׁבָּטוֹ וְהִבִּיא תַלְמוּד לומר: "זֶה קָרְבֵּן נִחְשׁוֹן", מִשְׁלֹו הִבִּיא.

וְקָרְבָּנוֹ קִעְרַת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלִישִׁים
מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בַּשֶּׁקֶל
מְלֵאִים סֵלֹת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה:

וקורבניה מגִּשֶׁתָּה דְכֶסֶף חֵדָּא מֵאָה וּתְלָתִין סְלֵעִין הָיִי
מִתְקָלָה מִזְרָקָה חֵד דְכֶסֶף מִתְקָלָה שְׁבַעִין סְלֵעִין בְּסִלְעֵי
קוֹדֶשָׁא תְרוּוִיהוֹן מִלֵּן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשְׁחָה לְמִנְחָתָה:

שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֵלֶת – לְמִנְחַת נְדָבָה.

כָּרָא אֶתְּתָא עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרָת:

בְּזֹפֶא תָּדָא מִתְקַלָּה עֲשֹׁר סְלִעִין הִיא דְּדִתָּהּ מִלָּא קְטוֹרֶת בּוֹסְמִיא:

עֲשֵׂהָ זֶהָב – כְּתֻבָּהּ מִן הַתּוֹרָה; מִשְׁקַל עֶשְׂרֵי שְׁקָלִי הַקֹּדֶשׁ הָיָה בָּהּ. **מִלֵּאָה קִטְרֶת** – לֹא מְצִינוּ קִטְרֶת לְיִחִיד, וְלֹא עַל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן, אֲלָא זֹו בִּלְבָד; וְהוֹרָאתָ שְׁעָה הַיְמָה.

פַּר אֶחָד בֶּן-בָּקָר אֵיל אֶתֶד כֶּבֶשׂ-אֶתֶד בֶּן-שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:

תּוֹר מִדְּבַר תּוֹרֵי דְכָר מִדְּאִמֵּר מִדְּבַר שְׂתִיָּה לַעֲלָתָא:

פַּר אֶחָד – מִיָּחָד שְׁבַע עָדָרוּ.

שְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד לַחֹטָאת:

צִפִּיר בַּר עֲזִין מֵד לְחַטָּא:

שְׁעִיר עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת – לְכַפֵּר עַל קִבְרֵי הַתְּהוֹם, טִמְאַת סִפְק.

וּלְנֶכְסֵת קוֹדֶשֶׁתָּא תּוֹרֵי תְּרִין דְּכָרִי תַּמְשָׂא גְּדִי תַּמְשָׂא אַמְרִין
כְּבָשִׂים בְּנִי־שָׁנָה תַּמְשָׂא זָה קָרְבָּן נִחְשׁוֹן בְּרַעֲמִינְדָב:

בַּיּוֹם הַשְּׁנִי הִקְרִיב נִתְנָאֵל בֶּן-צוּעָר וְנָשִׂיא יִשְׁשָׁכָר:

פִּיּוּמָא תַּנִּינָא קָרִיב נִתְנָא לְבַר צוּעֵר רַב שְׁבֻטָא דִּישְׁשָׁכָר:

הקריב ונתנאל בן ציוער... הקרב את קרבנו – מה תלמוד לומר **הקריב** בשבטו של יששכר, מה שלא נאמר בכל השבטים לפי שבא ראובן וערער ואמר: די שקדמני יהודה אחי, אקריב אני אחריו אמר לו משה: מפי הגבורה נאמר לי ישקריבו בסדר מסעך לדגלתם; לכה אמר: **הקרב את קרבנו**, והוא חסר יו"ד, שהוא משמש "הקרב" לשון צווי, שמפי הגבורה נצטווה: "הקרב". ומהו "הקריב... הקרב", שני פעמים שבשביל שני דברים זכה להקריב שני לשבטים: אחת, שהיו יודעים בתורה, שנאמר: "ומבני יששכר יודעי בינה לעתים"; ואחת, שהם נתנו עצה לגשיאים להתנדב קרבנות הללו. וביסודו של רבי משה הדרשן מצאתי, אמר רבי פנחס בן יאיר: נתנאל בן ציוער השיאן עצה זו. **קצרת כסף** – מנן אותיותיו בגימטריא תתק"ל, כנגד שנותיו של אדם הראשון. **שלישים ומאה משקלה** – על שם ששקשהמיד תולדות לקיום העולם, בן מאה ושלשים שנה היה, שנאמר: "ויהי אדם שלישים ומאת שנה ויולד בדמותו" וגומר. **מזרק אחד כסף** – בגימטריא תק"כ, על שם נח, שהעמיד תולדות בן ת"ק שנה, ועל שם עשרים שנה שנגזרה גזרת המבול קדם תולדותיו, כמו שפרשתי אצל "והיו ימי מאה ועשרים שנה". לפיכך נאמר **מזרק אחד כסף**, ולא נאמר "מזרק כסף אחד" כמו שנאמר בקערה, לומר שאף אותיות של "אחד" מצטרפות למנן. **שבעים שקל** – כנגד שבעים אמות שיצאו מבניו.

הַקָּרֵב אֶת-קָרְבָּנוֹ קִצְרֹת-כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁי
מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל
שְׁנֵיהֶם | מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה:

קָרִיב יְתָ קוֹרְבָנִיהָ מִגָּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סְלֻעִין הָרִי
מִתְקַלְלָה מִזְרָקָא חַד דְּכֶסֶף מִתְקַלְיָה שְׁבַעִין סְלֻעִין בְּסֻלְעֵי
קוּדְשָׁא תְרוּיָהוּן מְלֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לְמוֹנָחָא:

כָּרָא אֶתֶת עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת:

בְּזֶפֶא תִּדָּא מִתְקַלָּה עֲשׂוֹר סְלִעִין הִיא דְּדָהֵב מְלֵיאָ קְטוֹרֶת בּוֹסְמִיא:

כף אחת – כנגד התורה, שנתנה מידו של הקדוש ברוך הוא. **עשרה זהב** – כנגד עשרת הדברות. **מלאה קטרת** – גימטריא של קטרת – תרי"ג מצוות, ובלבד שתחליף קו"ף בקל"ת על ידי א"ת ב"ש ג"ר ד"ק.

פַּר אֶחָד בֶּן-בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בֶּן-שְׁנָתוֹ לַעֲלֹה:

תֹּר מִד בַּר תֹּרִי דְכֹר מִד אִמֵּר מִד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֵתָא:

פר אחד – כנגד אברהם, שנאמר בו: "וישח בן בקר" **איל אחד** – כנגד יצחק, "וישח את האיל" וגומר. **כבש אחד** – כנגד יעקב, "והכשבים הפריד יעקב".

צפיר בר עזין חד לחטאת:	שעיר-עזים אחד לחטאת:
שעיר עזים – לכפר על מכירת יוסף, שנאמר בה: "וישחטו שעיר עזים".	
ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי תמשא גדי תמשא אמרין בני שנא תמשא דין קורבנא דנתנאל בר צוער:	ולנכח השלמים בקר שנים אילם תמשה עתדים תמשה בכשים בני-שנה תמשה זה קרבן נתנאל בן-צוער:
ולנכח השלמים בקר שנים – כנגד משה ואהרן, שנתנו שלום בין ישראל לאביהם שבשמים. אילם... עתדים... בכשים – שלשה מינים, כנגד פהגים ולוים וישראלים, וכנגד תורה וביאים וכתובים. שלש תמשות, כנגד תמשה חמשי, ותמשות הדברות הכתובין על לוח אחד, ותמשה הכתובין על השני. עד כאן מיסודו של רבי משה הדרשן.	
ביוםא תליתאה רבא לבני זבולון אליאב בר חילון:	ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן-חלון:
ביום השלישי נשיא וגומר – ביום השלישי היה הנשיא המקריב לבני זבולן, וכן כלם. אבל בנתנאל, שנאמר בו "הקריב נתנאל", נופל אחריו הלשון לומר "נשיא יששכר", לפי שכבר הזכיר שמו והקרבתו. ובשאר, שלא נאמר בהן 'הקריב', נופל עליהן לשון זה: "נשיא לבני פלוני"; אותו היום היה הנשיא המקריב לשבט פלוני.	
קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרוניהון מלן סולתא דפילא במשח למנחתא:	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבועים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
בזפא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:	בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:	פר אחד בן-בקר איל אחד פכש-אחד בן-שנתו לעלה:
צפיר בר עזין חד לחטאת:	שעיר-עזים אחד לחטאת:
ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי תמשא גדי תמשא אמרין בני שנא תמשא דין קורבנא דאליאב בר חלון:	ולנכח השלמים בקר שנים אילם תמשה עתדים תמשה בכשים בני-שנה תמשה זה קרבן אליאב בן-חלון:
ביוםא רביעאה רבא לבני ראובן אליצור בר שדיאור:	ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן-שדיאור:
קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרוניהון מלן סולתא דפילא במשח למנחתא:	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבועים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
בזפא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:	בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:	פר אחד בן-בקר איל אחד פכש-אחד בן-שנתו לעלה:
צפיר בר עזין חד לחטאת:	שעיר-עזים אחד לחטאת:
ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי תמשא גדי תמשא אמרין בני שנא תמשא דין קורבנא דאליצור בר שדיאור:	ולנכח השלמים בקר שנים אילם תמשה עתדים תמשה בכשים בני-שנה תמשה זה קרבן אליצור בן-שדיאור:
ביוםא תמישאה רבא לבני שמעון שלומיאל בן-צורישדי:	ביום התמישי נשיא לבני שמעון שלומיאל בן-צורישדי:
קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרוניהון מלן סולתא דפילא במשח למנחתא:	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד פספ שבועים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
בזפא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:	בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:

פר אחֵד בּוֹ-בָקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בּוֹ-שְׁנֹתוֹ לַעֲלֹה:	תֹּר מִד בַּר תּוֹרִי דָכָר מִד אָמַר מִד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֹתָא:
שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֹטָאת:	צִפִּיר בַּר עִזִּין מִד לַחֹטָתָא:
וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבֹּן שְׁלָמִיאל בּוֹ-צוּרִישְׁדִּי:	וּלְנִכְסֹת קוֹדֶשֶׁיָא תּוֹרִי תִרִין דְּכָרִי חֲמִשָּׁה גְדֵי חֲמִשָּׁה אֲמָרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קוֹרְבָנָא דְשְׁלֹמִיאל בַּר צוּרִישְׁדִּי:
שִׁישִׁי	
בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי נָשִׂיא לִבְנֵי גֵד אֱלִיסָף בּוֹ-דְּעוּאָל:	בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה רַבָּא לִבְנֵי גֵד אֱלִיסָף בַּר דְּעוּאָל:
קָרְבָּנוֹ קִעֶרֶת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סֹלֶת בָּלוּלָה בַשָּׁמֶן לַמִּנְחָה:	קוֹרְבָנִיה מַגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סְלַעִין הֵוִי מִתְקַלָּה מִזֶּרְקָא מִד דְּכֶסֶפָא מִתְקַלִּיה שִׁבְעִין סְלַעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשֶׁא תִרְוִיהוּן מִלּוֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לַמִּנְחָתָא:
כֹּה אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת:	בְּזָפָא חֲדָא מִתְקַלָּה עֲשָׂר סְלַעִין הִיא דְדָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת בּוֹסְמִיָא:
פר אחֵד בּוֹ-בָקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בּוֹ-שְׁנֹתוֹ לַעֲלֹה:	תֹּר מִד בַּר תּוֹרִי דָכָר מִד אָמַר מִד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֹתָא:
שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֹטָאת:	צִפִּיר בַּר עִזִּין מִד לַחֹטָתָא:
וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבֹּן אֱלִיסָף בּוֹ-דְּעוּאָל:	וּלְנִכְסֹת קוֹדֶשֶׁיָא תּוֹרִי תִרִין דְּכָרִי חֲמִשָּׁה גְדֵי חֲמִשָּׁה אֲמָרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קוֹרְבָנָא דְאֱלִיסָף בַּר דְּעוּאָל:
בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נָשִׂיא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמַע בּוֹ-עַמִּיהוּד:	בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה רַבָּא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמַע בַּר עַמִּיהוּד:
קָרְבָּנוֹ קִעֶרֶת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סֹלֶת בָּלוּלָה בַשָּׁמֶן לַמִּנְחָה:	קוֹרְבָנִיה מַגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סְלַעִין הֵוִי מִתְקַלָּה מִזֶּרְקָא מִד דְּכֶסֶפָא מִתְקַלִּיה שִׁבְעִין סְלַעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשֶׁא תִרְוִיהוּן מִלּוֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לַמִּנְחָתָא:
כֹּה אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת:	בְּזָפָא חֲדָא מִתְקַלָּה עֲשָׂר סְלַעִין הִיא דְדָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת בּוֹסְמִיָא:
פר אחֵד בּוֹ-בָקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בּוֹ-שְׁנֹתוֹ לַעֲלֹה:	תֹּר מִד בַּר תּוֹרִי דָכָר מִד אָמַר מִד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֹתָא:
שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֹטָאת:	צִפִּיר בַּר עִזִּין מִד לַחֹטָתָא:
וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנָיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבֹּן אֱלִישָׁמַע בּוֹ-עַמִּיהוּד:	וּלְנִכְסֹת קוֹדֶשֶׁיָא תּוֹרִי תִרִין דְּכָרִי חֲמִשָּׁה גְדֵי חֲמִשָּׁה אֲמָרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קוֹרְבָנָא דְאֱלִישָׁמַע בַּר עַמִּיהוּד:
בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי נָשִׂיא לִבְנֵי מְנַשֶּׁה גְּמַלִּיאֵל בּוֹ-פְדָה-צוּר:	בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה רַבָּא לִבְנֵי מְנַשֶּׁה גְּמַלִּיאֵל בַּר פְּדָה-צוּר:
קָרְבָּנוֹ קִעֶרֶת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מִלֵּאִים סֹלֶת בָּלוּלָה בַשָּׁמֶן לַמִּנְחָה:	קוֹרְבָנִיה מַגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סְלַעִין הֵוִי מִתְקַלָּה מִזֶּרְקָא מִד דְּכֶסֶפָא מִתְקַלִּיה שִׁבְעִין סְלַעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשֶׁא תִרְוִיהוּן מִלּוֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לַמִּנְחָתָא:
כֹּה אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת:	בְּזָפָא חֲדָא מִתְקַלָּה עֲשָׂר סְלַעִין הִיא דְדָהָב מִלֵּאָה קִטְרֶת בּוֹסְמִיָא:
פר אחֵד בּוֹ-בָקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בּוֹ-שְׁנֹתוֹ לַעֲלֹה:	תֹּר מִד בַּר תּוֹרִי דָכָר מִד אָמַר מִד בַּר שְׁתִּיָּה לַעֲלֹתָא:
שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֹטָאת:	צִפִּיר בַּר עִזִּין מִד לַחֹטָתָא:

ולזבוח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן גמליאל בן־פדהצור:	ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי חמשא גדי חמשא אמרין בני שנה חמשא דין קורבנא דגמליאל בר פדהצור:
ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אבידן בן־גדעוני:	ביוםא תשיעא רבא לבני בנימן אבידן בר גדעוני:
קרבנו קצרת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנוחה:	קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סולתא דפילא במשח למנוחתא:
בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:	בזבא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:
פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:	תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:
שעיר־עזים אחד לחטאת:	צפיר בר עזין חד לחטאת:
ולזבוח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אבידן בן־גדעוני:	ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי חמשא גדי חמשא אמרין בני שנה חמשא דין קורבנא דאבידן בר גדעוני:
ביום העשירי נשיא לבני דן אחיעזר בן־עמישדי:	ביוםא עשירא רבא לבני דן אחיעזר בר עמישדי:
קרבנו קצרת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנוחה:	קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סולתא דפילא במשח למנוחתא:
בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:	בזבא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:
פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:	תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:
שעיר־עזים אחד לחטאת:	צפיר בר עזין חד לחטאת:
ולזבוח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן אחיעזר בן־עמישדי:	ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי חמשא גדי חמשא אמרין בני שנה חמשא דין קורבנא דאחיעזר בר עמישדי:
שביעי	
ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פגעציאל בן־עכרון:	ביום חד עשר יומין רבא לבני אשר פגעציאל בר עכרון:
קרבנו קצרת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנוחה:	קורבניה מגסתא דכסף חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבעין סלעין בסלעי קודשא תרויהון מלן סולתא דפילא במשח למנוחתא:
בה אחת עשרה זהב מלאה קטרת:	בזבא חדא מתקלה עשר סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:
פר אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה:	תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:
שעיר־עזים אחד לחטאת:	צפיר בר עזין חד לחטאת:
ולזבוח השלמים בקר שנים אילם חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן פגעציאל בן־עכרון:	ולנכסת קודשיא תורי תרין דכרי חמשא גדי חמשא אמרין בני שנה חמשא דין קורבנא דפגעציאל בר עכרון:
ביום שנים עשר יום נשיא לבני נפתלי אחירע בן־עיגון:	ביום תרי עסר יומין רבא לבני נפתלי אחירע בר עיגון:

קורבניה מגסתא דכספ חדא מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה מזרקא חד דכספא מתקליה שבועין סלעין בסלעי קודשא תרניהון מלן סולתא דפילא במשח למנחתא:	קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבועים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלולה בשמן למנחה:
בזבא חדא מתקלה עשור סלעין היא דדהב מליא קטורת בוסמיא:	כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
תור חד בר תורי דכר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:	פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:
צפיר בר עזין חד לחטאת:	שעיר-עזים אחד לחטאת:
ולגכסת קודשיא תורי תרין דכרי תמישא גדי תמישא אמרין בני שנא תמישא דין קורבנא דאחירע בר עינן:	ולגבח השלמים בקר שנים אילם תמישה עתדים תמישה כבשים בני-שנה תמישה זה קרבן אחירע בן-עינן:
דא חנופת מדבחה ביומא דרביאו יתיה מן רבבני ישראל מגסי כספא תרמא עשורי מזרקי כספא תרי עשור בזפי דדהבא תרמא עשורי:	זאת חנופת המזבח ביום המשח אותו מאת נשיאי ישראל קערת כסף שתים עשרה מזרקי-כסף שנים עשור כפות זהב שתים עשרה:
ביום המשח אותו – בו ביום שנמשח, הקריב. ומה אני מקים "אחרי המשח" שנמשח תחלה ואחר כך הקריב. או "אחרי המשח" – לאחר זמן, ולא בא ללמד ביום המשח אלא לומר שנמשח ביום כשהוא אומר: "ביום משחו אתם", למדנו שנמשח ביום; ומה תלמוד לומר: ביום המשח אותו ביום שנמשח, הקריב. קערת כסף שתים עשרה – הם הם שהתנדבו, ולא ארע בהם פסול.	
מאה ותלתין סלעין הוי מתקלה דמגסתא חדא דכספא ושבעין דמזרקא חד כל כסף מניא תרין אלפין וארבע מאה בסלעי קודשא:	שלשים ומאה הקערה האחת כסף ושבעים המזרק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע-מאות בשקל הקדש:
שלשים ומאה הקערה האחת וגומר – מה תלמוד לומר לפי שנאמר: "שלשים ומאה משקלה", ולא פרש באיזו שקל; לכך חזר ושנאה כאן, וכלל בכלל: כל כסף הכלים בשקל הקדש. כל כסף הכלים וגומר – למדך שהיו כלי המקדש מכונים במשקלן: שוקלן אחד אחד, ושוקלן כלן כאחד; לא רפה ולא מעט.	
בזפי דדהבא תרמא עשורי מלנן קטורת בוסמיא מתקל עשור סלעין הוי מתקלה דבזבא בסלעי קודשא כל דהב בזפיא מאה ועשורין:	כפות זהב שתים-עשרה מלאת קטרת עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כלי-זהב הכפות עשרים ומאה:
כפות זהב שתים עשרה – למה נאמר לפי שנאמר: "כף אחת עשרה זהב".	
כל תורי לעלתא תרי עשור תורין דכרין תרי עשור אמרין בני שנא תרי עשור ומנחתהון וצפירי בני עזי תרי עשור לחטאת:	כלי-הבקר לעלה שנים עשור פרים אילם שנים-עשור כבשים בני-שנה שנים עשור ומנחתם ושעירי עזים שנים עשור לחטאת:
וכל תורי לנכסת קודשיא עשורין וארבעא תורין דכרי שתין גדי שתין אמרין בני שנא שתין דא חנופת מדבחה בתר דרביאו יתיה:	וכל בקר גבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני-שנה ששים זאת חנופת המזבח אחרי המשח אותו:
וכד עליל משה למשכן זמנא למללא עמיה ושמע ית קלא דמתמלל עמיה מעלוי כפורתא דעל ארונא דסהדותא מבין תרין כרובינא ומתמלל עמיה:	ובבא משה אל-אהל מועד לדבר אתו וישמע את-הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על-ארץ העזת מבין שני הכרובים וידבר אליו:
ובבא משה – שני כתובים המכחישים זה את זה, בא שלישי והכריע ביניהם. כתוב אחד אומר: "וידבר ה' אליו מאהל מועד", והוא חוץ לפרכת; וכתוב אחד אומר: "וידברתי אתה מעל הכפרת"; בא זה והכריע ביניהם: משה בא אל אהל מועד, ושם שומע את הקול הבא מעל הכפרת מבין שני הכרובים: הקול יוצא מן השמים לבין שני הכרובים, ומשם יצא לאהל מועד. מדבר – כמו מתדבר. כבודו של מעלה לומר כן, מדבר בינו לבין עצמו, ומשה שומע מאליו. וידבר אליו – למעט את אהרן מן הדברות. וישמע את הקול – יכול קול נמוך תלמוד לומר: את הקול, הוא הקול שנדבר עמו בסיני; וכשמגיע לפתח, הנה נפסק, ולא הנה יוצא חוץ לאהל.	

יד וַיָּבֹא אֵלַי אֲנָשִׁים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשְׁבוּ לִפְנֵי:
וַיֹּהֲבֵי דְבַר־יְיָ הִנֵּה אֵלַי לֵאמֹר: «בֶּן־אָדָם הָאֲנָשִׁים
הָאֵלֶּה הֵעִלוּ גִלּוּלֵיהֶם עַל־לִבָּם וּמִכְשׁוֹל עֲוֹנָם נִתְּנוּ
נֹכַח פְּנֵיהֶם הַאֲדָרָשׁ אֲדָרָשׁ לָהֶם: לָכֵן דְּבַר־אוֹתָם
וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר יְיָ הִנֵּה אִישׁ אִישׁ
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יַעֲלֶה אֶת־גִּלּוּלָיו אֶל־לִבּוֹ
וּמִכְשׁוֹל עֲוֹנוֹ יֵשִׁים נֹכַח פָּנָיו וְבָא אֶל־הַנְּבִיא אֲנִי
יְיָ הִנֵּה נֹעַנִיתִי לוֹ בָּא בָּרֶב גִּלּוּלָיו: הֲלִמְעַן תִּפְשֹׁעַ
אֶת־בֵּית־יִשְׂרָאֵל בְּלִבָּם אֲשֶׁר נָזְרוּ מֵעָלַי
בְּגִלּוּלֵיהֶם כָּל־יָמָם: לָכֵן אָמַר יְיָ אֶל־בֵּית יִשְׂרָאֵל כֹּה
אָמַר יְיָ הִנֵּה שׁוֹבוּ וְהָשִׁיבוּ מֵעַל גִּלּוּלֵיכֶם
וּמֵעַל כָּל־תּוֹעֲבֹתֵיכֶם הָשִׁיבוּ פְּנֵיכֶם: כִּי אִישׁ
אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִהֶגֶר אֲשֶׁר־יִגּוֹר בְּיִשְׂרָאֵל
וַיִּנָּזֵר מֵאֲחֵרַי וַיַּעַל גִּלּוּלָיו אֶל־לִבּוֹ וּמִכְשׁוֹל עֲוֹנוֹ
יֵשִׁים נֹכַח פָּנָיו וְבָא אֶל־הַנְּבִיא לְדָרָשׁ־לוֹ בִּי אֲנִי
יְיָ הִנֵּה נֹעַנֶה־לוֹ בִּי: וְנִתַּתִּי פָנַי בְּאִישׁ הַהוּא
וְהִשְׁמַתִּיהוּ לְאוֹת וּלְמֹשָׁלִים וְהִכְרַתִּיו מִתּוֹךְ עַמִּי
וַיִּדְעֻתָם כִּי־אֲנִי יְיָ הִנֵּה: וְהַנְּבִיא כִי־יִפְתָּה וְדַבֵּר
דְּבַר אֲנִי יְיָ הִנֵּה פָתִיתִי אֶת הַנְּבִיא הַהוּא וְנִטִּיתִי
אֶת־יָדִי עָלָיו וְהִשְׁמַדְתִּיו מִתּוֹךְ עַמִּי יִשְׂרָאֵל:
וְנָשְׂאוּ עֲוֹנָם כַּעֲוֹן הַדָּרָשׁ כַּעֲוֹן הַנְּבִיא יִהְיֶה:
«הֲלִמְעַן לֹא־יִתְּעוּ עוֹד בֵּית־יִשְׂרָאֵל מֵאֲחֵרַי וְלֹא־
יִטְמְאוּ עוֹד בְּכָל־פִּשְׁעֵיהֶם וְהָיוּ־לִי לְעָם וְאֲנִי
אֶהְיֶה לָהֶם לֹא־לֵהִים נָא» אֶל־דָּנִי יְיָ הִנֵּה: וַיֹּהֲבֵי
דְבַר־יְיָ הִנֵּה אֵלַי לֵאמֹר: «בֶּן־אָדָם אֲרִץ כִּי תַחֲטָא־
לִי לְמַעַל־מַעַל וְנִטִּיתִי יָדִי עָלֶיהָ וְשִׁבַּרְתִּי לָהּ
מִטֶּה־לֶּחֶם וְהִשְׁלַחְתִּי־בָהּ רָעָב וְהִכְרַתִּי מִמֶּנָּה
אָדָם וּבְהֶמָּה: וַיֹּהֲבוּ שְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה
בְּתוֹכָהּ נָח דָּנִיָּאל וְאִיּוֹב הֵמָּה בְּצַדִּיקְתָּם וַיִּנָּצְלוּ
נִפְשָׁם נָא» אֶל־דָּנִי יְיָ הִנֵּה: «לֹו־חֲמִיהָ רָעָה אֶעֱבִיר
בְּאֲרֶץ וְשִׁפְלַתָּהּ וְהִיתָה שְׂמָמָה מִבְּלִי עוֹבֵר מִפְּנֵי
חֲמִיהָ: שְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה בְּתוֹכָהּ חִי־אֲנִי
נָא» אֶל־דָּנִי יְיָ הִנֵּה אִם־בָּנִים וְאִם־בָּנוֹת יֵצְלוּ הֵמָּה
לְבָדָם וַיִּנָּצְלוּ וְהָאֲרֶץ תִּהְיֶה שְׂמָמָה: «אִו תָּרַב אֲבִיא
עַל־הָאֲרֶץ הַהִיא וְאָמַרְתִּי תָרַב תַּעֲבֹר בְּאֲרֶץ
וְהִכְרַתִּי מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֶמָּה: וְשְׁלֹשֶׁת הָאֲנָשִׁים
הָאֵלֶּה בְּתוֹכָהּ חִי־אֲנִי נָא» אֶל־דָּנִי יְיָ הִנֵּה לֹא יֵצְלוּ
בָנִים וּבָנוֹת כִּי הֵם לְבָדָם וַיִּנָּצְלוּ: «אִו דְּבַר אֲשַׁלַּח

אֶל־הָאָרֶץ הַהִיא וּשְׁפַכְתִּי חֲמָתִי עָלֶיהָ בְּדָם
לְהַכְרִית מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֶמָּה: ֹנֵחַ דְּנִיָּאל וְאִיּוֹב
בְּתוֹכָהּ חִי־אֲנִי נָא אֶ־דְּנִי יְיִ־הוּא אִם־בֶּן אִם־בֶּת
יִצְּלִי הֶמָּה בְּצַדִּיקָתָם יִצְּלִי וּבְשֵׁשׁ: ־אִפֹּי כֹה אָמַר
אֶ־דְּנִי יְיִ־הוּא אֲנִי כִי־אַרְבַּעַת שְׁפָטֵי הָרָעִים תָּרַב
וְרָעַב וְחִיָּה רָעָה וְדָבָר שִׁלְחָתִי אֶל־יְרוּשָׁלַם
לְהַכְרִית מִמֶּנָּה אָדָם וּבְהֶמָּה: ־וְהִנֵּה גֹוְתָרָה־בָּהּ
פְּלֹטָה הַמוֹצֵאִים בָּנִים וּבָנוֹת הֵנָּם יוֹצֵאִים אֶל־יִכָּם
וְרֵאִיתֶם אֶת־דֶּרֶכָם וְאֶת־עֲלִילוֹתָם וְנִחַמְתֶּם עַל־
הָרָעָה אֲשֶׁר הִבֵּאתִי עַל־יְרוּשָׁלַם אֶת כָּל־אֲשֶׁר
הִבֵּאתִי עָלֶיהָ: ־וְנִחַמְּוּ אֶתְכֶם כִּי־תִרְאוּ אֶת־דֶּרֶכָם
וְאֶת־עֲלִילוֹתָם וִידַעְתֶּם כִּי לֹא חֲנָם עֲשִׂיתִי אֶת
כָּל־אֲשֶׁר־עֲשִׂיתִי בָּהּ נָא אֶ־דְּנִי יְיִ־הוּא:

טו אֲנִי־הִי דְּבַר־יְיָ הָיָה אֵלַי לְאָמַר: בֶּן־אָדָם מִה־
יְהִיָּה עַץ־הַגָּפֶן מִכָּל־עֵץ הַזְּמוּרָה אֲשֶׁר הָיָה בַּעֲצֵי
הַיַּעַר: הִנֵּקַח מִמֶּנּוּ עֵץ לַעֲשׂוֹת לְמִלְאכָה אִם־
יִקְחוּ מִמֶּנּוּ יִתֵּד לְתֵלוֹת עָלָיו כָּל־פְּלִי: הִנֵּה לְאֵשׁ
נִתָּן לְאֹכְלָה אֶת שְׁנֵי קְצוֹתָיו אֹכְלָה הָאֵשׁ וְתוֹכוֹ
נִחַר הִיבְצִלַח לְמִלְאכָה: הִנֵּה בְּהִיוֹתוֹ תַמִּים לֹא
יַעֲשֶׂה לְמִלְאכָה אֵף כִּי־אֵשׁ אֹכְלֶתָהּ וַיִּחַר וַנַּעֲשֶׂה
עוֹד לְמִלְאכָה: וְלָכֵן כֹּה אָמַר אֱ־דָנִי יְיָ הוֹה כַּאֲשֶׁר
עַץ־הַגָּפֶן בַּעֲץ הַיַּעַר אֲשֶׁר־נִתְּתִיו לְאֵשׁ לְאֹכְלָה
כֵּן נִתְּתִי אֶת־יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם: וְנִתְּתִי אֶת־פָּנָי בָּהֶם
מִהָאֵשׁ יֵצְאוּ וְהָאֵשׁ תֹּאכְלֵם וַיַּדְעַתֶּם כִּי־אֲנִי
יְיָ הוֹה בְּשׁוּמִי אֶת־פָּנָי בָּהֶם: וְנִתְּתִי אֶת־הָאָרֶץ
שְׂמִמָּה יַעֲזוּ מֵעַל מְעַל נָאִם אֱ־דָנִי יְיָ הוֹה:

טז וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן־אַדָּם הוּדָע
אֶת־יְרוּשָׁלַם אֶת־תוֹעֲבֹתֶיהָ: וַאֲמַרְתָּ כֹה־אָמַר
אֱלֹהֵי יְהוָה לִירוּשָׁלַם מְכַרְתִּיךָ וּמִלְדֹתֶיךָ מֵאֶרֶץ
הַכְּנָעַנִי אֲבִיךָ הָאֱמֹרִי וְאֲמַרְךָ חֲתִית: וּמוֹלְדוֹתֶיךָ
בְּיוֹם הַוִּלָּדֶת אוֹתְךָ לֹא־כָרַת שָׂרְךָ וּבָמִים לֹא־
רָחַצְתָּ לְמִשְׁעֵי וְהַמְלִיחַ לֹא הִמְלִיחָה וְהַחֲתָל לֹא
חֲתָלָה: הֲלֹא־חָסָה עָלֶיךָ עֵין לַעֲשׂוֹת לְךָ אֶתֶת
מֵאֵלָה לַחֲמִלָה עָלֶיךָ וְתִשְׁלַכִּי אֶל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה
בְּגֵעַל נִפְשֶׁךָ בְּיוֹם הַלָּדֶת אֹתְךָ: וַאֲעֹבֵר עָלֶיךָ
וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדָמֶיךָ וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי
וְאָמַר לְךָ בְּדָמֶיךָ חַיִּי: וְרַבָּה כַּצִּמָּח הַשָּׂדֶה גִּתְּךָ

ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עדיים שדים נכנו
 ושערך צמח ואת ערם ועריה: ויאעבר עליך
 ואראך והנה עתך עת דלים ואפרש כנפלי עליך
 ואכסה ערותך ואשבע לך ואבוא בבית אתך
 נאם א-דני י-הוה ותהיי-לי: ווארחצך במים
 ואשטף דמיד מעליך ואסכך בשמן: ואלבישך
 רקמה ואנעלך תחש ואחבשך בשש ואכסך משי:
 ויאעצך עדי ואתנה צמידים על-ידיך ורביד על-
 גרונך: ואתר-נזם על-אפך ועגילים על-אזניך
 ועטרת תפארת בראשך: ונתעדי זקב וכסף
 ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן
 אכלת ותיפלי במאד מאד ותצלחי למלוכה: ויצא
 לך שם בגוים ביפניך כי פליל הוא בהדרי אשר-
 שמתי עליך נאם א-דני י-הוה: ונתבטחי ביפוך
 ותזני על-שמן ותשפכי את-תזנותיך על-כל-
 עובר לוי-יהי: ונתקחי מבגדיך ותעשי-לך במות
 טלאות ותזני עליהם לא באות ולא יהיה: ונתקחי
 כלי תפארתך מזזהבי ומכסף אשר נתתי לך
 ותעשי-לך צלמי זכר ותזני-בם: ונתקחי את-
 בגדי רקמתך ותכסים ושמי וקטרתך נתת
 לפניך: וילחמי אשר-נתתי לך סלת ושמן
 ודבש האכלתיך ונתתיהו לפניך לריח ניחח
 ויהי נאם א-דני י-הוה: ונתקחי את-בגדיך ואת-
 בנותיך אשר ילדת לי ותזבחים להם לאכול
 המעט מתזנותיך: ונתשחטי את-בני ותתנים
 בהעביר אותם להם: ואת כל-תועבתיך ותזנותיך
 לא זכרת את-ימי נעוריך בהיותך עירם ועריה
 מתבוססת בדמדך היית: ויהי אחרי כל-דעתך אוי
 אוי לך נאם א-דני י-הוה: ונתבני-לך גב ותעשי-
 לך רמה בכל-רחוב: אל-כל-ראש דרך בנית
 רמתך ותתעבלי את-יפוך ותפשקי את-רגליך
 לכל-עובר ותרבי את-תזנותיך: ונתזני אל-בני-
 מצרים שכניך גדלי בשר ותרבי את-תזנותך
 להכעיסני: והנה נטיתי ידי עליך ואגרע תקך
 ואתנך בגפש שנאותיך בנות פלשתים הנכלמות
 מדרךך זמה: ונתזני אל-בני אשור מבלתי
 שבעתך ותזנים וגם לא שבעת: ונתרבי את-
 תזנותך אל-ארץ כנען כשדימה וגם-בזאת לא

שבעת: רמה אמלה לבתך נאם א-דני י-הוה
 בעשותך את-כל-אלה מעשה אשה-זונה שלטת:
 ובבנותיך גבך בראש כל-דרך ורמתך עשית
 בכל-רחוב ולא-היית כזונה לקלס אתגן: והאשה
 המנאפת תחת אישה תקח את-זרים: לכל-זנות
 יתנו-גדה ואת נתת את-נדניך לכל-מאהביך
 ותשחדי אותם לבוא אליך מסביב בתזנותיך:
 ויהי-יך הקד מו-הנשים בתזנותיך ואחריתך לא
 זונה ובתך אתגן ואתגן לא נפר-לך ותהי להקד:
 ולכן זונה שמעי דברי-הוה: ופה-אמר א-דני
 י-הוה יען השפך נחשתי ותגלה ערותך
 בתזנותיך על-מאהביך ועל כל-גולי תועבותיך
 וכדמי בנך אשר נתת להם: ולכן הנני מקבץ
 את-כל-מאהביך אשר ערבתי עליהם ואת כל-
 אשר אהבתי על כל-אשר שנאת וקבצתי אתם
 עליך מסביב וגליתי ערותך אליהם וראו את-כל-
 ערותך: וישפטיך משפטי נאפות ושפכת דם
 ונתתיך דם חמה וקנאה: ונתתי אתך ביזם
 והרסו גבך ונתצו רמתיך והפשיטו אותך בגדיך
 ולקחו כלי תפארתך והניחו עירם ועריה:
 והעלו עליך קהל ורגמו אותך באבן ובתקוף
 בתרבותם: ושרפו בתיך באש ועשו-בך שפטים
 לעיני נשים רבות והשפתיך מזונה וגם-אתגן לא
 תנני-עוד: ונהנחתי חמתי בך וסרה קנאתי ממך
 ושקטתי ולא אכעס עוד: יען אשר לא-זכרת
 את-ימי נעוריך ותרגזי-לי בכל-אלה וגם-אני הא
 דרכך בראש נחתי נאם א-דני י-הוה ולא עשית
 את-הזמה על כל-תועבתיך: והנה כל-המשל
 עליך ימשל לאמר כאמה בתה: ובת-אמך את
 געלת אישה ובגיה ואחות אחותך את אשר געלו
 אנשיהן ובניהן אמכן חתית ואביכן אמרי:
 ונאותך הגדולה שמרון היא ובנותיה היושבת
 על-שמאולך ואחותך הקטנה ממש היושבת
 מימינך סדם ובנותיה: ולא בדרךיהן הלכת
 ובתועבותיהן עשית כמעט קט ותשחתי מהן
 בכל-דרכיך: ותי-אני נאם א-דני י-הוה אם-
 עשתה סדם אחותך היא ובנותיה כאשר עשית
 את ובנותיך: והנה-נה הנה עון סדם אחותך גאון

שִׁבְעַת-לָחֶם וּשְׁלוֹת הַשֶּׁקֶט הָיָה לָהּ וּלְבָנוֹתֶיהָ
וַיִּדְעֵנִי וְאֶבְיוֹן לֹא הִתְזַיְקָה: וַתִּגְבְּהִינָה וַתַּעֲשִׂינָה
תוֹעֵבָה לִפְנֵי וְאָסִיר אֶתְהֶן כַּאֲשֶׁר רָאִיתִי:
וַיִּשְׁמְרוּן כַּחֲצֵי חֲטֹאתֶיךָ לֹא חָטְאָה וַתַּרְבֵּי אֶת-
תוֹעֲבוֹתֶיךָ מִהֵנָּה וַתַּצְדֵּקִי אֶת-אֲחוֹתֶיךָ בְּכָל-
תוֹעֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי: גַּם-אֵת | שְׂאֵי כָל־מִתְךָ
אֲשֶׁר פָּלַלְתְּ לְאֲחוֹתְךָ בְּחֲטֹאתֶיךָ אֲשֶׁר-הִתְעַבְבָּת
מֵהֶן תַּצְדִּיקְנָה מִמֶּךָ וְגַם-אֵת בּוֹשֵׁי וּשְׂאֵי כָל־מִתְךָ
בַּצְדִּיקֶתְךָ אֲחִיוֹתְךָ: וַיִּשְׁבַּתִּי אֶת-שְׁבִיתָהֶן אֶת-
שְׁבוֹת סֹדֶם וּבְנוֹתֶיהָ וְאֶת-שְׁבוֹת שְׁמֶרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ
וּשְׁבוֹת שְׁבִיתֶיךָ בְּתוֹכָהֶנָּה: לְמַעַן תִּשְׂאֵי כָל־מִתְךָ
וְנִכְלַמְתְּ מִכָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּנִחְמָד אִתָּן: וַיִּנְאֲחוּתֶיךָ
סֹדֶם וּבְנוֹתֶיהָ תִּשְׁבֹּן לְקִדְמָתָן וּשְׁמֶרוֹן וּבְנוֹתֶיהָ
תִּשְׁבֹּן לְקִדְמָתָן וְאֵת וּבְנוֹתֶיךָ תִּשְׁבִּינָה לְקִדְמָתְכֶן:
וַיִּלּוֹא הָיְתָה סֹדֶם אֲחוֹתְךָ לִשְׁמוּעָה בְּפִיךָ בַּיּוֹם
גְּאוּנֶיךָ: בְּטָרֶם תִּגְלֶה רַעְתְּךָ כְּמוֹ עֵת חֲרַפְתָּ בְּנוֹת-
אֲרָם וְכָל-סְבִיבוֹתֶיהָ בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים הַשְּׂאֲטוֹת
אוֹתְךָ מִסְבִּיב: אֶת-זִמְתְּךָ וְאֶת-תוֹעֲבוֹתֶיךָ אֵת
נִשְׁאֲטִים נָאִם י-הוָה: כִּי כֹה אָמַר א-דְּגִי י-הוָה
וְעָשִׂיתִי אוֹתְךָ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֲשֶׁר-בָּנִית אֱלֹהַ
לְהַפֵּר בְּרִית: וַיִּזְכְּרֹתִי אֲנִי אֶת-בְּרִיתִי אוֹתְךָ בִּימֵי
נְעוּרֶיךָ וְהִקִּימוֹתִי לְךָ בְּרִית עוֹלָם: וַיִּזְכְּרָתְךָ אֶת-
דְּרָכֶיךָ וְנִכְלַמְתְּ בְּקִחְתְּךָ אֶת-אֲחוֹתֶיךָ הַגְדִּלוֹת מִמֶּךָ
אֶל-הַקְּטָנוֹת מִמֶּךָ וַנִּתְתִּי אֶתְהֶן לְךָ לְבָנוֹת וְלֹא
מִבְּרִיתְךָ: וַיִּהְיֶימָנִי אֲנִי אֶת-בְּרִיתִי אִתְּךָ וַיִּזְעַת
כִּי-אֲנִי י-הוָה: לְמַעַן תִּזְכְּרִי וּבִשְׁתִּי וְלֹא יִהְיֶה-לְךָ
עוֹד פֶּתַח וְכֹה מִפְּנֵי כָל־מִתְךָ בְּכַפְרִי-לְךָ לְכָל-אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי נָאִם א-דְּגִי י-הוָה:

יז וַיְהִי דְבַר-י-הוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן-אָדָם חוֹד
חִידָה וּמִשָּׁל מִשָּׁל אֶל-בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְאָמַרְתָּ כֹה-
אָמַר | א-דְּגִי י-הוָה הַגֹּשֶׁר הַגְּדוֹל הַגְּדוֹל הַכִּנְפַּיִם
אֲרֹךְ הָאָבֶר מִלֹּא הַנוֹצָה אֲשֶׁר-לוֹ הִרְקָמָה בָּא אֶל-
הַלְבָּנוֹן וַיִּקַּח אֶת-צִמְרֶת הָאֲרָז: וְאֵת רֹאשׁ
יְנִיקוֹתָיו קָטָף וַיִּבְיֵאֵהוּ אֶל-אֲרֹץ כְּנָעַן בְּעִיר
רַכְלִים שְׁמוֹ: וַיִּקַּח מִזֶּרַע הָאֲרֹץ וַיִּתְּנֵהוּ בַשָּׂדֶה-
זָרַע קָח עַל-מִים רַבִּים צִפְצָפָה שְׁמוֹ: וַיִּצְמַח וַיְהִי
לְגֶפֶן סֹרֶת שִׁפְלַת קוֹמָה לִפְנוֹת דָּלִיוֹתָיו אֵלָיו
וּשְׂרָשָׁיו תַּחְתָּיו יִהְיוּ וַתְּהִי לְגֶפֶן וַתַּעֲשׂ בָּדִים

וַתִּשְׁלַח פָּרָאוֹת: וַיְהִי גֹשֶׁר-אֶחָד גְּדוֹל גְּדוֹל כִּנְפָיִם
וּרְב־נוֹצָה וְהָיָה הַגֶּפֶן הַזֶּה כַּפְּנָה שְׂרָשִׁיָּה עָלָיו
וְדָלִיוֹתָיו שְׁלַח-לוֹ לַהֲשִׁקוֹת אוֹתָהּ מִעֲרָגוֹת
מִטָּעָה: אֶל-שָׂדֶה טוֹב אֶל-מִים רַבִּים הִיא
שְׁתוּלָה לַעֲשׂוֹת עֲנָף וּלְשֹׂאֵת פְּרִי לַהֲיוֹת לְגֶפֶן
אֲדָרַת: אָמַר כֹּה אָמַר א-דְּגִי י-הוָה תַּצְלַח הַלּוֹא
אֶת-שְׂרָשִׁיָּה יִנְתָּק וְאֶת-פָּרְיָהּ | יְקוֹסֶס וַיִּבֹּשׂ כָּל-
טְרָפֵי צִמְחָהּ תִּיבֹשׂ וְלֹא-בִזְרַע גְּדוּלָּה וּבְעַם-רַב
לְמִשְׁאוֹת אוֹתָהּ מִשְׂרָשִׁיָּה: וְהָיָה שְׁתוּלָה הַתַּצְלַח
הַלּוֹא כְּנֻעַת בָּהּ רוּחַ הַקָּדִים תִּיבֹשׂ יִבֹּשׂ עַל-עֲרָגַת
צִמְחָהּ תִּיבֹשׂ: וַיְהִי דְבַר-י-הוָה אֵלַי לֵאמֹר:
אָמַר-נָא לְבֵית הַמֶּלֶךְ הַלּוֹא יִדְעֻתֶם מֶה-אֱלֹהַ אָמַר
הַנֶּה-בָּא מֶלֶךְ-בָּבֶל יְרוּשָׁלַם וַיִּקַּח אֶת-מֶלְכָּהּ וְאֶת-
שְׂרָיָהּ וַיָּבֵא אוֹתָם אֵלָיו בְּבִלָּה: וַיִּקַּח מִזֶּרַע
הַמְּלוּכָה וַיִּכְרֹת אֹתוֹ בְּרִית וַיָּבֵא אוֹתוֹ בְּאֵלָה וְאֶת-
אֵילֵי הָאֲרֹץ לָקַח: לַהֲיוֹת מִמְּלָכָה שְׁפִלָּה לְבִלְתִּי
הַתִּנְשָׂא לְשֹׁמֵר אֶת-בְּרִיתוֹ לַעֲמֻדָה: וַיִּמְרֹד-בּוֹ
לְשַׁלֵּחַ מִלְּאָכָיו מִצָּרִים לְתַת-לוֹ סוּסִים וְעַם-רַב
הִצְלַח הִימְלִיט הַעֲשֵׂה אֱלֹהַ וְהַפֵּר בְּרִית וְנִמְלִיט:
חִי-אֲנִי נָאִם א-דְּגִי י-הוָה אִם-לֹא בְּמָקוֹם הַמֶּלֶךְ
הַמְּמֻלָּךְ אֹתוֹ אֲשֶׁר בָּזָה אֶת-אֱלֹתָיו וְאֲשֶׁר הַפֵּר
אֶת-בְּרִיתוֹ אֹתוֹ בְּתוֹךְ-בָּבֶל יָמוּת: וְלֹא בְּחֵיל גְּדוֹל
וּבְקֶהֶל רַב יַעֲשֵׂה אוֹתוֹ פֶּרַעַל בְּמִלְחָמָה בַּשֶּׁפֶף
סִלְלָה וּבִבְנוֹת דִּיִּק לַהֲכָרִית נַפְשׁוֹת רַבּוֹת: וַיִּבְזֶה
אֱלֹהַ לְהַפֵּר בְּרִית וְהָיָה נִתָּן יָדוֹ וְכָל-אֱלֹהַ עָשָׂה לֹא
יִמְלִיט: לָכֵן כֹּה-אָמַר א-דְּגִי י-הוָה חִי-אֲנִי אִם-
לֹא אֱלֹתִי אֲשֶׁר בָּזָה וּבְרִיתִי אֲשֶׁר הַפִּיר וַנִּתְּתִיו
בְּרֹאשׁוֹ: וּפְרָשָׁתִי עָלָיו רִשְׁתִּי וַנִּתְּפַשׂ בְּמִצּוֹדָתִי
וְהִבִּיאוּתִּיהוּ בְּבִלָּה וְנִשְׁפָּטְתִּי אוֹתוֹ שָׁם מֵעַלּוֹ אֲשֶׁר
מֵעַל-בֵּי: וְנָאִת כָּל-מִבְּרָחוֹ בְּכָל-אֲגָפָיו בְּחֶרֶב יָפְלוּ
וְהַנְּשָׂאִים לְכָל-רוּחַ יִפְּרָשׁוּ וַיִּדְעֻתֶם כִּי אֲנִי
י-הוָה דְּבַרְתִּי: כֹּה אָמַר א-דְּגִי י-הוָה וְלִקְחָתִי
אֲנִי מִצִּמְרַת הָאֲרָז הִרְמָה וַנִּתְתִּי מִרְאֵשׁ יְנִיקוֹתָיו
רֹךְ אֶקְטֹף וּשְׁתַּלְתִּי אֲנִי עַל הַר-גִּבְעָה וְתַלְוִיל: בְּהַר
מְרוֹם יִשְׂרָאֵל אֲשַׁתְּלֶנּוּ וְנִשְׂאָ עֲנָף וַעֲשֵׂה פְרִי
וְהָיָה לְאֲרָז אֲדִיר וּשְׁכָנוֹ תַּחְתָּיו כָּל צִפּוֹר כָּל-כְּנָף
בָּצַל דָּלִיוֹתָיו תִּשְׁכָּנָה: וַיִּדְעוּ כָל-עַצֵּי הַשָּׂדֶה כִּי
אֲנִי י-הוָה הַשְּׁפִלְתִּי | עַץ גִּבְעָה הַגְּבִהָתִי עַץ שְׁפִל

הובשתי עץ לֹחַ וְהִפְרַחְתִּי עֵץ יָבֵשׁ אֲנִי יְיָ-הוֹה
דִּבַּרְתִּי וַעֲשִׂיתִי:

יח וַיְהִי דְבַר-יְיָ-הוֹה אֵלַי לֵאמֹר: **מִה-לָּכֶם אַתֶּם**
מִשְׁלִים אֶת-הַמֶּשֶׁל הַזֶּה עַל-אַדְמַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
אַבֹּת יֹאכְלוּ בָסֵר וְשָׁנִי הַבָּנִים תִּקְהִינָה: **חִי-אֲנִי**
נָא אֶ-דָּנִי יְיָ-הוֹה אִם-יִהְיֶה לָכֶם עוֹד מֶשֶׁל הַמֶּשֶׁל
הַזֶּה בְּיִשְׂרָאֵל: **הֵן כָּל-הַנִּפְשׁוֹת לִי הִנֵּה כִנְפֹשׁ**
הָאֵב וְכִנְפֹשׁ הַבֶּן לִי-הִנֵּה הַנִּפְשׁ הַחַטָּאת הִיא
תָּמוּת: **וְאִישׁ כִּי-יִהְיֶה צַדִּיק וַעֲשֵׂה מִשְׁפָּט**
וּצְדָקָה: וְאֶל-הַהָרִים לֹא אָכַל וְעִינָיו לֹא נָשָׂא אֶל-
גְּלוּלֵי בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְאֶת-אַשֶׁת רֵעֵהוּ לֹא טָמֵא
וְאֶל-אִשָּׁה נָדָה לֹא יִקְרַב: וְאִישׁ לֹא יוֹנֵה חֵבְלָתוֹ
חוּב יָשִׁיב גְּזֵלָה לֹא יִגְזֹל לַחֲמוֹ לְרַעֲב יָתֵן וְעִירֹם
יְכַסֶּה-בְּגָד: בְּנֶשֶׁךְ לֹא-יָתֵן וְתַרְבִּית לֹא יִקַּח מֵעוֹל
יָשִׁיב יָדוֹ מִשְׁפָּט אֱמֶת יַעֲשֶׂה בֵּין אִישׁ לְאִישׁ:
בְּחֻקֹּתַי יִהְלֹךְ וּמִשְׁפָּטִי שָׁמַר לַעֲשׂוֹת אֱמֶת צַדִּיק
הוּא חָיָה יִחְיֶה נָא אֶ-דָּנִי יְיָ-הוֹה: וְהוֹלִיד בֶּן-
פְּרִיץ שִׁפּוֹךְ דָּם וַעֲשֵׂה אֹחַ מֵאֶחָד מֵאלֹהִים: וְהוּא
אֶת-כָּל-אֱלֹהִים לֹא עֲשֵׂה כִּי גַם אֶל-הַהָרִים אָכַל
וְאֶת-אַשֶׁת רֵעֵהוּ טָמֵא: עֲנִי וְאֶבִּיוֹן הוֹנֵה גְזֻלוֹת
גְּזֹל חֵבֶל לֹא יָשִׁיב וְאֶל-הַגְּלוּלִים נָשָׂא עֵינָיו
תוֹעֵבָה עֲשֵׂה: בְּנֶשֶׁךְ נָתַן וְתַרְבִּית לָקַח וְחִי לֹא
יִחְיֶה אֵת כָּל-הַתּוֹעֵבוֹת הָאֵלֶּה עֲשֵׂה מוֹת יוֹמֶת
דָּמִיו בּוֹ יִהְיֶה: וְהִנֵּה הוֹלִיד בֶּן וַיָּרָא אֶת-כָּל-
חַטָּאת אָבִיו אֲשֶׁר עֲשֵׂה וַיִּרְאֶה וְלֹא יַעֲשֶׂה כֵהֵן:
עַל-הַהָרִים לֹא אָכַל וְעִינָיו לֹא נָשָׂא אֶל-גְּלוּלֵי
בַּיִת יִשְׂרָאֵל אֶת-אַשֶׁת רֵעֵהוּ לֹא טָמֵא: וְאִישׁ לֹא
הוֹנֵה חֵבֶל לֹא חָבֵל וּגְזֵלָה לֹא גְזָל לַחֲמוֹ לְרַעֲב נָתַן
וְעִירֹם פֶּסֶה-בְּגָד: מֵעַנִּי הַשִּׁיב יָדוֹ גֶּשֶׁךְ וְתַרְבִּית
לֹא לָקַח מִשְׁפָּטִי עֲשֵׂה בְּחֻקֹּתַי הִלָּךְ הוּא לֹא יָמוּת
בַּעֲוֹן אָבִיו חָיָה יִחְיֶה: אֲבִיו כִּי-עָשָׂק עָשָׂק גְּזֹל
גְּזֹל אֹחַ וְאֲשֶׁר לֹא-טוֹב עֲשֵׂה בְּתוֹךְ עַמּוֹ וְהִנֵּה-
מֵת בַּעֲוֹנוֹ: וְנֹאמַרְתֶּם מִדַּע לֹא-נִשְׂא הַבֶּן בַּעֲוֹן
הָאֵב וְהַבֶּן מִשְׁפָּט וּצְדָקָה עֲשֵׂה אֵת כָּל-חֻקֹּתַי
שָׁמַר וַיַּעֲשֵׂה אַתֶּם חָיָה יִחְיֶה: הַנִּפְשׁ הַחַטָּאת
הִיא תָמוּת בֶּן לֹא-יִשְׂא | בַּעֲוֹן הָאֵב וְאֵב לֹא יִשְׂא
בַּעֲוֹן הַבֶּן צְדָקָת הַצַּדִּיק עָלָיו תִּהְיֶה וְרַשְׁעַת
הָרָשָׁע עָלָיו תִּהְיֶה: וְהָרָשָׁע כִּי יָשׁוּב מִכָּל-

חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר עֲשֵׂה וְשָׁמַר אֶת-כָּל-חֻקֹּתַי וַעֲשֵׂה
מִשְׁפָּט וּצְדָקָה חָיָה יִחְיֶה לֹא יָמוּת: **כָּל-פִּשְׁעָיו**
אֲשֶׁר עֲשֵׂה לֹא יִזְכְּרוּ לוֹ בְּצַדְקָתוֹ אֲשֶׁר-עֲשֵׂה
יִחְיֶה: הַחֹפֶץ אֲחַפֵּץ מוֹת רָשָׁע נָא אֶ-דָּנִי יְיָ-הוֹה
הָלוֹא בָּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה: וּבָשׁוּב צַדִּיק
מִצְדָּקָתוֹ וַעֲשֵׂה עוֹל כָּל הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר-עֲשֵׂה
הָרָשָׁע יַעֲשֵׂה וְחִי כָל-צְדָקָתוֹ אֲשֶׁר-עֲשֵׂה לֹא
תִּזְכָּרְנָה בְּמַעַל אֲשֶׁר-מַעַל וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר-חַטָּא
בָּם יָמוּת: וְנֹאמַרְתֶּם לֹא יִתְכַּן דָּרֹךְ אֶ-דָּנִי שְׁמַעוּ-
נָא בַּיִת יִשְׂרָאֵל הַדְּרָכִי לֹא יִתְכַּן הָלֹא דָרְכִיכֶם לֹא
יִתְכַּנו: וּבָשׁוּב-צַדִּיק מִצְדָּקָתוֹ וַעֲשֵׂה עוֹל וּמֵת
עָלֵיהֶם בַּעֲוֹל אֲשֶׁר-עֲשֵׂה יָמוּת: וּבָשׁוּב רָשָׁע
מִרַשְׁעָתוֹ אֲשֶׁר עֲשֵׂה וַיַּעַשׂ מִשְׁפָּט וּצְדָקָה הוּא
אֶת-נִפְשׁוֹ יִחְיֶה: וַיִּירָאָה וַיָּשָׁב מִכָּל-פִּשְׁעָיו אֲשֶׁר
עֲשֵׂה חָיָה יִחְיֶה לֹא יָמוּת: וְנֹאמְרוּ בַּיִת יִשְׂרָאֵל לֹא
יִתְכַּן דָּרֹךְ אֶ-דָּנִי הַדְּרָכִי לֹא יִתְכַּנו בַּיִת יִשְׂרָאֵל
הָלֹא דָרְכִיכֶם לֹא יִתְכַּן: לָכֵן אִישׁ כְּדָרְכָיו אֲשַׁפֵּט
אֶתְכֶם בַּיִת יִשְׂרָאֵל נָא אֶ-דָּנִי יְיָ-הוֹה שׁוּבוּ
וְהַשִּׁיבוּ מִכָּל-פִּשְׁעֵיכֶם וְלֹא-יִהְיֶה לָכֶם לְמַכָּשׁוֹל
עוֹן: וְהַשְׁלִיכוּ מֵעַלְיָכֶם אֶת-כָּל-פִּשְׁעֵיכֶם אֲשֶׁר
פָּשַׁעְתֶּם בָּם וַעֲשׂוּ לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה
וְלָמָּה תָמוּתוּ בַּיִת יִשְׂרָאֵל: כִּי לֹא אֲחַפֵּץ בְּמוֹת
הַמֵּת נָא אֶ-דָּנִי יְיָ-הוֹה וְהַשִּׁיבוּ וְחָיו:

יט וַיֹּאמֶר שָׂא קִינָה אֶל-נְשֵׂי־אִי יִשְׂרָאֵל: **וְנֹאמַרְתְּ**
מָה אָמַרְתְּ לְבִיא בֵּין אֲרִיזוֹת רַבְּצָה בְּתוֹךְ כְּפָרִים
רַבְּתָה גּוֹרִיָּה: וַתַּעַל אֶחָד מִגְּרִיָּה כְּפִיר הִנֵּה וַיִּלְמַד
לְטָרֶף-טָרֶף אָדָם אָכַל: וַיִּשְׁמְעוּ אֵלָיו גּוֹיִם
בְּשַׁחְתָּם נִתְפָּשׁ וַיִּבְאֵהוּ בַּחֲתִים אֶל-אֶרֶץ מִצְרַיִם:
וַתִּרְאֵהוּ כִּי גּוֹחֵלָה אֲבָדָה תִּקְוָתָה וַתִּקַּח אֶחָד מִגְּרִיָּה
כְּפִיר שָׁמְתָהּ: וַיִּתְּהֵלךְ בְּתוֹךְ-אֲרִיזוֹת כְּפִיר הִנֵּה
וַיִּלְמַד לְטָרֶף-טָרֶף אָדָם אָכַל: וַיִּדַּע אֱלֹהֵי מִנּוּחָיו
וְעָרִיכֶם הִתְרִיב וַתִּשָּׂם אֶרֶץ וּמִלֵּאָה מִקּוֹל
שִׁאֲגָתוֹ: וַיִּתְּנוּ עָלָיו גּוֹיִם סָבִיב מִמִּדְיָנוֹת וַיִּפְרָשׁוּ
עָלָיו רִשְׁתָּם בְּשַׁחְתָּם נִתְפָּשׁ: וַיִּתְּגֵהוּ בְּסוּגֵר
בַּחֲתִים וַיִּבְאֵהוּ אֶל-מֶלֶךְ בָּבֶל יִבְאֵהוּ בְּמִצְדוֹת
לְמַעַן לֹא-יִשְׁמַע קוֹלוֹ עוֹד אֶל-הָרִי יִשְׂרָאֵל: אָמֵן
כַּגֹּפֶן בְּדָמָה עַל-מִים שְׁתוּלָה פָרִיָּה וְעִנְפָּה הִיתָה
מִמִּים רַבִּים: וַיִּהְיוּ-לָהּ מַטּוֹת עֹז אֶל-שִׁבְטֵי

מַשְׁלִים וּתְגִבָּה קוֹמָתוֹ עַל־בֵּין עֲבָתִים וַיֵּרָא
בְּגִבָּהוּ בָּרֵב דָּלִיתָיו: »וַתִּתֵּשׁ בַּחֲמָה לְאַרְץ הַשְּׁלֹכָה
וְרוּחַ הַקָּדִים הוֹבִישׁ פְּרִיָּה הַתְּפָרְקוֹ וַיִּבְשׂוּ מִטָּה
עֲזָה אֲשׁ אֲכָלְתָּהּ: »וַעֲתָה שְׁתוּלָה בַּמִּדְבָּר בְּאַרְץ
צִיָּה וְצִמָּא: »וַתֵּצֵא אֲשׁ מִמִּטָּה בְּדִיהָ פְּרִיָּה אֲכָלָה
וְלֹא־הָיָה בָּהּ מִטָּה־עֵזוֹ שָׁבֹט לַמָּשׁוֹל קִינָה הִיא
וַתְּהִי לְקִינָה:

כַּוְיָהּ | בַּשָּׁנָה הַשְּׂבִיעִית בַּחֲמִשִּׁי בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ
בָּאוּ אַנְשִׁים מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְדָרֵשׁ אֶת־יְיָ־הוָה
וַיִּשְׁבּוּ לִפְנֵי: »וַיְהִי דְבַר־יְיָ הוָה אֵלַי לֵאמֹר: »בֶּן־
אָדָם דַּבֵּר אֶת־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כֹּה
אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה הִלְדָּרֵשׁ אֹתִי אַתֶּם בָּאִים חַי־
אֲנִי אִם־אֲדָרֵשׁ לָכֶם נָאִם אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה: »הַתִּשְׁפָּט
אַתֶּם הַתִּשְׁפּוֹט בֶּן־אָדָם אֶת־תוֹעֵבֶת אֲבוֹתֶם
הוֹדִיעֶם: »וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה־אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה
בַּיּוֹם בְּחָרִי בְּיִשְׂרָאֵל וְאִשָּׁא יָדַי לְזָרַע בֵּית יַעֲקֹב
וְאֹנֶדַע לָהֶם בְּאַרְץ מִצְרַיִם וְאִשָּׁא יָדַי לָהֶם לֵאמֹר
אֲנִי יְיָ־הוָה אֱלֹהֵיכֶם: »בַּיּוֹם הַהוּא נִשְׁאֲתִי יָדַי
לָהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֶל־אֶרֶץ אֲשֶׁר־
תָּרַמְתִּי לָהֶם זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ צָבִי הִיא לְכָל־
הָאֲרָצוֹת: »וְאָמַר אֲלֵהֶם אִישׁ שְׁקוּצִי עֵינָיו
הַשְּׁלִיכוֹ וּבְגָלוּלֵי מִצְרַיִם אֶל־תִּטְמָאוּ אֲנִי יְיָ־הוָה
אֱלֹהֵיכֶם: »וַיִּמְרוּ־בִי וְלֹא אָבוּ לִשְׁמָע אֵלַי אִישׁ
אֶת־שְׁקוּצִי עֵינֵיהֶם לֹא הַשְּׁלִיכוֹ וְאֶת־גְּלוּלֵי
מִצְרַיִם לֹא עָזְבוּ וְאָמַר לִשְׁפֹךְ חַמָּתִי עֲלֵיהֶם
לְכָלוֹת אִפִּי בָהֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרַיִם: »וְאֶעֱשֶׂה לְמַעַן
שְׁמִי לְבַלְתִּי הַחֵל לַעֲיֹגֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־הִמָּה בְּתוֹכָם
אֲשֶׁר נֹדְעִתִי אֲלֵיהֶם לַעֲיֹנֵיהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם: »וְאֹצִיאֵם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶבְאֵם אֶל־
הַמִּדְבָּר: »וְאָתָּן לָהֶם אֶת־חֻקוֹתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי
הוֹדַעְתִּי אוֹתָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחַי
בָּהֶם: »וְגַם אֶת־שִׁבְתוֹתַי נִתַּמְתִּי לָהֶם לְהִיּוֹת לְאוֹת
בִּינָי וּבִינֵיהֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְיָ־הוָה מְקַדְּשָׁם:
»וַיִּמְרוּ־בִי בֵּית־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר בְּחֻקוֹתַי לֹא־הִלְכוּ
וְאֶת־מִשְׁפָּטַי מָאֲסוּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אַתֶּם הָאָדָם וְחַי
בָּהֶם וְאֶת־שִׁבְתוֹתַי חָלְלוּ מֵאֵד וְאָמַר לִשְׁפֹךְ חַמָּתִי
עֲלֵיהֶם בַּמִּדְבָּר לְכָלוֹתָם: »וְאֶעֱשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי
לְבַלְתִּי הַחֵל לַעֲיֹגֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִים

לַעֲיֹנֵיהֶם: »וְגַם־אֲנִי נִשְׁאֲתִי יָדַי לָהֶם בַּמִּדְבָּר
לְבַלְתִּי הָבִיא אוֹתָם אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר־נִתַּמְתִּי זֶבֶת
חֶלֶב וְדִבְשׁ צָבִי הִיא לְכָל־הָאֲרָצוֹת: »לַעֲוֹ
בַּמִּשְׁפָּטִי מָאֲסוּ וְאֶת־חֻקוֹתַי לֹא־הִלְכוּ בָהֶם וְאֶת־
שִׁבְתוֹתַי חָלְלוּ כִּי אַחֲרֵי גְלוּלֵיהֶם לָבָם הִלְךְ:
»וַתִּחַס עֵינִי עֲלֵיהֶם מִשְׁחַתָּם וְלֹא־עָשִׂיתִי אוֹתָם
כָּלָה בַּמִּדְבָּר: »וְאָמַר אֶל־בְּנֵיהֶם בַּמִּדְבָּר בְּחֻקֵּי
אֲבוֹתֵיכֶם אֶל־תִּלְכוּ וְאֶת־מִשְׁפָּטֵיהֶם אֶל־תִּשְׁמְרוּ
וּבְגְלוּלֵיהֶם אֶל־תִּטְמָאוּ: »אֲנִי יְיָ־הוָה אֱלֹהֵיכֶם
בְּחֻקוֹתַי לָכוּ וְאֶת־מִשְׁפָּטִי שִׁמְרוּ וַעֲשׂוּ אוֹתָם:
»וְאֶת־שִׁבְתוֹתַי קִדְּשׁוּ וְהָיוּ לְאוֹת בִּינָי וּבִינֵיכֶם
לְדַעַת כִּי אֲנִי יְיָ־הוָה אֱלֹהֵיכֶם: »וַיִּמְרוּ־בִי הַבָּנִים
בְּחֻקוֹתַי לֹא־הִלְכוּ וְאֶת־מִשְׁפָּטִי לֹא־שִׁמְרוּ
לַעֲשׂוֹת אוֹתָם אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחַי בָּהֶם
אֶת־שִׁבְתוֹתַי חָלְלוּ וְאָמַר לִשְׁפֹךְ חַמָּתִי עֲלֵיהֶם
לְכָלוֹת אִפִּי בָם בַּמִּדְבָּר: »וַתִּשְׁבְּתִי אֶת־יָדַי וְאֶעֱשֶׂה
לְמַעַן שְׁמִי לְבַלְתִּי הַחֵל לַעֲיֹגֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־
הוֹצֵאתִי אוֹתָם לַעֲיֹנֵיהֶם: »גַּם־אֲנִי נִשְׁאֲתִי אֶת־
יָדַי לָהֶם בַּמִּדְבָּר לְהַפְּיֵץ אֶתֶּם בַּגּוֹיִם וּלְזָרוֹת אוֹתָם
בְּאֲרָצוֹת: »לַעֲוֹ מִשְׁפָּטִי לֹא־עָשׂוּ וְחֻקוֹתַי מָאֲסוּ
וְאֶת־שִׁבְתוֹתַי חָלְלוּ וְאַחֲרֵי גְלוּלֵי אֲבוֹתָם הָיוּ
עֲיֹנֵיהֶם: »וְגַם־אֲנִי נִתַּמְתִּי לָהֶם חֻקִּים לֹא טוֹבִים
וּמִשְׁפָּטִים לֹא יָחִזּוּ בָהֶם: »וְאִטְמָא אוֹתָם
בַּמִּתְנוּתָם בְּהַעֲבִיר כָּל־פֶּטֶר רָחֵם לְמַעַן אֲשַׁמֵּם
לְמַעַן אֲשֶׁר יִדְּעוּ אֲשֶׁר אֲנִי יְיָ־הוָה: »לָכֵן דַּבֵּר אֶל־
בֵּית יִשְׂרָאֵל בֶּן־אָדָם וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה
דַּבֵּר יְיָ־הוָה עוֹד זֹאת גִּדְּפוּ אוֹתִי אֲבוֹתֵיכֶם בַּמַּעֲלָם
כִּי מַעַל: »וְאֶבְיֵאֵם אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאֲתִי אֶת־
יָדַי לְתֵת אוֹתָהּ לָהֶם וַיֵּרְאוּ כָל־גִּבְעָה רָמָה וְכָל־
עֵץ עֹבֵת וַיִּזְבְּחוּ־שָׁם אֶת־זִבְחֵיהֶם וַיִּתְּנוּ־שָׁם כֶּעֶס
קֶרֶבָנָם וַיַּעֲשִׂימוּ שָׁם רִיחַ נִיחֻחֵיהֶם וַיִּסְיִכוּ שָׁם
אֶת־נִסְכֵּיהֶם: »וְאָמַר אֲלֵהֶם מַה הַבָּמָה אֲשֶׁר־אַתֶּם
הַבָּאִים שָׁם וַיִּקְרָא שְׁמָהּ בָּמָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: »לָכֵן
אָמַר | אֶל־בֵּית יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה
הַבְּדָרְךָ אֲבוֹתֵיכֶם אַתֶּם נְטִמָּאִים וְאַחֲרֵי שְׁקוּצֵיהֶם
אַתֶּם זָגִים: »וּבִשְׁאֵת מִתְנוּתֵיכֶם בְּהַעֲבִיר בְּנֵיכֶם
בְּאֵשׁ אַתֶּם נְטִמָּאִים לְכָל־גְּלוּלֵיכֶם עַד־הַיּוֹם וְאֲנִי
אֲדָרֵשׁ לָכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל חַי־אֲנִי נָאִם אֱלֹהֵי יְיָ־הוָה

אם-אדרש לָכֶם: וְהָעֵלָה עַל-רוּחְכֶם הִנּוּ לֹא תִהְיֶה אֲשֶׁר | אַתֶּם אֹמְרִים גִּהְיָה כְּגוֹיִם כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲרָצוֹת לְשָׂרֵת עֵץ וָאֶבֶן: חִי-אֲנִי נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה אִם-לֹא בִיד תִּזְקָה וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה וּבַחֲמָה שְׁפוּכָה אִמְלֹךְ עָלֵיכֶם: וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִן-הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר נְפוצְתֶם בָּם בִּיד תִּזְקָה וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה וּבַחֲמָה שְׁפוּכָה: וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-מִדְבָּר הָעַמִּים וְנִשְׁפָּטְתִּי אֶתְכֶם שָׁם פָּנִים אֶל-פָּנִים: כִּפְאֲשֶׁר נִשְׁפָּטְתִּי אֶת-אֲבוֹתֵיכֶם בְּמִדְבָּר אֶרֶץ מִצְרַיִם כִּן אֲשַׁכֵּט אֶתְכֶם נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה: וְהִעֲבַרְתִּי אֶתְכֶם תַּחַת הַשָּׁבֶט וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם בְּמִסְכַּת הַבְּרִית: וְהִבְרֹתִי מִכֶּם הַמִּרְדִּים וְהַפּוֹשְׁעִים בִּי מֵאֶרֶץ מִגּוּרֵיהֶם אוֹצִיא אוֹתָם וְאֶל-אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ וִידַעְתֶּם כִּי-אֲנִי יְ-הוָה: וְאַתֶּם בֵּית-יִשְׂרָאֵל כֹּה-אָמַר | אֶ-דָּנִי יְ-הוָה אִישׁ גִּלּוּלִיו לָכוּ עָבְדוּ וְאַחֵר אִם-אֵינְכֶם שֹׁמְעִים אֵלַי וְאֶת-שֵׁם קָדְשִׁי לֹא תִחַלְלוּ-עוֹד בְּמַתְנוּתֵיכֶם וּבְגִלּוּלֵיכֶם: כִּי בִהַר-קָדְשִׁי בָהָר | מְרוֹם יִשְׂרָאֵל נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה שָׁם יַעֲבֹדֵנִי כָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל כֹּלָּה בְּאֶרֶץ שָׁם אֲרַצֶּם וְשָׁם אֲדְרוֹשׁ אֶת-תְּרוֹמַתֵיכֶם וְאֶת-רֵאשִׁית מִשְׁאֹתֵיכֶם בְּכָל-קֹדְשֵׁיכֶם: בְּרִית נִיחָם אֲרַצָּה אֶתְכֶם בְּהוֹצִיאִי אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים וְקִבַּצְתִּי אֶתְכֶם מִן-הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר נִפְצַתֶם בָּם וְנִקְדַּשְׁתִּי בְכֶם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם: וְיִדַּעְתֶּם כִּי-אֲנִי יְ-הוָה בְּהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל-אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת-יָדִי לַתַּת אוֹתָהּ לְאֲבוֹתֵיכֶם: וְזָכַרְתֶּם-שָׁם אֶת-דְּרָכֵיכֶם וְאֶת כָּל-עֲלִילוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר נִטְמַאתֶם בָּם וְנִקְטַתֶּם בְּפָנֵיכֶם בְּכָל-רְעוּתֵיכֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם: וְיִדַּעְתֶּם כִּי-אֲנִי יְ-הוָה בַּעֲשׂוֹתִי אֶתְכֶם לְמַעַן שָׁמִי לֹא כְדַרְכֵיכֶם הָרָעִים וְכַעֲלִילוֹתֵיכֶם הַנִּשְׁחָתוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה:

כֹּה אָמַר יְ-הוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּיוֹם-אֶדְם שִׁים פְּנֶיךָ דָּרוֹךְ תִּימָנָה וְהִטָּף אֶל-דָּרוֹם וְהִנָּבֵא אֶל-יַעֲרֵה הַשָּׂדֶה גִּבְבִּי: וְאָמַרְתָּ לַיַּעֲרֵה הַנִּגְבַּשׁ שְׁמַע דְּבַר-יְ-הוָה כֹּה-אָמַר אֶ-דָּנִי יְ-הוָה הִנְנִי מַצִּית-בֶּרֶךְ אֲשֶׁר וְאֶכְלָה בֶּרֶךְ כָּל-עֵץ-לֵחַ וְכָל-עֵץ יִבֹּשׁ לֹא-תִכְבֹּה לְהִבֵּת שְׁלֵהֶבֶת וְנִצְרְבוּ-בָּהּ כָּל-פָּנִים מִגִּבְבִּי צְפוֹנָה: וְיִרְאוּ

כָּל-בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְ-הוָה בַּעֲרִיתִי לֹא תִכְבֹּה: וְאָמַר אֵתָה אֶ-דָּנִי יְ-הוָה הִמָּה אֹמְרִים לִי הֲלֹא מִמִּשְׁלַל מִשְׁלֵים הוּא: וַיְהִי דְבַר-יְ-הוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּיוֹם-אֶדְם שִׁים פְּנֶיךָ אֶל-יְרוּשָׁלַם וְהִטָּף אֶל-מִקְדָּשִׁים וְהִנָּבֵא אֶל-אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל: וְאָמַרְתָּ לְאֲדָמַת יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר יְ-הוָה הִנְנִי אֵלֶיךָ וְהוֹצֵאתִי מִתְּרַבִּי מִתְעַרְרָה וְהִכְרַתִּי מִמֶּךָ צִדִּיק וְרָשָׁע: וְנָעַן אֲשֶׁר-הִכְרַתִּי מִמֶּךָ צִדִּיק וְרָשָׁע לָכֵן תֵּצֵא מִתְּרַבִּי מִתְעַרְרָה אֶל-כָּל-בָּשָׂר מִגִּבְבִּי צָפוֹן: וַיִּדְעוּ כָל-בָּשָׂר כִּי אֲנִי יְ-הוָה הוֹצֵאתִי מִתְּרַבִּי מִתְעַרְרָה לֹא תִשׁוּב עוֹד: וְאַתָּה בְּיוֹם-אֶדְם הָאֵנֶחַ בַּשְּׁבָרוֹן מִתְנַיֵּם וּבְמִרְיֹת תִּתְאַנֵּחַ לְעֵינֵיהֶם: וְהִזִּיחַ כִּי-יֹאמְרוּ אֵלֶיךָ עַל-מָה אַתָּה נֹאנֵחַ וְאָמַרְתָּ אֶל-שְׁמוּעָה כִּי-בָאָה וְנָמַס כָּל-לֵב וְרָפוּ כָל-יָדַיִם וְכַהֲתָה כָל-רֹחוֹת וְכָל-בְּרָכִים תִּלְכְּנָה מִיָּם הִנֵּה בָאָה וְנִהְיָתָה נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה: וַיְהִי דְבַר-יְ-הוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּיוֹם-אֶדְם הִנָּבֵא וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֶ-דָּנִי אֲמָר תְּרַב הוֹחֲדָה וְגַם-מְרוּטָה: לְמַעַן טֹבַח טֹבַח הוֹחֲדָה לְמַעַן-הִיָּה-לָהּ בָּרֶק מְרֻטָּה אוֹ נָשִׁישׁ שָׁבֶט בְּנֵי מֵאֶסֶת כָּל-עֵץ: וַיִּתֵּן אֶתָּה לְמְרֻטָּה לְתַפְשׁ בִּכְף הִיא-הוֹחֲדָה תְּרַב וְהִיא מְרֻטָּה לַתַּת אוֹתָהּ בִּיד-הוֹרֵג: יִזְעַק וְהִלֵּל בְּיוֹם-אֶדְם כִּי-הִיא הִיתָה בַּעֲמִי הִיא בְּכָל-נִשְׁיָאֵי יִשְׂרָאֵל מִגּוּרֵי אֶל-תְּרַב הִנּוּ אֶת-עַמִּי לָכוּ סֶפֶק אֶל-יָרֹךְ: כִּי בָחוּ וְמָה אִם-גַּם-שָׁבֶט מֵאֶסֶת לֹא יִהְיֶה נָא אֶ-דָּנִי יְ-הוָה: וְאַתָּה בְּיוֹם-אֶדְם הִנָּבֵא וְהָד בָּרֶךְ אֶל-כָּף וְתַפְּסֵל תְּרַב שְׁלִישִׁתָּהּ תְּרַב חֲלָלִים הִיא תְּרַב חֲלָל הַגְּדוֹל הַחֲזָרֶת לָהֶם: לְמַעַן | לְמוֹג לֵב וְהִרְבֵּה הַמְּכַשְׁלִים עַל כָּל-שְׁעָרֵיהֶם נִתְּתִי אֲבַחַת-תְּרַב אֶחָ עֲשׂוּיָה לְבָרֶךְ מַעֲטָה לְטֹבַח: וְהִתְאַחֲדִי הִימָנִי הַשִּׁימִי הַשְׁמִילִי אָנֹכִי פְּנֶיךָ מַעֲדוֹת: וְגַם-אֲנִי אֶכָּה כָּפִל אֶל-כָּפִי וְהִנֵּחְתִּי חֲמָתִי אֲנִי יְ-הוָה דְּבַרְתִּי: וַיְהִי דְבַר-יְ-הוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְאַתָּה בְּיוֹם-אֶדְם שִׁים-לָךְ | שְׁנַיִם דְּרָכִים לְבֹא תְּרַב מִלֹּד-בְּכָל מֵאֶרֶץ אֶחָד יֵצְאוּ שְׁנֵיהֶם וַיֵּד בָּרָא בְּרָאשׁ דְּרוֹד-עִיר בְּרָא: וְהָרֹד תִּשְׁיֵם לְבֹא תְּרַב אֶת רַבַּת בְּנֵי-עַמּוֹן וְאֶת-יְהוּדָה בִּירוּשָׁלַם בְּצוּרָה: כִּי-עָמַד מִלֹּד-בְּכָל אֶל-אִם הָרֹד בְּרָאשׁ שְׁנֵי הַדְּרָכִים לְקָסֶם-קָסֶם קָלָקַל

בַּחֲצִים שָׁאֵל בַּתְּרָפִים רָאָה בַּכָּבֶד: ^כבִּימֵינוּ הִנֵּה |
הַקָּסֶם יְרוּשָׁלַם לְשׁוֹם כָּרִים לִפְתָח פֶּה בְּרִצּוֹחַ
לְהָרִים קוֹל בַּתְּרוּעָה לְשׁוֹם כָּרִים עַל־שַׁעְרִים
לִשְׁפָד סִלְלָה לִבְנוֹת דִּיקָה: ^{כא}וְהִלֵּה לָהֶם כַּקָּסֶם־שׁוֹאֵל
בְּעֵינֵיהֶם שִׁבְעֵי שִׁבְעוֹת לָהֶם וְהוּא־מִזְפִּיר עָוֹן
לְהַתְּפֹשׁ: ^{כב}לָּכֵן כֹּה־אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא יַעַן
הַזְכָּרְכֶם עֲוֹנֵכֶם בַּהֲגָלוֹת פִּשְׁעֵיכֶם לְהִרְאוֹת
חַטְאוֹתֵיכֶם בְּכָל עֲלִילוֹתֵיכֶם יַעַן הַזְכָּרְכֶם בַּפֶּה
תַּתְּפֹשׁוּ: ^{כג}וְאַתָּה תַלְלֵךְ רָשָׁע נִשְׂיָא יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־
בָּא יוֹמֹו בָּעֵת עָוֹן קִיץ: ^{כד}כֹּה אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא
הַסִּיר הַמַּצְנֶפֶת וְהָרִים הָעֵטָרָה זֹאת לֹא־זֹאת
הַשְׁפִּלָה הַגְּבִשָׁה וְהַגְּבִשָׁה הַשְׁפִּיל: ^{כה}עֲנֵה עֲנֵה
אֲשִׁימָנָה גַם־זֹאת לֹא הִלָּה עַד־כָּא אֲשֶׁר־לֹו
הַמִּשְׁפָּט וְנִתְּתִיו: ^{כו}וְאַתָּה בֶן־אָדָם הַנִּבָּא וְאָמַרְתָּ
כֹּה אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן וְאֶל־חֲרָפְתָם
וְאָמַרְתָּ חֲרָב חֲרָב פְּתוּחָה לְטִבַּח מְרוּטָה לְהַכִּיל
לְמַעַן בָּרָק: ^{כז}בַּחֲזוֹת לֹךְ שָׁוֵא בַּקָּסֶם־לֹךְ כְּזָב לִתֵּת
אוֹתָךְ אֶל־צוּאֲרֵי תַלְלֵי רָשָׁעִים אֲשֶׁר־בָּא יוֹמָם
בָּעֵת עָוֹן קִיץ: ^{כח}הִשָּׁב אֶל־תַּעֲרָה בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר־
נִבְרָאת בְּאֶרֶץ מִכְרוֹתֶיךָ אֲשַׁפֵּט אֹתָךְ: ^{כט}וְשִׁפְכֶתִי
עָלֶיךָ זַעֲמִי בָּאֵשׁ עֵבְרָתִי אֶפִּיחַ עָלֶיךָ וְנִתְּתֶיךָ בִּיד
אֲנָשִׁים בַּעֲרִים תִּרְשִׁי מִשְׁחִית: ^ללֹאֵשׁ תִּהְיֶה
לְאֻכְלָה דָּמָךְ יִהְיֶה בַתּוֹךְ הָאָרֶץ לֹא תִזְכָּרִי כִּי אֲנִי
יְיָ־הוּא דִּבַּרְתִּי:

כב ^אוַיְהִי דְבַר־יְיָ הוּא אֵלֵי לֵאמֹר: ^בוְאַתָּה בֶן־אָדָם
הַתְּשַׁפֵּט הַתְּשַׁפֵּט אֶת־עִיר הַדְּמִים וְהוֹדַעְתָּה אֵת
כָּל־תּוֹעֲבוֹתֶיהָ: ^גוְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא
עִיר שִׁפְכַת דָּם בַּתּוֹכָה לְבוֹא עֲתָה וְעֲשֵׂתָה גְלוּלִים
עָלֶיהָ לְטַמְאָה: ^דבְּדָמָךְ אֲשֶׁר־שִׁפְכָתָ אֲשַׁמָּת
וּבְגִלּוּלֶיךָ אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ טָמְאָת וּתְקַרִּיבִי יָמֶיךָ
וּתִבּוֹא עַד־שְׁנוֹתֶיךָ עַל־כֵּן נִתְּתֶיךָ חֲרָפָה לַגּוֹלִים
וּקְלָסָה לְכָל־הָאֲרָצוֹת: ^ההִקְרָבוֹת וְהִרְחַקוֹת מִמֶּךָ
יִתְקַלְסוּ־בְךָ טָמְאָת הַשֵּׁם רַבַּת הַמְּהוּמָה: ^והִנֵּה
נִשְׂיָאֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ לִזְרָעוֹ הָיוּ בְךָ לְמַעַן שִׁפְדֹּ־
דָּם: ^זיָאֵב וְאֵם תִּקְלוּ בְךָ לִגְר עָשׂוּ בַעֲשָׂק בַתּוֹכָךְ
יָתוֹם וְאִלְמָנָה הוֹנוּ בְךָ: ^חקִדְּשִׁי בְּזִית וְאֶת־שִׁבְתֵּי
תַלְלִית: ^טאֲנִשִּׁי רַכִּיל הָיוּ בְךָ לְמַעַן שִׁפְדֹּ־דָם וְאֶל־
הָהָרִים אָכְלוּ בְךָ זִמָּה עָשׂוּ בַתּוֹכָךְ: ^יעֲרוֹת־אֵב

גִּלְה־בְךָ טָמְאָת הַנִּזְדָּה עֲנוּ־בְךָ: ^{יא}וְאִישׁ | אֶת־אִשְׁתּוֹ
רָעָהוּ עָשָׂה תּוֹעֲבָה וְאִישׁ אֶת־כַּלְתּוֹ טָמְאָ בְּזִמָּה
וְאִישׁ אֶת־אִחָתּוֹ בַּת־אָבִיו עֲנָה־בְךָ: ^{יב}שָׁחַד לְקַחוּ־
בְךָ לְמַעַן שִׁפְדֹּ־דָם גִּשְׁף וּתְרַבִּית לְקַחַת וּתַבְצָעִי
רַעִיף בַּעֲשָׂק וְאִתִּי שִׁכַּחַת נָאֵם אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא:
^{יג}וְהִנֵּה הַכִּיתִי כָפִי אֶל־בִּצְעֶךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ וְעַל־
דָּמָךְ אֲשֶׁר הָיוּ בַתּוֹכָךְ: ^{יד}הִיַּעֲמֵד לְבָךְ אִם־תַּחֲזִקְנָה
יָדֶיךָ לִימִים אֲשֶׁר אֲנִי עָשָׂה אוֹתָךְ אֲנִי יְיָ־הוּא
דִּבַּרְתִּי וְעָשִׂיתִי: ^{טו}וְהַפִּיצוֹתִי אוֹתָךְ בַּגּוֹלִים וְזִרְיתֶיךָ
בְּאֲרָצוֹת וְהִתְמַתִּי טָמְאָתָךְ מִמֶּךָ: ^{טז}וְנִתְּלָתָ בְךָ
לְעֵינֵי גּוֹלִים וַיִּזְדַּעַת כִּי־אֲנִי יְיָ־הוּא: ^{יז}וַיְהִי דְבַר־
יְיָ־הוּא אֵלֵי לֵאמֹר: ^{יח}בֶּן־אָדָם הִיוּ־לִי בֵּית־יִשְׂרָאֵל
לְסִיג כָּלָם נָחֲשָׁת וּבְדִיל וּבִרְזָל וְעוֹפְרַת בַּתּוֹךְ פֹּר
סָגִים כָּסֶף הָיוּ: ^{יט}לָּכֵן כֹּה אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא יַעַן
הָיוּ כָלְכֶם לְסָגִים לָכֵן הִנֵּנִי קֹבֵץ אֶתְכֶם אֶל־תּוֹךְ
יְרוּשָׁלַם: ^כקִבְצַת כָּסֶף וְנָחֲשָׁת וּבִרְזָל וְעוֹפְרַת
וּבְדִיל אֶל־תּוֹךְ פֹּר לִפְחַת־עָלְיוֹ אֵשׁ לְהִנְתִּיךָ כֹּן
אֶקְבֹּץ בְּאֶפֶי וּבַחֲמָתִי וְהִנַּחְתִּי וְהִתְכַּתִּי אֶתְכֶם:
^{כא}וְכִנְסֶתִי אֶתְכֶם וּנְפַחְתִּי עָלֵיכֶם בָּאֵשׁ עֵבְרָתִי
וְנִתְּכֶתֶם בַּתּוֹכָה: ^{כב}כֹּה־תּוֹךְ כָּסֶף בַּתּוֹךְ פֹּר כֹּן תִּתְּכּוּ
בַתּוֹכָה וַיִּזְדַּעַתֶּם כִּי־אֲנִי יְיָ־הוּא שִׁפְכֶתִי חֲמָתִי
עָלֵיכֶם: ^{כג}וַיְהִי דְבַר־יְיָ הוּא אֵלֵי לֵאמֹר: ^{כד}בֶּן־אָדָם
אָמַר־לִּי אֵת אֶרֶץ לֹא מְטַהֵרָה הִיא לֹא גִשְׁמָה
בְּיוֹם זָעַם: ^{כה}הִקְשֵׁר נְבִיאֶיךָ בַתּוֹכָה פֹּאֲרֵי שׁוֹאֵג
טָרָף טָרָף גִּפְשׁ אָכְלוּ חֶסֶן וִיקָר וִיקָחוּ אֶלְמִנּוּתֶיהָ
הִרְבּוּ בַתּוֹכָה: ^{כו}כֹּה־נִיָּה חֲמָסוֹ תּוֹרַתִּי וַיִּתְּלּוּ קִדְּשִׁי
בֵּין־קִדְּשׁ לַחֹל לֹא הִבְדִּילוּ וּבֵין־הַטָּמֵא לַטָּהוֹר לֹא
הוֹדִיעוּ וּמִשְׁבָּתוֹתַי הִעֲלִימוּ עֵינֵיהֶם וְאִחֵל
בַּתּוֹכֶם: ^{כז}שָׁרִיָּה בִקְרָפָה כְּזָאֲבִים טָרְפֵי טָרָף
לִשְׁפֹד־דָּם לֹא־בָדַד נַפְשׁוֹת לְמַעַן בָּצַע בָּצַע:
^{כח}וְנְבִיאֶיהָ טָחוּ לָהֶם תַּפֵּל חֲזִים שָׁוֵא וּקְסָמִים לָהֶם
כְּזָב אֲמָרִים כֹּה אָמַר אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא וַיְיָ־הוּא לֹא
דִּבֶּר: ^{כט}עַם הָאָרֶץ עָשְׂקוּ עָשָׂק וּגְזָלוּ גִזְלוּ וְעָנִי
וְאֲבִיוֹן הוֹנוּ וְאֶת־הַגֵּר עָשְׂקוּ בְלֹא מִשְׁפָּט:
^לוְאֲבָקֶשׁ מֵהֶם אִישׁ גִּדְר־גִּדֵּר וְעַמֵּד בַּפֶּרֶץ לִפְנֵי
בַּעַד הָאָרֶץ לְבַלְתִּי שַׁחֲתָהּ וְלֹא מַצָּאתִי: ^{לא}וְאֲשַׁפְּדֵךְ
עָלֶיהֶם זַעֲמִי בָּאֵשׁ עֵבְרָתִי כְּלִיתִים דִּרְכֶם בְּרָאשֵׁם
נִתְּתִי נָאֵם אֶ־דָּגִי יְיָ־הוּא:

כג וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּיוֹם־אֶדָם שְׂתִים
נָשִׁים בָּנוֹת אִם־אֶחָת הָיוּ: וּתְזַנְיָנָהּ בַּמִּצְרִים
בְּנְעוּרֶיהֶן זָגוּ וְשָׂמָּה מַעֲכֹו שְׂדֵיהֶן וְשָׁם עָשׂוּ דְדֵי
בְּתוּלִיהֶן: וַיִּשְׁמוּתֶן אֶהֱלָה הַגְּדוֹלָה וְאֶהֱלִיבָה
אֶחֻתָּהּ וּתְהַיִּינָה לִי וּתְלַדְנָה בָּנִים וּבָנוֹת וְשִׁמוּתֶן
שְׁמֵרוֹן אֶהֱלָה וִירוּשָׁלַם אֶהֱלִיבָה: וַתִּזְנֶן אֶהֱלָה
תַּחְתִּי וַתַּעֲגֹב עַל־מֵאֵהָבִיָּה אֶל־אֲשׁוּר קְרוֹבִים:
וְלִבְשֵׁי תְכֵלֶת פָּחוֹת וּסְגָנִים בַּחֲוָרִי חָמַד כָּלָם
פָּרָשִׁים רֶכְבִּי סוּסִים: וַתִּתֵּן תְּזַנּוּתֶיהָ עֲלֵיהֶם
מִבְּחַר בְּגֵי־אֲשׁוּר כָּלָם וּבְכָל אֲשֶׁר־עָגְבָה בְּכָל־
גִּלּוּלֵיהֶם נִטְמָאָה: וְאֶת־תְּזַנּוּתֶיהָ מִמִּצְרַיִם לֹא
עֲזָבָה כִּי אוֹתָהּ שָׁכְבוּ בְּנְעוּרֶיהָ וְהָמָּה עָשׂוּ דְדֵי
בְּתוּלִיָּהּ וַיִּשְׁפְּכוּ תְזַנּוּתָם עָלֶיהָ: לָכֵן נִתְּתִיהָ בְּיַד־
מֵאֵהָבִיָּה בְּיַד בְּגִי אֲשׁוּר אֲשֶׁר עָגְבָה עֲלֵיהֶם:
וְהָמָּה גָּלוּ עֲרוֹתָהּ בְּגִיָּה וּבְנוֹתֶיהָ לָקְחוּ וְאוֹתָהּ
בַּחֲרֹב הִרְגוּ וַתִּהְיֶי־שָׁם לְנָשִׁים וּשְׁפוּטִים עָשׂוּ בָּהּ:
וַתֵּרָא אֶחֻתָּהּ אֶהֱלִיבָה וַתִּשְׁתַּח עֲגָבְתָּהּ מִמַּגָּנָה
וְאֶת־תְּזַנּוּתֶיהָ מִזְנוּגִי אֶחֻתָּהּ: וְאֶל־בְּגִי אֲשׁוּר
עָגְבָה פָּחוֹת וּסְגָנִים קְרוֹבִים לִבְשֵׁי מְכָלוֹל פָּרָשִׁים
רֶכְבִּי סוּסִים בַּחֲוָרִי חָמַד כָּלָם: וַיֵּרָא כִּי נִטְמָאָה
דָּרוֹךְ אֶחָד לִשְׂתִּיהֶן: וַיִּתּוֹסֶף אֶל־תְּזַנּוּתֶיהָ וַתֵּרָא
אֲנָשִׁי מִתְּקָה עַל־הַקִּיר צִלְמִי כַּשְׂדִּים חֲקָקִים
בַּשֹּׁאֵר: וַתַּגִּדִּי אֶזּוֹר בַּמִּתְנִיָּהם סְרוּחֵי טְבוּלִים
בִּרְאִשֵׁיהֶם מֵרָאֵה שְׁלֹשִׁים כָּלָם דָּמוֹת בְּגֵי־בָבֶל
כַּשְׂדִּים אֶרֶץ מוֹלְדָתָם: וַתַּעֲגָבָה עֲלֵיהֶם לִמְרָאָה
עֵינֶיהָ וַתִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֲלֵיהֶם כַּשְׂדִּימָה: וַיָּבֹאוּ
אֲלֶיהָ בְּגֵי־בָבֶל לְמִשְׁכָּב דָּדִים וַיִּטְמְאוּ אוֹתָהּ
בְּתַזְנוּתָם וַתִּטְמְאֶ־בָּם וַתִּקַּע נִפְשָׁהּ מֵהֶם: וַתִּתְּגַל
תְּזַנּוּתֶיהָ וַתִּתְּגַל אֶת־עֲרוֹתָהּ וַתִּקַּע נִפְשָׁהּ מֵעֲלִיָּהּ
כַּאֲשֶׁר נִקְעָה נִפְשָׁהּ מֵעַל אֶחֻתָּהּ: וַתִּרְבֶּה אֶת־
תְּזַנּוּתֶיהָ לְזָכָר אֶת־יָמֶי נְעוּרֶיהָ אֲשֶׁר זָנְתָה בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם: וַתַּעֲגָבָה עַל פְּלִגְשֵׁיהֶם אֲשֶׁר בָּשָׂר־
חֲמוּרִים בַּשָּׂרָם וְזָרְמַת סוּסִים זָרְמָתָם: וַתִּפְקְדֵי
אֶת זִמַּת נְעוּרֶיהָ בַּעֲשׂוֹת מִמִּצְרַיִם דְּדִידָהּ לְמַעַן
שְׂדֵי נְעוּרֶיהָ: לָכֵן אֶהֱלִיבָה כַּה־אָמַר אֶ־דָּגִי
יְהוָה הִנְנִי מַעִיר אֶת־מֵאֵהָבִיָּה עָלֶיהָ אֶת אֲשֶׁר־
נִקְעָה נִפְשָׁהּ מֵהֶם וְהִבְאֵתִים עָלֶיהָ מִסָּבִיב: בְּגֵי
בָבֶל וְכָל־כַּשְׂדִּים פִּקּוּד וְשׁוּעַ וְקוּעַ כָּל־בְּגִי אֲשׁוּר

אוֹתָם בַּחֲוָרִי חָמַד פָּחוֹת וּסְגָנִים כָּלָם שְׁלֹשִׁים
וּקְרוֹאִים רֶכְבִּי סוּסִים כָּלָם: וַיָּבֹאוּ עָלֶיהָ הָעָן רֶכֶב
וְגִלְגָּל וּבִקְהֵל עַמִּים צָנָה וּמָגֵן וְקוֹבֵעַ וְשִׁימוּ עָלֶיהָ
סָבִיב וְנִתְּתִי לַפְּנִיָּהם מִשְׁפָּט וּשְׁפָטוּךְ
בַּמִּשְׁפָּטִיָּהם: וַנִּתְּתִי קִנְאָתִי בָּךְ וַעֲשׂוּ אוֹתָךְ
בַּחֲמָה אֶפְסָךְ וְאֶזְנוֹיֶךָ יִסִּירוּ וְאַחֲרִיתָךְ בַּחֲרֹב תִּפּוֹל
הָמָּה בְּגִיד וּבְנוֹתֶיךָ יִקְחוּ וְאַחֲרִיתָךְ תֵּאָכַל בָּאֵשׁ:
וְהַפְּשִׁיטוּךְ אֶת־בְּגָדֶיךָ וְלָקְחוּ כָּלִי תִפְאָרְתָךְ:
וְהַשְׁבִּיתִי זִמַּתָךְ מִמֶּךָ וְאֶת־זְנוּתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
וְלֹא־תִשְׁאָי עֵינֶיךָ אֲלֵיהֶם וּמִצְרַיִם לֹא תִזְכְּרֶי־
עוֹד: כִּי כֹה אָמַר אֶ־דָּגִי יְהוָה הִנְנִי נִתְּנָךְ בְּיַד
אֲשֶׁר שֹׁנְאָת בְּיַד אֲשֶׁר־נִקְעָה נִפְשָׁהּ מֵהֶם: וַעֲשׂוּ
אוֹתָךְ בַּשְּׁנֹאָה וְלָקְחוּ כָּל־יָגִיעֶךָ וַעֲזָבוּךְ עֵינָם
וְעָרִיָּה וְגִלְגָּל עָרוֹת זְנוּתֶיךָ וְזִמַּתָךְ וְתַזְנוּתֶיךָ:
וַעֲשֵׂה אֵלֶּה לָּךְ בְּזַנּוּתָךְ אַחֲרֵי גוֹלָם עַל אֲשֶׁר־
נִטְמָאָת בְּגִלּוּלֵיהֶם: וַתִּבְדָּרְךְ אֶחֻתָּהּ הִלָּכְתָּ וְנִתְּתִי
כּוֹסָהּ בְּיַדָּךְ: כֹּכָה אָמַר אֶ־דָּגִי יְהוָה כּוֹס אֶחֻתָּהּ
תִּשְׁתִּי הַעֲמָקָה וְהִרְחַבָּה תִּהְיֶה לְצַחֲקָה וּלְלַעַג
מִרְבָּה לְהַכִּיל: וַשְׁכֵּרוֹן וַיִּגְוֹן תִּמְלֵאִי כּוֹס שְׂמָה
וְשִׁמְמָה כּוֹס אֶחֻתָּהּ שְׁמֵרוֹן: וַיִּשְׁתִּית אוֹתָהּ
וּמִצִּית וְאֶת־חֲרָשֶׁיהָ תִּגְרָמִי וְשֹׁ־דִידָהּ תִּנְתְּקִי כִּי
אֲנִי דִבַּרְתִּי נֶאֱמַר אֶ־דָּגִי יְהוָה: לָכֵן כֹּה אָמַר
אֶ־דָּגִי יְהוָה יַעַן שָׁכַחְתָּ אוֹתִי וַתִּשְׁלִיכִי אוֹתִי
אַחֲרֵי גִגּוֹךְ וְגַם־אֶת שְׂאֵי זִמַּתָךְ וְאֶת־תְּזַנּוּתֶיךָ:
וַיֵּרָא־לִי הָהִיא אֵלַי בְּיוֹם־אֶדָם הַתִּשְׁפּוּט אֶת־אֶהֱלָה
וְאֶת־אֶהֱלִיבָה וְהִגִּיד לָהֶן אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיהֶן: כִּי
נֶאֱפוּ וְדָם בִּידֵיהֶן וְאֶת־גִּלּוּלֵיהֶן נֶאֱפוּ וְגַם אֶת־
בְּנֵיהֶן אֲשֶׁר יָלְדוּ־לִי הִעֲבִירוּ לָהֶם לֵאמֹר: כִּי עוֹד
זֹאת עָשׂוּ לִי טְמָאוּ אֶת־מִקְדָּשִׁי בַּיּוֹם הַזֶּה וְאֶת־
שְׁבִתוֹתַי חָלְלוּ: וַיִּבְשַׁחֲטֻם אֶת־בְּנֵיהֶם לְגִלּוּלֵיהֶם
וַיָּבֹאוּ אֶל־מִקְדָּשִׁי בַּיּוֹם הַזֶּה לְחַלְלוֹ וְהִנֵּה־כֹה
עָשׂוּ בְּתוֹךְ בֵּיתִי: וַיֵּאָף כִּי תִשְׁלַחְנָה לְאֲנָשִׁים
בָּאִים מִמֶּרְחֶק אֲשֶׁר מִלֵּאֵךְ שְׁלוֹחַ אֲלֵיהֶם וְהִנֵּה־
בָּאוּ לְאֲשֶׁר רָחַצְתָּ כְּתֹלֶת עֵינֶיךָ וַעֲזִית עֲדֵי:
וַיִּשְׁבֹּת עַל־מִטָּה כְּבוֹדָהּ וְשִׁלְתָּן עָרוֹךְ לַפְּנִיָּה
וּקְטַרְתִּי וְשִׁמְנִי שִׁמְתָה עָלֶיהָ: וַיִּקּוֹל הַמּוֹן שָׁלוּ בָּהּ
וְאֶל־אֲנָשִׁים מְרֹב אֶדָם מוֹבָאִים סְבָאִים מִמִּדְבָּר
וַיִּתְּנוּ צְמִידִים אֶל־יְדֵיהֶן וַעֲטָרַת תִּפְאָרַת עַל־

ראשיהו: ^מואמר לבלה גאופים עתה יזנו תזנותה וקיא: ^מויבוא אליה כבוא אל-אשה זונה בן באו אל-אהלה ואל-אהליבה אשת הזמה: ^מואנשים צדיקים המה ישפטו אותם משפט גאפות ומשפט שפכות דם כי גאפת הנה ודם בידיהו: ^מכי כה אמר א-דני י-הוה העלה עליהם קהל ונתן אותהו לזענה ולבז: ^מורגמו עליהו אבן קהל וברא אותהו במרבותם בניהם ובנותיהם יהרגו ובתיהו באש ישרפו: ^מוהשבתי זמה מן-הארץ ונוסרו כל-הנשים ולא תעשינה כזמתכנה: ^מונתנו זמתכנה עליכן וחטאי גלוליכן תשאינה וידעתם כי אני א-דני י-הוה:

כז ויהי דבר-י-הוה אלי בשנה התשיעית בתחדש העשירי בעשור לחדש לאמר: ^בבן-אדם כתב-לך את-שם היום את-עצם היום הזה סמך מלך-בבל אל-ירושלם בעצם היום הזה: ^גומשל אל-בית-המלך משל ואמרת אליהם כה אמר א-דני י-הוה שפת הסיר שפת וגם-יצק בו מים: ^דאסף נתחיה אליה כל-גתח טוב ירך וכתף מבתר עצמים מלא: ^המבתר הצאן לקוח וגם דור העצמים תחתיה רתח רתחיה גם-בשלו עצמיה בתוכה: ^ולכן כה-אמר א-דני י-הוה אוי עיר הדמים סיר אשר חלאתה בה וחלאתה לא יצאה ממנה לנתחיה לנתחיה הוציאה לא-נפל עליה גורל: ^זכי דמה בתוכה הלה על-צחית סלע שמתהו לא שפכתהו על-הארץ לכסות עליו עפר: ^חלהעלות חמה לנקם נקם נתתי את-דמה על-צחית סלע לבלתי הכסות: ^טלכן כה אמר א-דני י-הוה אוי עיר הדמים גם-אני אגדיל המדורה: ^יהרבה העצים הדלק האש התם הבשר והרקח המרקחה והעצמות יחרו: ^{יא}והעמידה על-גתליה רקה למען תחם ותרה נחשתה ונתכה בתוכה טמאתה תחם חלאתה: ^{יב}ותאנים חלאת ולא-תצא ממנה רבת חלאתה באש חלאתה: ^{יג}בטמאתך זמה געו טהרתיך ולא טהרת מטמאתך לא תטהרי-עוד עד-הניתי את-חמתי בך: ^{יד}אני י-הוה דברתי באה ועשיתי לא-אפרע ולא-אחוס ולא אנתם כדרכיך וכעלילותיך שפטוה גאם א-דני י-הוה: ^{טו}ויהי דבר-י-הוה אלי לאמר: ^{טז}בן-

אדם הנני לקח ממך את-מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולא תבוא דמעתי: ^{יז}האנק | דם מתים אבל לא-תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על-שפם ולחם אנשים לא תאכל: ^{יח}ואדבר אל-העם בבקר ותמת אשתי בערב ואעש בבקר פאשר צויתי: ^{יט}ויאמרו אלי העם הלא-תגיד לנו מה-אלה לנו כי אתה עשה: ^כואמר אליהם דבר-י-הוה הנה אלי לאמר: ^{כא}אמר | לבית ישראל כה-אמר א-דני י-הוה הנני מחלל את-מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובניכם ובנותיכם אשר עזבתם בחרב יפלו: ^{כב}ועשיתם פאשר עשיתי על-שפם לא תעטו ולחם אנשים לא תאכלו: ^{כג}ופארכם על-ראשיכם ונעליכם ברגליכם לא תספדו ולא תבכו ונמקתם בעונותיכם ונהמתם איש אל-אחיו: ^{כד}והיה יחזקאל לכם למופת ככל אשר-עשה תעשו בבואה וידעתם כי אני א-דני י-הוה: ^{כה}ואתה בן-אדם הלא ביום קחתי מהם את-מעוזם משוש תפארתם את-מחמד עיניהם ואת-משא נפשם בניהם ובנותיהם: ^{כו}ביום ההוא יבוא הפליט אליך להשמעות אזנים: ^{כז}ביום ההוא יפתח פיה את-הפליט ותדבר ולא תאלם עוד והיית להם למופת וידעו כי-אני י-הוה:

כה ויהי דבר-י-הוה אלי לאמר: ^בבן-אדם שים פניך אל-בני עמון והנבא עליהם: ^גואמרת לבני עמון שמעו דבר-א-דני י-הוה כה-אמר א-דני י-הוה יען אמרך האח אל-מקדשי כי-נחל ואל-אדמת ישראל כי נשמה ואל-בית יהודה כי הלכו בגולה: ^דלכן הנני נתנד לבני-קדם למורשה וישבו טירותיהם בך ונתנו בך משפניהם המה יאכלו פריך והמה ישתי חלבך: ^הונתתי את-רובה לגנה גמלים ואת-בני עמון למרביץ-צאן וידעתם כי-אני י-הוה: ^וכי כה אמר א-דני י-הוה יען מחאת יד ורקעך ברגל ותשמח בכל-שאטף בנפש אל-אדמת ישראל: ^זלכן הנני נטיתי את-ידי עליך ונתתיך לבז לגוים והכרתיך מן-העמים והאבדתיך מן-הארצות אשמידך וידעת כי-אני י-הוה: ^חכה אמר א-דני י-הוה יען אמר מואב

וּשְׁעִיר הַנֶּחֱסֵה כְּכֹל־הַגֹּזִים בֵּית יְהוּדָה: ־לָכֵן הִנֵּנִי
 פָּתַח אֶת־כַּתֵּף מוֹאֵב מִהָעָרִים מֵעָרָיו מִקְצָהוּ צָבִי
 אֶרֶץ בֵּית הַיְשִׁימֹת בָּעַל מַעֲוֹן וְקִרְיַת־יִמָּה: ־לִבְנֵי־
 קָדֶם עַל־בְּנֵי עַמּוֹן וְנִתְתִּיָּה לְמוֹרָשָׁה לְמַעַן לֹא־
 תִּזְכַּר בְּנֵי־עַמּוֹן בַּגֹּזִים: ־וּבְמוֹאֵב אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים
 וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְיָ הָהוּא: ־כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא יַעַן
 עָשׂוֹת אֲדֹם בְּנֻקָּם נָקָם לְבֵית יְהוּדָה וַיֹּאשְׁמֻ
 אָשׁוּם וְנִקְמוּ בָהֶם: ־לָכֵן כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא
 וְנִטְשֵׁי יָדִי עַל־אֲדֹם וְהִכְרַתִּי מִמֶּנּוּ אָדָם וּבַהֲמָה
 וְנִתְתִּיָּה חֲרָבָה מִתִּימָן וּדְדָנָה בְּחֶרֶב יִפְלוּ: ־וְנִתְתִּי
 אֶת־נִקְמָתִי בְּאֲדֹם בִּיד עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְעָשׂוּ בְּאֲדֹם
 כַּאֲפִי וְכַחֲמָתִי וַיִּדְעוּ אֶת־נִקְמָתִי נָאֻם אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא:
 כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא יַעַן עָשׂוֹת
 פְּלִשְׁתִּים בְּנֻקְמָה וַיִּנְקְמוּ נָקָם בְּשֹׁאֵט בִּנְפֹשׁ
 לְמִשְׁחִית אֵיבָת עוֹלָם: ־לָכֵן כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא
 הִנֵּנִי נוֹטֶה יָדִי עַל־פְּלִשְׁתִּים וְהִכְרַתִּי אֶת־כְּרָתִים
 וְהִאֲבֹדְתִי אֶת־שְׂאֲרֵית חוֹף הַיָּם: ־וְעָשִׂיתִי בָם
 נִקְמוֹת גְּדֻלוֹת בְּתוֹכָתָם חֲמָה וַיִּדְעוּ כִּי־אֲנִי יְיָ הָהוּא
 בְּתַתִּי אֶת־נִקְמָתִי בָּם:

כֹּה וַיְהִי בַעֲשֻׁתִּי־עֲשָׂרָה שָׁנָה בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַנֶּה
 דְּבַר־יְיָ הָהוּא אֵלַי לֵאמֹר: ־בֶּן־אָדָם יַעַן אֲשֶׁר־
 אָמַרְהָ צָר עַל־יִירוּשָׁלַם הָאֵחַ נִשְׁבְּרָה דַּלְתוֹת
 הָעַמִּים נִסְכָּה אֵלַי אִמְלָאָה הַחֲרָבָה: ־לָכֵן כֹּה אָמַר
 אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא הִנֵּנִי עֹלֶיךָ צָר וְהַעֲלִיתִי עֲלֶיךָ גֹזִים
 רַבִּים כְּהַעֲלֹת הַיָּם לַגִּלְיוֹ: ־וְשִׁחַתְוּ חַמּוֹת צָר
 וְהָרְסוּ מִגְדָּלֶיהָ וְסַחֲתִי עֲפָרָה מִמֶּנּוּ וְנִתְתִּי אוֹתָהּ
 לְצַחֲתִית סִלְעַ: ־מִשְׁטַח חֲרָמִים תִּהְיֶה בְּתוֹךְ הַיָּם כִּי
 אֲנִי דִבַּרְתִּי נָאֻם אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא וְהִיתָה לְבֹז לַגֹּזִים:
 וּבִנְוִתֶיהָ אֲשֶׁר בִּשְׂדֶּה בְּחֶרֶב תִּהְרָגָנָה וַיִּדְעוּ כִּי־
 אֲנִי יְיָ הָהוּא: ־כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא הִנֵּנִי מִבִּיא
 אֶל־צָר נְבוּכַדְרֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל מִצָּפוֹן מֶלֶךְ מַלְכִים
 בָּסוּס וּבִרְכָב וּבַפָּרָשִׁים וְקָהֵל וְעַם־רָב: ־בְּנוֹתֶיךָ
 בִּשְׂדֶּה בְּחֶרֶב יִהְרָג וְנָתַן עֲלֶיךָ דִּלְק וְשָׁפַךְ עֲלֶיךָ
 סִלְלָה וְהָקִים עֲלֶיךָ צִנְהָ: ־וּמַתִּי קִהְלוֹ יִתֵּן
 בְּחַמּוֹתֶיךָ וּמִגְדָּלֶיךָ יִתֵּן בְּחַרְבוֹתָיו: ־מִשְׁפַּעַת
 סוּסָיו יִכְסֹךְ אֲבָקָם מִקּוֹל פָּרֶשׁ וּגְלָגַל וְרָכָב
 תִּרְעַשְׁנָה חַמּוֹתֶיךָ בִּבְאוֹ בְּשַׁעְרֶיךָ כַּמְּבֹאֵי עִיר
 מִבְּקָעָה: ־בַּפָּרָסוֹת סוּסָיו יִרְמָס אֶת־כָּל־חֻצוֹתֶיךָ

עַמְּךָ בְּחֶרֶב יִהְרָג וּמִצְבּוֹת עֲזָרָה לְאֶרֶץ תִּהְיֶה:
 וַיִּשְׁלְלוּ חֵילָךְ וַיַּבְּזוּ רַכְלֶיךָ וְהָרְסוּ חַמּוֹתֶיךָ וּבְתִי
 חֲמֻדָּתְךָ יִתְּצוּ וְאֲבָנֶיךָ וְעֲצֶיךָ וְעַפְרֶךָ בְּתוֹךְ מַיִם
 יִשְׁימוּ: ־וְהַשְׁבַּתִּי הַמּוֹן שִׁירֶיךָ וְקוֹל כְּנֹרֶיךָ לֹא
 יִשְׁמַע עוֹד: ־וְנִתְתִּיךָ לְצַחֲתִית סִלְעַ מִשְׁטַח חֲרָמִים
 תִּהְיֶה לֹא תִבְנֶה עוֹד כִּי אֲנִי יְיָ הָהוּא דִבַּרְתִּי נָאֻם
 אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא: ־כֹּה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא לְצֹר הָלֹא
 מִקּוֹל מִפְּלֶתְךָ בְּאֵנָק תָּלַל בְּהָרָג הָרָג בְּתוֹכְךָ יִרְעָשׁוּ
 הָאֵיִים: ־וַיִּירָדוּ מֵעַל כְּסֻאוֹתָם כָּל נְשִׂאֵי הַיָּם
 וְהִסִּירוּ אֶת־מַעֲלִיָּהֶם וְאֶת־בִּגְדֵי רַקְמָתָם יִפְשְׁטוּ
 חֲרָדוֹת יִלְבָּשׁוּ עַל־הָאֶרֶץ יֵשְׁבוּ וְחָרְדוּ לְרַגְעִים
 וְשִׁמְמוּ עֲלֶיךָ: ־וְנִשְׁאֲוּ עֲלֶיךָ קִינָה וְאָמְרוּ לֹךְ אִיךָ
 אֲבָדְתָּ נוֹשֶׁבֶת מִיָּמִים הָעִיר הִהְלָלָה אֲשֶׁר הִיתָה
 חֲזָקָה בֵּינָם הִיא וַיִּשְׁבִּיָּהָ אֲשֶׁר־נָתַנוּ חֲתִיתָם לְכָל־
 יוֹשְׁבֵיהָ: ־עַתָּה יִחָרְדוּ הָאֵלִין יוֹם מִפְּלֶתְךָ וְנִבְהָלוּ
 הָאֵיִים אֲשֶׁר־בֵּינָם מִצֹּאֲתֶךָ: ־כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא
 בְּתַתִּי אֶתְךָ עִיר נְחֹרֶבֶת כְּעָרִים אֲשֶׁר לֹא־
 נִשְׁבְּוּ כְּהַעֲלֹת עֲלֶיךָ אֶת־תְּהוֹם וְכִסּוֹד הַמַּיִם
 הָרַבִּים: ־וְהִוְרַדְתִּיךָ אֶת־יִוְרְדֵי בֹר אֶל־עַם עוֹלָם
 וְהוֹשְׁבֵיךָ בְּאֶרֶץ תַּחְתִּיּוֹת כְּחֲרָבוֹת מַעוֹלָם אֶת־
 יוֹרְדֵי בֹר לְמַעַן לֹא תִשְׁבִּי וְנִתְתִּי צָבִי בְּאֶרֶץ
 חַיִּים: ־בַּלְהוֹת אֶתְנֶנְךָ וְאִיגְדֶנְךָ וְתִבְקָשִׁי וְלֹא־
 תִּמְצָאֵי עוֹד לְעוֹלָם נָאֻם אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא:

כֹּה וַיְהִי דְבַר־יְיָ הָהוּא אֵלַי לֵאמֹר: ־וְאַתָּה בֶּן־אָדָם
 שָׂא עַל־צָר קִינָה: ־וְאַמְרָתָ לְצֹר הִישָׁבֶת עַל־
 מְבוֹאֵת לָם רַכְלָת הָעַמִּים אֶל־אֵיִים רַבִּים כֹּה אָמַר
 אֱלֹהֵי יְיָ הָהוּא צֹר אֶת אֶתְּ אֶמְרָת אֲנִי כָלִילַת יָפִי: ־בָּלָב
 יָמִים גְּבוּלֶיךָ בִּנְיָךְ כָּלְלוּ יָפְנֶךָ: ־בְּרוּשִׁים מִשְׁנִיר
 בָּנוּ לָךְ אֶת כָּל־לַחְתִּים אֶרֶז מִלְּבָנוֹן לְקָחוּ לַעֲשׂוֹת
 תֵּרוֹן עֲלֶיךָ: ־וְאֶלּוֹנִים מִבְּשָׁן עָשׂוּ מִשׁוּטֶיךָ קִרְשֶׁךָ
 עָשׂוּ־שָׁן בֶּת־אֲשָׁרִים מֵאֵי פְתִים: ־וְשִׁשְׁ־בָרְקָמָה
 מִמַּצְרִים הִנֵּה מִפְּרִשֶׁךָ לִהְיוֹת לָךְ לָגֶס תִּבְלַת
 וְאַרְגָּמָן מֵאֵי אֲלִישָׁה הִנֵּה מִכְסֶּךָ: ־יִשְׁבִּי צִידוֹן
 וְאַרְוֵד הֵנּוּ שָׁטִים לָךְ חֲכָמֶיךָ צוֹר הֵנּוּ בָךְ הִמָּה
 חֲבִלֶיךָ: ־זִקְנֵי גָבֹל וְחֲכָמֶיהָ הֵנּוּ בָךְ מִחֲזִיקֵי בִדְקָךְ
 כָּל־אֲנִיּוֹת הַיָּם וּמִלְחִיָּהֶם הֵנּוּ בָךְ לַעֲרָב מַעֲרָבָךְ:
 פָּרָס וְלִיד וּפּוֹט הֵנּוּ בְּחִילֶךָ אֲנָשִׁי מִלְחָמָתְךָ מִגֹּן
 וְכוֹבַע תְּלוּ־בָךְ הִמָּה נָתַנוּ הַזֶּרֶךְ: ־בְּנֵי אֲרֻזַּת

וְחִילָךְ עַל־חֻמוֹתַיֶּךָ סָבִיב וְגַמְדִּים בְּמַגְדָּלוֹתַיֶּךָ
הָיוּ שְׁלֹטֵיהֶם תָּלוּ עַל־חֻמוֹתַיֶּךָ סָבִיב הֵמָּה כָּלְלוּ
יָפְנֶךָ: יִתְרָשִׁישׁ סִתְרֶךָ מֶרֶב כָּל־הָיוֹן בְּכֶסֶף בְּרֹזֶל
בְּדִיל וְעוֹפֹרֶת נָתַנוּ עֲזוֹבוֹנֶיךָ: יִגְוֹ תֵּבֶל וּמִשֵּׁךְ
הֵמָּה רִכְלֶיךָ בְּנֶפֶשׁ אָדָם וְכָלִי נִחַשְׁתָּ נָתַנוּ מַעֲרָבֶךָ:
יִמְבִּית תּוֹגְרָמָה סוּסִים וּפָרָשִׁים וּפָרָדִים נָתַנוּ
עֲזוֹבוֹנֶיךָ: טוֹבְנֵי דָדָן רִכְלֶיךָ אֵינִים רַבִּים סִתְרֶת יָגֵד
קֶרְנוֹת שֹׁן וְהַבְּנִים הַשִּׁיבוּ אֲשַׁכְּרֶךָ: טז אַרְם סִתְרֶךָ
מֶרֶב מַעֲשֶׂיךָ בְּנֶפֶךָ אֲרַגְמָן וְרִקְמָה וּבוּץ וְרֹאמֶת
וְכִדְפָד נָתַנוּ בְּעֲזוֹבוֹנֶיךָ: יז יְהוּדָה וְאַרְץ יִשְׂרָאֵל
הֵמָּה רִכְלֶיךָ בְּחֹטֵי מְנִית וּפִנֶּג וְדָבָשׁ וְשֶׁמֶן וְצָרִי
נָתַנוּ מַעֲרָבֶךָ: יח דְּמִשְׁק סִתְרֶךָ בָּרֶב מַעֲשֶׂיךָ מֶרֶב
כָּל־הָיוֹן בְּיֵינוּ חֲלָבוֹן וְצֶמֶר צֶחֶר: יט וְדָן וְיוֹן מְאוֹזֵל
בְּעֲזוֹבוֹנֶיךָ נָתַנוּ בְּרֹזֶל עֲשׂוֹת קֶזֶה וְקִנָּה בְּמַעֲרָבֶךָ
הָיָה: כ דָּדָן רִכְלֶךָ בְּבִגְדֵי־חֹפֶשׁ לָרִכְבָּה: כא עַרֵב
וְכָל־נְשִׂאֵי קֶזֶר הֵמָּה סִתְרֵי יָגֵד בְּכָרִים וְאֵילִם
וְעִתּוּלִים בָּם סִתְרֶיךָ: כב רִכְלֵי שָׁבָא וְרַעְמָה הֵמָּה
רִכְלֶיךָ בְּרֹאשׁ כָּל־בָּשָׂם וּבְכָל־אֶבֶן יִקְרָה וְזָהָב
נָתַנוּ עֲזוֹבוֹנֶיךָ: כג תָּחַר וְכִנָּה וְעָדָן רִכְלֵי שָׁבָא אֲשׁוּר
כְּלָמֵד רִכְלֶךָ: כד הֵמָּה רִכְלֶיךָ בְּמִכְלָלִים בְּגִלּוֹמֵי
תְּכֵלֶת וְרִקְמָה וּבִגְגִזֵי בְרָמִים בְּחִבְלִים חֲבָשִׁים

וְאַרְזִים בְּמֶרְכָּלֶךָ: כה אֲנִיּוֹת תִּרְשִׁישׁ שְׁרוֹתַיֶּךָ
מַעֲרָבֶךָ וּתְמָלְאֵי וְתַכְכְּדֵי מֵאֵד בָּלָב יָמִים: כו בְּמִים
רַבִּים הֵבֵאוּךָ הַשָּׁטִים אֶתְךָ רוּחַ הַקָּדִים שִׁבְרֶךָ
בָּלָב יָמִים: כז הוֹנֵךְ וְעֲזוֹבוֹנֶיךָ מַעֲרָבֶךָ מִלְחֶיךָ
וְחִבְלֶיךָ מִחֲזִיקֵי בִדְקֶךָ וְעַרְבֵי מַעֲרָבֶךָ וְכָל־אֲנָשִׁי
מִלְחָמָתְךָ אֲשֶׁר־בָּךְ וּבְכָל־קָהֳלֶךָ אֲשֶׁר בְּתוֹכֶךָ יִפְלוּ
בָּלָב יָמִים בָּיוֹם מִפְּלֶתְךָ: כח לָקוּל זַעֲקָת חִבְלֶיךָ
יִרְעָשׁוּ מִגְרָשׁוֹת: כט וַיִּרְדּוּ מֵאֲנִיּוֹתֵיהֶם כָּל תַּפְשֵׁי
מִשׁוֹט מִלְחָמָה כָּל חִבְלֵי הַיָּם אֶל־הָאָרֶץ יַעֲמָדוּ:
ל וְהַשְׁמִיעוּ עֲלֶיךָ בְּקוֹלָם וַיִּזְעַקוּ מִגָּה וַיַּעֲלוּ עֹפֹר
עַל־רֹאשֵׁיהֶם בְּאֶפֶר יִתְפַּלְשׁוּ: לא וְהִקְרִיחוּ אֱלֹהֶיךָ
קֶרְתָּה וְתִגְרוּ שָׁקִים וּבָכוּ אֵלֶיךָ בְּמֶרֶסֶף מִסִּפָּד
מָר: לב וַנִּשְׁאֹא אֵלֶיךָ בְּנִיחָם קִינָה וְקוֹנָנוּ עֲלֶיךָ מִי
כְּצוֹר כְּדָמָה בְּתוֹךְ הַיָּם: לג בָּצֵאת עֲזוֹבוֹנֶיךָ מִיָּמִים
הַשְׁבַּעַת עַמִּים רַבִּים בָּרֶב הוֹנִיךָ וּמַעֲרָבֶיךָ
הַעֲשֵׂרֶת מִלְכֵי־אַרְצֵי: לד עַת נִשְׁבַּרְתָּ מִיָּמִים
בְּמַעֲמָקֵי־מִים מַעֲרָבֶךָ וְכָל־קָהֳלֶךָ בְּתוֹכֶךָ נָפְלוּ:
לה כָּל יֹשְׁבֵי הָאֲיִם שָׁמְמוּ עֲלֶיךָ וּמִלְכֵיהֶם שָׁעֲרוּ
שָׁעַר רָעָמוּ פָּנִים: לו סִתְרִים בְּעַמִּים שָׁרְקוּ עֲלֶיךָ
בְּלִהּוֹת הָיִיתָ וְאֵינֶךָ עַד־עוֹלָם:

הלכות חובל ומזיק פרק ו

ו,א המזיק ממון חברו, חייב לשלם נזק שלם: בין שהיה שוגג, בין שהיה אנוס הרי הוא פמזיר. פיצוד: נפל מן הגג ושבד את הכלים, או שנתקל בשחוא מחלף ונפל על הפלי ושבדו חייב נזק שלם: שנאמר "ומכה בהמה ישלמנה". ולא חלק הכתוב כאן בין שוגג למזיר. ואחד ההורג בהמתו שלחברו, או השובר פליו, או קורע בגדיו, או קוצץ נטיעותיו הכל דין אחד הוא.

ו,ב במה דברים אמורים, ברשות הנזק. אבל ברשות המזיק, אינו חייב לשלם אלא אם חזק בזדון; אבל בשוגג או באנס, פטור. וכן אם היו שניהן ברשות, או שניהן שלא ברשות, והזיק אחד מהן ממון חברו שלא בכונה פטור. וג, הנה עולה בסלם, ונשמטה שליכה מתחתיו, ונפלה והזיקה אם לא היתה מתדקת וחזקה, חייב; ואם היתה חזקה ומתדקת, ונשמטה, או שהתליעה הרי זה פטור, שזו מכה בידי שמים היא. וכן כל פיוצא בזה. וכל אלו הדברים ברשות הנזק; אבל ברשות המזיק פטור, עד שיתבון לחזיק כמו שבארנו.

ו,ד הרי שמלא חצר חברו בדי יין ושמן, אפלו הכניסם ברשות הואיל ולא קבל עליו בעל החצר לשמור, הרי זה נכנס ויוצא בדרך, וכל שישתבר מן הדמים בכניסתו וביציאתו, הרי הוא פטור עליהן. ואם שברן בכונה, אפלו הכניסם בעל הדמים שלא ברשות הרי זה חייב לשלם. וכן כל פיוצא בזה.

ו,ה שור שעלה על גבי חברו להרגו, ברשות המזיק שחוא בעל התחתון, בין שהיה תם, בין שהיה מועד, ובא בעל התחתון ושמט את שורו להצילו, ונפל עליון ומת הרי זה פטור. דחפו לעליון ומת אם היה לו לשמטו ולא שמטו, הרי זה חייב; ואם לא היה יכול לשמטו,

הרי זה פטור.

ו,ו שנים שהיו מחלכין ברשות הרבים, זה בא בחביתו וזה בא בקורתו, ונשברה כדו שלזה בקורתו שלזה פטור, שלזה רשות לחלף ולזה רשות לחלף.

ו,ז היה בעל הקורה ראשון, ובעל החבית אחרון, ונשברה חבית בקורה פטור. ואם עמד בעל הקורה לנזח מפחד משאו, חייב; ואם הזחיר בעל החבית ואמר לו עמד, פטור. עמד לתקן משאו עליו, הרי זה במחלף ופטור, ואם על פי שלא הזחיר בעל החבית, שהרי הוא טרוד בדרך.

ו,ח היה בעל החבית ראשון, ובעל הקורה אחרון, ונשברה חבית בקורה חייב, שזה כמי ששברה בידו בכונה. ואם עמד בעל החבית לנזח, פטור; ואם הזחיר בעל הקורה ואמר לו עמד, הרי זה חייב. ואם עמד לתקן משאו, אם על פי שלא הזחיר בעל הקורה הרי הוא חייב. וכן זה בא בנרו וזה בא בפשתנו; וכן כל פיוצא בזה.

ו,ט שנים שהיו מחלכין ברשות הרבים, אחד רץ ואחד מחלף, והזק אחד מהן בחברו שלא בכונה זה חרץ חייב, מפני שחוא משנה; ואם היה ערב שבת בין השמשות, פטור, מפני שחוא רץ ברשות, בדי שלא תבנס השבת והוא אינו פנוי. היו שניהם רצים, והזקו זה בזה שניהם פטורים, ואפלו בשאר הימים.

ו,י אחד המזיק בידו, או שזרק אבן, או ירה חץ והזיק בו, או שפטר מים על חברו או על הכלים והזיק, או שרק או נע והזיק בכיחו וניעו בעת שהלכו מבוחו הרי זה פמזיק בידו, והם תולדות שלאדם. אבל אם נח הרק והפית על הארץ, ואחר כך נתקל בהן אדם הרי זה חייב משום בורו: שכל תקלה, תולדת בור היא כמו שבארנו.

ו, יא לוטש שְׁחִיחַ מִכָּה בַּפִּטְיִשׁ, וַיֵּצֵא גַן מִתַּחַת
הַפִּטְיִשׁ וַהֲזִיק הָרִי זֶה חֵיב כָּמִי שְׁזָרַק חֵין או
זָרַק אָבֹן. וְכֵן הִבְנֵאִי שְׁקַבֵּל עָלָיו אֶת הַכּוֹתֵל
לְסִתְרוֹ, וְשֹׁבֵר אֶת הָאֲבָנִים או הָזִיק חֵיב. הָיָה
סוֹתֵר מִצַּד זֶה, וְנִפְל מִצַּד אַחֵר פֶּטוּר; וְאִם
מִחֲמַת הַמִּכָּה חֵיב, שְׁוֹה פְּזוּרַק חֵין וַהֲזִיק בּו
הוּא.

ו, יב הַכּוֹבֵשׁ בַּחֲמַת חֲבֵרוֹ בַּמִּים או שְׁנַפְלָה
וּמִנְעָה מִלְּעֲלוֹת, עַד שְׁמִתָּה בַּמִּים, או שְׁהַנִּיחָה
בַּחֲמָה וְצִמְצָם עָלֶיהָ הַמָּקוֹם כְּדִי שֶׁלֹּא תִמָּצֵא
צֵל, עַד שְׁתַּרְגְּתָה הַחֲמָה חֵיב לְשָׁלֵם. וְכֵן כָּל
פְּיוּצָא בָּזָה.

ו, יג שְׁנִים שְׁחֵמִיתוּ אֶת הַבַּחֲמָה בְּאַחַת, או
שִׁבְּרוּ אֶת הַכְּלִי בְּאַחַת מִשְׁלָשִׁין בִּינִיחֶן.

ו, יד חֲמִשָּׁה שְׁהַנִּיחוּ חֲמִשׁ חֲבָלוֹת עַל הַבַּחֲמָה
וְלֹא מִתָּה, וּבָא זֶה הָאֲחֵרוֹן וַהֲנִיחַ חֲבָלָתוֹ עָלֶיהָ
וּמִתָּה אִם הֵיטָה מִהֲלָכַת בְּאוֹתָן הַחֲבָלוֹת,
וּמִשְׁהוֹסִיף זֶה חֲבָלָתוֹ עִמָּדָה וְלֹא הִלָּכָה הָאֲחֵרוֹן
חֵיב; וְאִם מִתַּחֲלָה לֹא הֵיטָה מִהֲלָכַת, הָאֲחֵרוֹן
פֶּטוּר. וְאִם אֵין יָדוּעַ, כֵּלָן מִשְׁלָמִין בְּשׁוֹוֹת.

ו, טו וְכֵן חֲמִשָּׁה שִׁישְׁבּוּ עַל הַפֶּסֶא וְלֹא נִשְׁבֵּר,
וּבָא הָאֲחֵרוֹן וַיֵּשֶׁב עָלָיו וְנִשְׁבֵּר אַף עַל פִּי
שְׁחִיחַ רָאוּי לְהִשְׁבֵּר בְּחֵן קֶדֶם שִׁישְׁבַּת הַזֶּאֱלִיל
וְקָרַב אֶת שְׁבִירָתוֹ, הָאֲחֵרוֹן חֵיב: שְׁחִירֵי
אוֹמְרִים לוֹ אֵלֹה לֹא נִסְמַכְתָּ עָלָיו, חֵינּוּ עוֹמְדִים
קֶדֶם שִׁישְׁבֵּר. וְאִם יֵשְׁבוּ בְּאַחַת וְנִשְׁבֵּר, כֵּלָן
חֵיבִין. וְכֵן כָּל פְּיוּצָא בָּזָה.

ו, טז אָדָם וְשׂוֹר שֶׁדִּחְפוּ בַּחֲמָה, או כְּלִים, או
אָדָם, או בַּחֲמַת פֶּסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין, לְבוֹר; וַהֲזִיק
הַנִּדְחָה בְּבוֹר, או מֵת, או נִשְׁתַּבְּרוּ הַכְּלִים:
לְעֵנִין נִזְקֵי אָדָם או הֶזֶק בַּחֲמָה שֶׁלִּשְׁתֵּן חֵיבִין,
הָאָדָם הַדּוֹחָה וּבִעַל הַשׂוֹר וּבִעַל הַבוֹר;
וּמִשְׁלָשִׁין בִּינִיחֶן. לְעֵנִין דְּמִי וְלָדוֹת וְאַרְבַּעַת
דְּבָרִים אָדָם חֵיב, וּבִעַל הַשׂוֹר וּבִעַל הַבוֹר
פֶּטוּרִין. לְעֵנִין כֶּפֶר וּשְׁלוּשִׁים שְׁלֻעָבֵד בַּעַל

הַשׂוֹר חֵיב, וְאָדָם וּבִעַל הַבוֹר פֶּטוּרִין. לְעֵנִין
כְּלִים וּפֶסוּלֵי הַמִּקְדָּשִׁין אָדָם וּבִעַל הַשׂוֹר חֵיבִין,
וּבִעַל הַבוֹר פֶּטוּר.

הַלְכוֹת חוֹבֵל וּמִזִּיק פָּרָק ז

ז, א הַמִּזִּיק מִמּוֹן חֲבֵרוֹ הֶזֶק שְׂאִינּוּ נָכַר הַזֶּאֱלִיל
וְלֹא נִשְׁתַּנָּה הַדָּבָר וְלֹא נִפְסְדָה צוּרְתּוֹ הָרִי זֶה
פֶּטוּר מִן הַתְּשֻׁלוּמִין, דִּין תוֹרָה; אֲבָל מִדְּבָרֵי
סוֹפְרִים אָמְרוּ, הַזֶּאֱלִיל וְהַפְּחִית דְּמִיחֶן, הָרִי זֶה
חֵיב, וּמִשְׁלָם מִה שְׁהַפְּחִית מִדְּמִיחֶן.

ז, ב פִּיצוּד: הָרִי שֶׁטִּמָּא אֲכָלִין טְהוֹרִים שֶׁלֹּא חֲבֵרוֹ,
או שֶׁדִּמְעָה פְּרוּתִיו, או עָרַב לוֹ טַפַּת יֵין נֶסֶף
בְּתוֹךְ יַיִנוֹ שְׁחִירֵי אֶסֶר עָלָיו הַכֵּל, וְכֵן כָּל פְּיוּצָא
בָּזָה שְׁמִין מִה שְׁהַפְּסִיד, וּמִשְׁלָם נֶזֶק שָׁלֵם מִן
חֵיפָה שֶׁבִּנְכָסִיו בְּדֶרֶךְ כָּל הַמִּזִּיקִין.

ז, ג וְדָבָר זֶה, קֶנֶס הוּא שֶׁקִּנְסוּ אוֹתוֹ חֲכָמִים,
כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִן הַמִּשְׁחִיתִים
הוֹלֵךְ וּמִטִּמָּא טְהוֹרֹתָיו שֶׁלֹּא חֲבֵרוֹ, וְאוֹמֵר פֶּטוּר
אֲנִי. לְפִיכָּךְ אִם מֵת זֶה שְׁחִיזִק הֶזֶק שְׂאִינּוּ נָכַר
אֵין גּוֹבִיִן הֶזֶק מִנְכָּסִיו, שֶׁלֹּא קִנְסוּ חֲכָמִים אֲלֵא
זֶה שֶׁעֲבָר וַהֲזִיק; אֲבָל חִיּוּרֵשׁ שֶׁלֹּא עָשָׂה כְּלוּם,
לֹא קִנְסוּ אוֹתוֹ.

ז, ד וְכֵן הַמִּזִּיק הֶזֶק שְׂאִינּוּ נָכַר בְּשֹׁנְגָה או בְּאֵנֶס
פֶּטוּר, שֶׁלֹּא קִנְסוּ אֲלֵא הַמַּתְכַּוֵּן לְהִזִּיק מִדַּעְתּוֹ.
הַכּוֹחֲנִים שֶׁפָּגְלוּ אֶת הַזֹּבַח בְּמִזִּיד, חֵיבִין לְשָׁלֵם;
בְּשׁוֹגָג, פֶּטוּרִין. וְכֵן הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּפֶרֶת
חֲטָאת וּבְמִי חֲטָאת בְּמִזִּיד, חֵיב לְשָׁלֵם; בְּשׁוֹגָג,
פֶּטוּר.

ז, ה הַבָּנִים פָּרָה לְמַרְבֵּק כְּדִי שְׁתִּינֵק וְתִדּוּשׁ,
וְהִסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִמִּי חֲטָאת פֶּטוּר מִדִּינֵי אָדָם,
וְחֵיב בְּדִינֵי שָׁמַיִם.

ז, ו הַמִּנְסֵף יֵין חֲבֵרוֹ לְעִבּוּדָה זָרָה לֹא נֶאֱסָר
חֵיין, שְׂאִין אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל אוֹסֵר דָּבָר שְׂאִינּוּ
שָׁלוֹ. וְאִם הָיָה לוֹ בּוֹ שְׁתַּפּוּת, או שְׁחִיחַ מִשְׁמַד
שְׁחִירֵי הוּא כְּגוֹי, או שְׁחִתְרוֹ בּוֹ וְקַבֵּל הַחֲתָרָא
שְׁחִירֵי הוּא מִשְׁמַד הָרִי זֶה אוֹסֵר חֵיין, וְחֵיב

לְשָׁלֹם. וְהִיאֵךְ יִתְחַיֵּב זֶה לְשָׁלֹם, וְהָרִי הוּא
מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ מִפְּנֵי שְׁמִיעַת שְׁהִגְבִּיהוּ נִתְחַיֵּב
לְשָׁלֹם, וְאִינוֹ מִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ עַד שְׁיִנְסֶךָ.

ז, כָּל הַגּוֹרֵם לְהִזִּיק מִמּוֹן חֵבְרוֹ, חַיֵּב לְשָׁלֹם נֶזֶק
שָׁלֹם מִן הַיָּפֶה שֶׁבְּנִכְסָיו כִּשְׂאֵר הַמִּזְיקִין. אִם עַל
פִּי שְׂאִינוֹ הוּא הַמִּזִּיק זֶה הַנֶּזֶק עֲצָמוֹ בְּאַחֲרוֹנָה,
הוֹאִיל וְהוּא הַגּוֹרֵם הָרִאשׁוֹן, חַיֵּב.

ז, ח פִּיֶּצֶד: הַזֹּזֵרֶק כָּלִי שֶׁלֹּא מֵרֹאשׁ הֶגֶג עַל גְּבִי
פְּרִים וּכְסָתוֹת, וּבֹא אַחֵר וְקָדֵם וְסִלֵּק אֶת הַפְּרִים
מֵעַל הָאָרֶץ, וְנִחַבֵּט הַכָּלִי בָּאָרֶץ וְנִשְׁבֵּר חַיֵּב
נֶזֶק שָׁלֹם כֹּאֲלוֹ שֶׁבְּרוּ בִּידוֹ, שְׁסֻלֵּק הַפְּרִים
וְהַכְּסָתוֹת גָּרֵם לוֹ שִׁישְׁבֵּר. וְכֵן כָּל פִּיֶּצֶא בְּזֹה.

ז, ט הַזֹּזֵרֶק כָּלִי שֶׁלֹּא חֵבְרוֹ מֵרֹאשׁ הֶגֶג עַל גְּבִי
פְּרִים וּכְסָתוֹת שֶׁלְּבַעַל הַכָּלִי, וְקָדֵם בַּעַל הַכָּלִי
וְחִסִּיר הַפְּרִים הַזֹּזֵרֶק חַיֵּב: שְׁזִירִיקָתוֹ, הִיא הַגּוֹרֵם
הָרִאשׁוֹן לְשִׁבִּירַת הַכָּלִי. וְאִם קָדֵם אַחֵר וְסִלֵּק
שְׁנִיחַן חֵיבִיו, הַזֹּזֵרֶק וְהַמְּסִלֵּק: שְׁשִׁנִּיהֶם גָּרְמוּ
לְאַבֵּד מִמּוֹנָם שְׁלֹזָה.

ז, י וְכֵן הַשּׁוֹרֶף שְׁטֵרוֹתָיו שֶׁלֹּא חֵבְרוֹ, חַיֵּב לְשָׁלֹם
כָּל הַחֹבֵב שֶׁהָיָה בְּשֹׁטֵר, שְׂאֵף עַל פִּי שְׂאִין גּוֹף
הַשּׁוֹטֵר מִמּוֹן, הָרִי גָרֵם לְאַבֵּד הַמּוֹמֶזֶן: וּבִלְבָד
שְׁיֻדָּה לוֹ הַמִּזִּיק שֶׁשֹּׁטֵר מְקִיָּם הָיָה, וְכָף וְכָף
הָיָה כְּתוּב בּוֹ, וּמַחְמַת שֶׁשֹּׁרֶפוֹ, הוּא שְׂאִינוֹ
יָכוֹל לְגַבּוֹת חֹבֵב; אֲבָל אִם לֹא הֶאֱמִינוֹ, אִינוֹ
מְשָׁלֵם לוֹ אֲלֹא דִמֵּי הָנִיר בִּלְבָד.

ז, יא וְכֵן רְאוּבֵן שֶׁהָיָה נוֹשֶׂה בְּשִׁמְעוֹן, וּמִכָּר
הַשּׁוֹטֵר לְלֹוי, וְחָזַר אַחֵר שֶׁמִּכָּרוֹ, וּמָחְלוֹ לְשִׁמְעוֹן
הָרִי נִפְטָר שִׁמְעוֹן כִּמּוֹ שִׁיתִּבָּאֵר בְּמִקּוֹמוֹ,
וְנִתְחַיֵּב רְאוּבֵן לְשָׁלֹם לְלֹוי כָּל מַה שֶׁבְּשֹׁטֵר:
שְׁחָרִי גָרֵם לוֹ לְאַבֵּד הַשּׁוֹטֵר, וְהָרִי הוּא כִּמּוֹ
שֶׁשֹּׁרֶפוֹ. וְכֵן אִם מָחְלוֹ יוֹרֵשׁ רְאוּבֵן, מְשָׁלֵם
הַמּוֹחֵל מִן הַיָּפֶה שֶׁבְּנִכְסָיו.

ז, יב וְכֵן הָעוֹשֶׂה עֲבֹדוֹ הַפּוֹתִיקִי, וְחָזַר וְשִׁחָרְרוֹ
חַיֵּב הַמּוֹשְׁחָרֵר לְשָׁלֹם לְבַעַל הַחֹבֵב: שְׁחָרִי הַפְּקִיעַ
שֶׁעָבְדוֹ, וְגָרֵם לְאַבֵּד מִמּוֹנָם. וְכּוֹפִין אֶת בַּעַל

הַחֹבֵב גַּם הוּא, לְשִׁחָרְרֵי הָעֶבֶד כְּדִי שֶׁלֹּא יִפְגַּע
בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ עֲבָדִי אַתָּה.

ז, יג וְכֵן הַדּוֹחֵף מִטְּבַע חֵבְרוֹ, וְנִתְגַּלְגַּל וְיָרַד לַיָּם
חַיֵּב לְשָׁלֹם. וְכֵן הַצּוֹרֵם אֶזֶן הַפֶּרֶה חַיֵּב לְשָׁלֹם,
שְׁחָרִי גָרֵם לְפַחַת דָּמוּיָה. וְכֵן הַמְּרַקֵּעַ דִּינָרִי
חֵבְרוֹ, וְהָעֶבֶר צוֹרֶתָן חַיֵּב לְשָׁלֹם מִשּׁוֹם גּוֹרֵם.
וְכֵן כָּל פִּיֶּצֶא כֹּאֲלוֹ הַדְּבָרִים.

ז, יד הַזֹּזֵרֶק כָּלִי מֵרֹאשׁ הֶגֶג לְאָרֶץ, וְלֹא הָיָה
תַּחְתּוֹ כָּלִים, וְקָדֵם אַחֵר וְשֶׁבְּרוֹ בְּמִקְל כִּשְׁהוּא
בְּאֹיִר, קָדֵם שִׁינִיעַ לְאָרֶץ הָרִי זֶה הָאֶחָד פְּטוּר:
שֶׁלֹּא שֶׁבֵּר אֲלֹא כָּלִי שֶׁשּׁוּפוֹ לְהִשְׁבֵּר מִיָּד
בְּיָדָיו; וְנִמְצָא כִּשְׁוֹבֵר כָּלִי שְׁבוּרָה, וְאִין זֶה
כְּגוֹרֵם. וְכֵן כָּל פִּיֶּצֶא בְּזֹה, פְּטוּר.

ז, טו שׁוֹר שֶׁהָיָה עוֹמֵד לְחִרְיָגָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִזִּיק
אֶת הַחֵבְרִיּוֹת, וְאִילָן שֶׁהוּא עוֹמֵד לְקַצִּיצָה מִפְּנֵי
שֶׁהוּא מִזִּיק אֶת הָרִבִּים, וְקָדֵם אַחֵר וְשִׁחַט שׁוֹר
זֶה וְקַצֵּץ אִילָן זֶה, שֶׁלֹּא מִדַּעַת בַּעֲלָיו חַיֵּב לְשָׁלֹם
לְבַעֲלִים כִּמּוֹ שִׁיִּרְאוּ הַדִּינִים, שְׁחָרִי הַפְּקִיעַן
מִלְּעֲשׂוֹת מַצּוֹת. וְאִם טָעַן וַאֲמַר, אַתָּה אִמְרָתָ
לִי לְחַרְגּוֹ וּלְקַצֵּצוֹ, הוֹאִיל וְהוּא עוֹמֵד לְכָף, הָרִי
זֶה פְּטוּר.

ז, טז וְכֵן מִי שֶׁשִּׁחַט חֵיָה אוֹ עוֹף, וּבֹא אַחֵר
וּכְסָה הָדָם שֶׁלֹּא מִדַּעַת הַשּׁוֹחֵט חַיֵּב לְתַן כִּמּוֹ
שִׁיִּרְאוּ הַדִּינִים. וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוֹרָה שֶׁהוּא נוֹתֵן קֶנֶס
קָצוֹב, וְהוּא עֹשֶׂה זְהוּבִים; וְכֵן הוֹרֵי הַגְּאֻלִּים
שֶׁכָּל הַמּוֹנֵעַ הַבַּעֲלִים מִלְּעֲשׂוֹת מַצּוֹת עֹשֶׂה שֶׁחַן
רְאוּיִין לְעֲשׂוֹתָהּ, וְקָדֵם אַחֵר וְעֹשֶׂה מְשָׁלֵם
לְבַעֲלִים עֹשֶׂה זְהוּבִים.

ז, יז שְׁמִיִן לְמִזִּיק בִּידוֹ, בְּדֶרֶךְ שְׁשִׁמִּין לוֹ אִם
הִזִּיק מִמּוֹנָם. פִּיֶּצֶד: הָרִי שֶׁחָרַג בְּהִמָּת חֵבְרוֹ,
אוֹ שֶׁבֵּר כָּלִיו שְׁמִיִן כִּמּוֹ הִיתָה הַבְּהִמָּה שׁוֹחֶה
חֵיָה וּכְמַה הַנִּבְלָה שׁוֹחֶה, וּכְמַה הָיָה הַכָּלִי שׁוֹחֶה
וְהוּא שָׁלֹם וּכְמַה שׁוֹחֶה עֵתָה; וּמְשָׁלֵם הַפֶּחַת
לְנֶזֶק עִם הַנִּבְלָה אוֹ הַכָּלִי הַשְּׁבוּרָה, בְּדֶרֶךְ
שֶׁבְּאֲרָנוֹ בְּשׁוּרוֹ שְׁחָזִיק: דִּין אַחֵד הוּא. דֶּרֶךְ

עֲנָבִים שֶׁלֹּחֲבָרוֹ, שָׁמִיץ לוֹ חֶזְקוֹ. וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בָּזָה.

זִיחַ כְּשֶׁגִּבִּין הַפֶּחַת מִן הַמִּזִּיק, גִּבִּין מִן הַמְּטַלְטֵלִין שָׁלוֹ; אִם אֵין לוֹ מְטַלְטֵלִין, גִּבִּין מִן הַיִּפֶּחַ שְׁבִנְכָסִיו. וְכֵן הָאוֹנֶם וְהַמְּפִתָּה וְהַמּוֹצִיא שֵׁם רָע, כֵּלֶן מִן הַיִּפֶּחַ שְׁבִנְכָסִיו גִּבִּין מִהֶן.

זִיט כָּל הַמִּזִּיק מִמּוֹן חֲבֵרוֹ, וְאִינוּ יוֹדֵעַ מַה הַזִּיק חֲרֵי חֶזֶק נִשְׁבָּע בְּתַקְנַת חֲכָמִים, וְנוֹטֵל כְּמוֹ חֲנֻזָּל: וְהוּא שׁוֹטֵעַן דְּבָרִים שְׂחֵוּא אֲמוּד בָּהֶן, כְּמוֹ שֶׁבֹאֲרֵנוּ בַּחֲנֻזָּל.

ז, ב פִּיצָד: לָקַח פִּים חֲבֵרוֹ וְהִשְׁלִיכוֹ לַיָּם אוֹ לָאֵשׁ, אוֹ שֶׁמָּסְרוֹ בְּיַד אֲנָם וְאָבֵד בְּעַל הַפִּים אוֹמֵר זְהוּבִים הָיָה מָלֵא, וְהַמִּזִּיק אוֹמֵר אֵינִי יוֹדֵעַ מַה הָיָה בּוֹ שֶׁמָּא עָפָר אוֹ תָבֵן הָיָה מָלֵא חֲרֵי חֶזֶק נִשְׁבָּע בְּנִקִּיטַת חֶפֶץ, וְנוֹטֵל: וְהוּא, שׁוֹטֵעַן דְּבָרִים שְׂחֵוּא אֲמוּד בָּהֶן, אוֹ אֲמוּד לְהַפְקִידוֹן אֲצִלּוֹ, וְדִרְכָּן לְהַנִּיחַן בָּכִים וְכִיּוּצָא בּוֹ; אֲבָל אִם אֵין דִּרְכָּן לְהַנִּיחַן בְּכָלִי זֶה, הוּא פָּשַׁע בְּעַצְמוֹ.

ז, בא פִּיצָד: חֲרֵי שֶׁחָטַף חֲמַת אוֹ סָל מְלָאִים וּמַחֲפִים, וְהִשְׁלִיכָם לַיָּם אוֹ שָׂרָפָן, וְטָעַן חֶזֶק שְׁמִרְגְּלִיּוֹת הָיוּ בְּתוֹכָן אֵינּוּ נֶאֱמָן, וְאֵין מוֹשְׁבִיעִין אוֹתוֹ עַל כֶּד: שְׂאִין דָּרָךְ בְּנֵי אָדָם לְהַנִּיחַ מְרֻגְלִיּוֹת בְּסָלִים וּבְחֻמְתוֹת. וְאִם תִּפְסֹם, אֵין מוֹצִיאִין מִיָּדוֹ, אֵלֶּא נִשְׁבָּע שְׁמִרְגְּלִיּוֹת הָיוּ בָּהֶן, וְנוֹטֵל מִמָּה שִׁישׁ אֲצִלּוֹ. וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בָּזָה.

ז, ב כ ידע המזיק שהפס חיה בו זהובים, אבל אינו יודע כמה היו, והחזק אומר אלה היו נוטל אלה בלא שבועה: והוא, שיהיה אמוד, שהרי זה המזיק מחיב שבועה, ואינו יכול להשבע כמו שיתבאר בענין הפקדון.

הלכות חובל ומזיק פרק ח

הא המוסר ממון חברו ביד אנס, חייב לשלם מן היפה שבנכסיו; ואם מת, גובין מיורשיו

כשאר כל המזיקין. בין שהיה האנס גוי, בין שהיה ישראל חרי זה המוסר, חייב לשלם כל מה שלקח האנס, אף על פי שלא נשא המוסר ולא נתן בידו, אלא הרגיל בלבד.

ה, ב במה דברים אמורים, בשראה המוסר מעצמו. אבל אם אנסוהו גוים או ישראל אנס להראות, וסראה חרי זה פטור מן התשלומין. ואם נשא ונתן ביד אף על פי שהוא אנוס, חייב לשלם: שהמציל עצמו בממון חברו, חייב לשלם.

הג פיצד: חרי שגזר המלך להביא לו יין או תבן וכיוצא בדברים אלו, ועמד מוסר ואמר חרי יש פלוני אוצר יין או תבן במקום פלוני, וחלבו ולקחוהו חייב לשלם. אנסו המלך למוסר זה עד שיראה לו אוצרות יין או תבן, או עד שיראה לו ממון פלוני שהוא בורח מלפניו, וסראה לו מפני האנס חרי זה פטור: שאם לא יראה לו, יפחו או ימיתוהו.

ה, ד נשא ממון חברו בידו ונתנו לאנס חייב לשלם מפל מקום, אף על פי שהמלך אנסו להביא. במה דברים אמורים שאם אנסו להביא וסראה חייב, בשלא הגיע הממון לרשות האנס. אבל אנס שאנס ישראל עד שסראה, ועמד האנס על הממון ונעשה ברשותו, ואנס את ישראל עד שהוליכו לו למקום אחר, ואפלו חוליכו זה המוסר שסראה חרי זה פטור מלשלם: שפיון שעמד האנס בצד האוצר, כבר אבד כל מה שיש בו וכאלו נשרף.

ה, ה בעלי דין שהיתה ביניהם מריבה על מקרקע או על מטלטלין, זה אומר שלי וזה אומר שלי, ועמד אחד מהן, ומסרה ביד גוים מנדין אותו, עד שיחזיר הדבר לכמות שהיה ויסלק יד האנס מביניהם, ויעשו דין בישראל.

ה, ו מו שנתפס על חברו, ולקחו ממנו גוים ממון בגלל חברו אין חברו חייב לשלם. ואין

לָךְ מִי שְׁנֵתָפֶס עַל חֲבֵרוֹ, וַיְהִיחַ חֲבֵרוֹ חַיִּיב לְשַׁלֵּם לּוֹ: חוּץ מִן הַנֶּתֶפֶס מִפְּנֵי הַפֶּסַח הַקָּצוּב עַל כָּל אִישׁ וְאִישׁ בְּכָל שָׁנָה, אוֹ הַנֶּתֶפֶס עַל הַתְּשׁוּרָה שֶׁנִּתֵּן כָּל אִישׁ וְאִישׁ לְמַלְךְ כְּשִׁיעֵבֶר עֲלֵיהֶם הוּא אוֹ חִילוֹתָיו הָרִי זֶה חַיִּיב לְשַׁלֵּם לּוֹ. וְהוּא, שִׁיקָחוּ מִמֶּנּוּ בִּפְרוּשׁ בְּגָלָל פְּלוֹנִי בְּפָנָי עֲדִים.

הִזְ מִי שִׁישׁ עָלָיו עֲדִים שְׁמֹסֶר מִמּוֹן חֲבֵרוֹ, בְּגוֹן שֶׁהִרְאָה מַעֲצָמוֹ, אוֹ שֶׁנֶּאֱנַם וְנָשָׂא וְנָתַן בִּיד, וְלֹא יָדְעוּ הָעֲדִים כִּמָּה הִפְסִידוּ בְּמִסִּירָתוֹ, וְהַנֶּמְסֶר טוֹעֵן בָּךְ וּבָךְ הִפְסִידֵנִי, וְהַמּוֹסֶר בּוֹסֵר בְּמָה שֶׁטָּעְנוּ אִם תִּפֶּס הַנֶּמְסֶר, אֵין מוֹצִיאֵין מִיָּדוֹ, אֲלֹא נִשְׁבַּע בְּנִקְיֻטַּת חֶפְזָן, וְזוֹכָה בְּמָה שֶׁתִּפֶּס; וְאִם לֹא תִפֶּס, אֵין מוֹצִיאֵין מִן הַמּוֹסֶר אֲלֹא בְּרֹאיָה בְּרוּרָה.

הִח וְאֵין מוֹשְׁבִיעֵין אֶת הַמּוֹסֶר שֶׁהִרְאָה מַעֲצָמוֹ, לֹא שְׁבוּעָה חֲמוּרָה וְלֹא שְׁבוּעַת הַסֵּת, מִפְּנֵי שֶׁהוּא רָשָׁע, וְאֵין לָךְ פֶּסוּל יֵתֵר מִזֶּה. אֲבָל הַמּוֹסֶר שֶׁאֲנִסּוּהוּ לְהִרְאוֹת אוֹ לְהַבִּיא, וְנָשָׂא וְנָתַן בִּיד אַף עַל פִּי שֶׁהוּא חַיִּיב לְשַׁלֵּם, אֵינוֹ רָשָׁע, אֲלֹא בֶּן תְּשֻׁלוּמִין הוּא בְּלִבֵּר, וּמִשְׁבִּיעֵין אוֹתוֹ כְּשֶׁאֵר הַבְּשָׂרִין.

הִט אֲסוּר לְמֹסֶר יִשְׂרָאֵל בִּיד גּוֹיִים, בֵּין בְּגוֹפּוֹ בֵּין בְּמִמּוֹנּוֹ, וְאִפְלוּ הָיָה רָשָׁע וּבַעַל עֲבֻרוֹת, וְאִפְלוּ הָיָה מִצֵּר לוֹ וּמִצְעָרוֹ. וְכָל הַמּוֹסֶר יִשְׂרָאֵל בִּיד גּוֹיִים, בֵּין בְּגוֹפּוֹ בֵּין בְּמִמּוֹנּוֹ אֵין לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא.

הִי מִתֵּר לְהִרְגַּ הַמּוֹסֶר בְּכָל מְקוֹם, וְאִפְלוּ בִּזְמַן הַזֶּה שֶׁאֵין דִּנִּין דִּינֵי נִפְשׁוֹת. וּמִתֵּר לְהִרְגּוֹ קֶדֶם שִׁימֹסֶר, אֲלֹא כְּשֶׁאֵמַר הָרִינִי מוֹסֶר פְּלוֹנִי בְּגוֹפּוֹ אוֹ בְּמִמּוֹנּוֹ, וְאִפְלוּ מִמּוֹן קָל הָרִי הַתִּיר עֲצָמוֹ

לְמִיתָה, וּמִתֵּרִין בּוֹ וְאוֹמְרִין לוֹ אַל תִּמְסֹר. אִם הָעִיז פָּנָיו וְאָמַר לֹא כִי, אֲלֹא אֲמִסְרֶנּוּ מִצֻּחַ לְהִרְגּוֹ; וְכָל הַקּוֹדֵם לְהִרְגּוֹ, זָכָה.

הִיא עֲשֵׂה הַמּוֹסֶר אֲשֶׁר זָמַם וּמִסֵּר, יִרְאָה לִי שְׁאִסּוֹר לְהִרְגּוֹ: אֲלֹא אִם כֵּן הַחֲזֹק לְמִסֵּר הָרִי זֶה יִחְרַג, שְׁמָא יִמְסֹר אַחֲרֵיהֶם. וּמַעֲשִׂים בְּכָל זְמַן בְּעָרֵי הַמַּעֲרָב לְהִרְגַּ הַמּוֹסְרִים שֶׁהַחֲזֹק לְמִסֵּר מִמּוֹן יִשְׂרָאֵל, וְלְמִסֵּר אֶת הַמּוֹסְרִים בִּיד הַגּוֹיִים לְהִרְגָם וּלְהַבִּיתָם וּלְאַסְרָם בְּפִי רָשָׁעִים.

הִיב וְכֵן כָּל הַמִּצֵּר לְצַבּוֹר וּמִצְעָר אוֹתָן, מִתֵּר לְמִסְרוֹ בִּיד גּוֹיִים לְהַבִּיתָם וּלְאַסְרוֹ וּלְקַנְסוֹ; אֲבָל מִפְּנֵי צָעַר יָחִיד, אֲסוּר לְמִסְרוֹ. וְאֲסוּר לְאַבֵּד מִמּוֹנּוֹ שֶׁלְּמִוֹסֶר, וְאִף עַל פִּי שֶׁמִּתֵּר לְאַבֵּד גּוֹפּוֹ, שְׁחָרִי מִמּוֹנּוֹ רָאוּי לְיִוָּרְשׁוֹ.

הִיג רִוְדָף שֶׁחָיָה רִוְדָף אַחֵר חֲבֵרוֹ לְהִרְגּוֹ, אוֹ לְדַבֵּר עֲבָרָה, וְשֹׁבֵר אֶת הַפְּלִים, בֵּין שְׁלֵנְרָדָף בֵּין שְׁלֵכָל אָדָם פֶּטוּר מִן הַתְּשֻׁלוּמִין, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִתְּחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ: שְׁכִיּוֹן שְׂרָדָף, הַתִּיר עֲצָמוֹ לְמִיתָה.

הִיד נִרְדָּף שֶׁשֹּׁבֵר פְּלִים שְׁלִרְדָּף, פֶּטוּר: לֹא יִחָא מִמּוֹנּוֹ חֲבִיב מְגוֹפּוֹ. וְאִם שֹׁבֵר פְּלִי אַחֲרֵיהֶם, חַיִּיב שֶׁחֲמִצִּיל עֲצָמוֹ בְּמִמּוֹן חֲבֵרוֹ, חַיִּיב.

הִטו מִי שְׂרָדָף אַחֵר הָרִוְדָף לְהוֹשִׁיעַ הַנִּרְדָּף, וְשֹׁבֵר אֶת הַפְּלִים בֵּין שְׁלִרְדָּף בֵּין שְׁלֵכָל אָדָם פֶּטוּר: וְלֹא מִן הַדִּין, אֲלֹא תִקְנָה הִיא שְׁלֹא יִמְנַע מִלְּהַצִּיל, אוֹ יִתְמַחֲמָה, וַיַּעֲזֵב בְּעֵת שִׁירְדָּף.

הִטז סְפִינָה שֶׁחֲשָׁבָה לְהַשְׁבִּיר מִכַּבֵּד הַמַּשְׂאוּי, וְעָמַד אַחֵר מִחוּץ וְחָקַל מִמַּשְׂאָה, וְהַשְׁלִיךְ בֵּינָם פֶּטוּר: שֶׁחֲמַשָּׂא שָׁבָה כְּמוֹ רִוְדָף אַחֲרֵיהֶם לְהִרְגָם, וּמִצֻּחַ רִבָּה עָשָׂה שֶׁחֲשָׁלִיךְ וְהוֹשִׁיעֵם.

הַלְבוֹת רוֹצֵחַ וְשִׁמְיֵרַת נֶפֶשׁ

יֵשׁ בְּכֻלָּן שְׁבַע עֲשָׂרָה מִצְוֹת שְׁבַע מִצְוֹת עֲשֵׂה, וְעֶשֶׂר מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה; וְזֶה הוּא פֶּרֶט: שְׁלֹא לְרַצֵּחַ; שְׁלֹא לִקַּח כֶּסֶף לְנַפְשׁ רוֹצֵחַ, אֲלֹא יוֹמֵת; לְהַגְלוֹת הָרוֹצֵחַ בְּשִׁנְגָּה; שְׁלֹא לִקַּח כֶּסֶף לְמַחְיֵב גְּלוֹת; שְׁלֹא יוֹמֵת הָרוֹצֵחַ בְּשִׁנְרִצָּח, קֶדֶם עֲמִידָה בְּדִין; לְהַצִּיל הַנִּרְדָּף בְּנִפְשׁוֹ שְׁלִרְדָּף; שְׁלֹא לְחַוֵּס עַל הָרִוְדָף; שְׁלֹא לְעַמֵּד עַל דָּם; לְהַפְרִישׁ עָרֵי מִקְלָט וּלְכַוֵּן לָהֶם הַדֶּרֶךְ; לְעַרְף אֶת הַעֲגֻלָּה בְּנֶחֱלִי; שְׁלֹא יַעֲבֹד בְּאוֹתָהּ קִרְקַע וְלֹא תִזְרַע; שְׁלֹא לְשׁוֹם דְּמִים; לַעֲשׂוֹת מַעֲקָה; שְׁלֹא יִכְשִׁיל תַּמִּים בְּדֶרֶךְ; לִפְרֹק עִם מִי שֶׁנִּכְשַׁל בְּדֶרֶךְ; לִטְעֵן עִמּוֹ; שְׁלֹא יִנְיַחֲנוּ בְּדֶרֶךְ נִכְחַל בְּמַשְׂאוֹ

הַלְבוֹת רוֹצֵחַ וְשׂוֹמֵר נֶפֶשׁ

פָּרָק א

א, א כָּל הוֹרֵג נֶפֶשׁ אָדָם מִיִּשְׂרָאֵל עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שְׁנֵאמַר "לֹא תִרְצַח". וְאִם רָצַח בְּזִדּוֹן בְּפָנֵי עֵדִים מִיתָתוֹ בְּסִיף, שְׁנֵאמַר "נָקָם, וְנָקָם": מִפִּי הַשְּׂמוּעָה לְמַדּוֹ שֶׁזֶּה מִיתַת סִיף; בֵּין שֶׁהָרַג אֶת חֲבֵרוֹ בְּבִרְזֵל, בֵּין שֶׁשָּׂרְפוֹ בָּאֵשׁ מִיתָתוֹ בְּסִיף.

א, ב מִצְוָה בִּיד גּוֹאֵל הָדָם, שְׁנֵאמַר "גּוֹאֵל הָדָם, הוּא יָמִית אֶת-הָרָצָח"; וְכָל הָרָאוֹי לִירֵשָׁה, הוּא גּוֹאֵל הָדָם. לֹא רָצַח גּוֹאֵל הָדָם, אוֹ שְׂלֹא הָיָה יָכוֹל לְהַמִּיתוֹ, אוֹ שְׂאִין לוֹ גּוֹאֵל דָּם בֵּית דִּין מְמִיתִין אֶת הָרוֹצֵחַ בְּסִיף.

א, ג הָאֵב שֶׁהָרַג אֶת בְּנוֹ אִם הָיָה לְנַחֲרָג בֵּין הָרִי זֶה הוֹרֵג אָבִי אָבִיו, מִפָּנֵי שְׁחִוָּא גּוֹאֵל; וְאִם אִין לוֹ בֵּן אִין אֶחָד מִן הָאֲחִין נַעֲשֶׂה גּוֹאֵל הָדָם לְהַמִּית אֶת אָבִיו, אֲלֹא בֵּית דִּין מְמִיתִין אוֹתוֹ. וְאֶחָד הַזָּכָר וְאֶחָד הַנְּקֵבָה בְּגִאֲלִית הָדָם.

א, ד וּבְמִזְחָרִין בֵּית דִּין שְׂלֹא לִקַּח כָּפָר מִן הָרוֹצֵחַ, וְאֶפְלוּ נָתַן כָּל מִמּוֹן שְׁבַעזֻלָּם, וְאֶפְלוּ רָצַח גּוֹאֵל הָדָם לְכַטְרוֹ: שְׂאִין נֶפֶשׁ שְׁלֹחַ הַנַּחֲרָג קִנְיָן גּוֹאֵל הָדָם, אֲלֹא קִנְיָן הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנֵאמַר "וְלֹא-תִקְחוּ כָפָר לְנֶפֶשׁ רָצָח". וְאִין לָךְ דְּבָר שֶׁהַקְפִּידָה תוֹרָה עָלָיו בְּשִׁיבוֹת דְּמִים, שְׁנֵאמַר "וְלֹא-תַחְנִיפוּ אֶת-הָאָרֶץ... בִּי הָדָם, הוּא יַחְנִיף אֶת-הָאָרֶץ".

א, ה רוֹצֵחַ שֶׁהָרַג בְּזִדּוֹן אִין מְמִיתִין אוֹתוֹ הָעֵדִים וְלֹא הָרָאוֹים אוֹתוֹ, עַד שִׁיבֹאוּ לְבֵית דִּין וַיִּדְיִנְהוּ לְמִיתָתוֹ: שְׁנֵאמַר "וְלֹא יָמוּת הָרָצָח, עַד-עֲמִדּוֹ לְפָנֵי הָעֵדָה לְמוֹשֶׁפֶט". וְהוּא חֲדִין לְכָל מַחְיָבֵי מִיתַת בֵּית דִּין שֶׁעָבְרוּ וְעָשׂוּ, שְׂאִין מְמִיתִין אוֹתָן עַד שִׁיגְמֹר דִּינָם בְּבֵית דִּין. א, ו בְּמַח דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשַׁעֲבָר וְעֵשָׂה הַעוֹזֵן

שֶׁחָיָב עָלָיו מִיתַת בֵּית דִּין; אֲבָל הָרוֹדֵף אַחֵר חֲבֵרוֹ לְהַרְגוֹ, אֶפְלוּ הָיָה הָרוֹדֵף קָטָן הָרִי כָּל יִשְׂרָאֵל מְצֻוִּין לְהַצִּיל הַנֶּרְדָּף מִיַּד הָרוֹדֵף, וְאֶפְלוּ בְּנֶפֶשׁוֹ שֶׁלְרוֹדֵף.

א, ז פִּיזָר: אִם הִזְחִירוּהוּ, וְהָרִי הוּא רוֹדֵף אַחֲרָיו אִף עַל פִּי שְׂלֹא קָבַל עָלָיו חֲתָרָאָה, בֵּינָן שְׁעָדִין הוּא רוֹדֵף הָרִי זֶה נַחֲרָג. וְאִם יָכוֹלִים לְהַצִּילוֹ בְּאֶבֶר מֵאֲבָרֵי הָרוֹדֵף כְּגוֹן שִׁיבּוֹ אוֹתוֹ בְּחִין אוֹ בְּאֶבֶן אוֹ בְּסִיף, וַיִּקְטְעוּ אֶת יָדוֹ אוֹ יִשְׁבְּרוּ אֶת רִגְלוֹ אוֹ יִסְמּוּ אֶת עֵינָיו עוֹשִׂין. וְאִם אִינָן יָכוֹלִין לְכוֹן, וְלֹא לְהַצִּילוֹ אֲלֹא אִם בֵּין הַרְגוּהוּ לְרוֹדֵף הָרִי אֱלֹו הוֹרְגִין אוֹתוֹ, וְאִף עַל פִּי שְׁעָדִין לֹא חָרַג: שְׁנֵאמַר "וְקִצְתָּהּ, אֶת-כַּפָּה: לֹא תַחֲסֹם, עֵינֶיךָ".

א, ח אֶחָד מְבוֹשִׁיו, וְאֶחָד כָּל דְּבָר שִׁישׁ בּוֹ סִכָּנַת נַפְשׁוֹת, אֶחָד הָאִישׁ שֶׁאֲחָז אֶת הָאִשָּׁה עֲנִין חֲפָתוֹב שֶׁכָּל חֲחוּשָׁב לְחַבּוֹת חֲבֵרוֹ חֲפִיחַ הַמְּמִיתָה אוֹתוֹ, מַצִּילִין אֶת הַנֶּרְדָּף בְּכַפּוֹ שֶׁלְרוֹדֵף; וְאִם אִינָן יָכוֹלִין מַצִּילִין אוֹתוֹ אִף בְּנֶפֶשׁוֹ, שְׁנֵאמַר "לֹא תַחֲסֹם, עֵינֶיךָ": הָרִי זֶה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, שְׂלֹא לַחֲסֹם עַל נֶפֶשׁ הָרוֹדֵף.

א, ט לְפִיכָךְ הוֹרֵו חֲכָמִים שֶׁהַעֲבָרָה שְׁחִיָּא מְקַשָּׁה לִילָד מִתָּר לְחִתָּךְ הָעֶבֶר בְּמַעֲיָה, בֵּין בָּסֶם בֵּין בִּיד: מִפָּנֵי שְׁחִוָּא בְּרוּדָה אַחֲרִיָּה לְהַרְגָּה. וְאִם מִשְׁחִוָּצִיָּא רֵאשׁוֹ, אִין נִוְגְעִין בּוֹ, שְׂאִין דוֹחִין נֶפֶשׁ מִפָּנֵי נֶפֶשׁ, וְזֶה הוּא טַבְעוֹ שֶׁלְעוֹלָם.

א, י אֶחָד הָרוֹדֵף אַחֵר חֲבֵרוֹ לְהַרְגוֹ, אוֹ רוֹדֵף אַחֵר נַעֲרָה מְאֻרְסָה לְאַנְסָה שְׁנֵאמַר "כִּי כֹאשֶׁר יָקוּם אִישׁ עַל-רֵעֵהוּ, וּרְצָחוֹ נֶפֶשׁ בֵּן, הַדְּבָר הַזֶּה". וְחָרִי הוּא אוֹמֵר "צַעֲקָה, הַנַּעֲרָה חֲמֹאֲרָשָׁה, וְאִין מוֹשִׁיעַ, לָהּ"; הֵא יֵשׁ לָהּ מוֹשִׁיעַ מוֹשִׁיעָה בְּכָל דְּבָר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהוֹשִׁיעָה, וְאֶפְלוּ בְּהַרְיָגַת הָרוֹדֵף.

א, יא וְהוּא חֲדִין לְשֹׂאֵר כָּל הָעֲרִיּוֹת, חוּץ מִן

הַבְּחִמָּה; אֲבָל הַזְּכוּר, מִצִּילִין אוֹתוֹ בְּנֶפֶשׁ
הַרֹדֶף בְּשָׂאָר עֲרִיּוֹת. אֲבָל הַרֹדֶף אַחֵר הַבְּחִמָּה
לְרַבָּעָה, אוֹ שְׂרָדָף לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בַּשַּׁבָּת, אוֹ
לַעֲבֹד עֲבוּדָה זָרָה אֲפִי עַל פִּי שְׁחָשְׁבָת וְעֲבוּדָה
זָרָה עֵיקָרִי הִדָּת אֵין מְמִיתִין אוֹתוֹ עַד שִׁיעֲשֶׂהָ,
וַיִּבְיֹאוּהוּ לְבֵית דִּין, וַיְדִינוּהוּ, וַיָּמוּת.

א, יב רדף אחר ערוה, ותפסה ושכב והערה אף
על פי שלא גמר ביאתו, אין ממיתין אותו עד
עמדו בדין. רדף אחר ערוה, וחיו אחרים
רודפין אחריו להצילה, ואמרה להם הניחוהו,
כדי שלא יהרגני אין שומעין לה, אלא מבחילין
אותו ומונעין אותו מלבעל באבריו; ואם אינן
יכולין למנעו באבריו, אפלו בנפשו כמו
שבארנו.

א, יג כל חיכול להציל באבר מאבריו, ולא טרח
בכף, אלא הציל בנפשו שלרודף, והרגו חרי זה
שופך דמים, וחיב מיתה; אבל אין בית דין
ממיתין אותו.

א, יד כל חיכול להציל, ולא הציל עובר על "לא
תעמד על-דם רעך". וכן הרואה את חברו
טובע בים, או לסטים באים עליו, או חיה רעה
באה עליו, ויכול להצילו הוא בעצמו, או
שישבר אחרים להצילו, ולא הציל, או ששמע
גוים או מוסרים מחשבים עליו רעה או
טומנין לו פה, ולא גלה און חברו והודיעו, או
שידע בגוי או באנס שהוא קובל על חברו,
ויכול לפיסו בגלל חברו ולהסיר מה בלבו ולא
פיסו, וכל פיוצא בדברים אלו העושה אותם
עובר על "לא תעמד על-דם רעך".

א, טו הרואה רודף אחר חברו להרגו, או אחר
ערוה לבעלה, ויכול להציל, ולא הציל חרי זה
בטל מצות עשה, שהיא "וקצתה, את-כפפה";
ועבר על שני לאוין, על "לא תחוס, עינך" ועל
"לא תעמד על-דם רעך". אף על פי שאין לזקין
על לאוין אלו, מפני שאין בהן מעשה, חמורים

הם: שכל המאבד נפש אחת מישראל, כאלו
אבד כל העולם כולו; וכל המקנים נפש אחת
מישראל, כאלו קנים כל העולם כולו.

הלכות רוצח ושמירת נפש

פרק ב

ב, א כל החורג חברו בידו, כגון שהכהו בסוף
או באבן הממיתה, או שחנקו עד שמת, או
שרפו באש הואיל והרגו מכל מקום, הוא
בעצמו חרי זה נהרג בבית דין.

ב, ב אבל השוכר חורג להרג את חברו, או
ששלח עבדיו והרגוהו, או שכפת חברו והניחו
לפני הארי וכיוצא בו והרגתו החיה, וכן
החורג את עצמו כל אחד מאלו שופך דמים
הוא, ועוון הריגה בידו; וחיב מיתה לשמים,
ואין בהן מיתה בית דין.

ב, ג ומנין שכן הוא הדין: שהרי הוא אומר
"שפך דם האדם, באדם דמו ישפך". זה החורג
בעצמו שלא על ידי שליח. "ואף את-דמכם
לנפשתיכם אדרש". זה החורג עצמו; "מיד
כל-חיה אדרשנו". זה המוסר חברו לפני חיה
לטורפו; "מיד האדם, מיד איש אחיו אדרש",
את-נפש האדם. זה השוכר אחרים להרג את
חברו. ובפרוש נאמר בשלששתן לשון דרישה,
חרי דינם מסור לשמים.

ב, ד ובכל אלו הרצחנים וכיוצא בהן שאינן
מחייבים מיתה בית דין אם רצה מלך ישראל
להרגם בדין המלכות ותקנת העולם, הרשות
בידו. וכן אם ראו בית דין להרג אותן
בהוראת שעה אם חיתה השעה צריכה לפה,
חרי יש להם רשות כפי מה שיראו.

ב, ה חרי שלא הרגם המלך, ולא חיתה השעה
צריכה לחזק הדבר חרי בית דין חייבין מכל
מקום להכותם מכה רבה הקרובה למיתה,
ולאסור אותן במצור ובמצוק שנים רבות,

וּלְצַעֲרֶן בְּכָל מִיּוֹנֵי צָעַר: כִּדִּי לְהַפְחִיד וּלְאֵיִם עַל
שְׂאֵר הָרָשָׁעִים, שֶׁלֹּא יִהְיֶה לָהֶם הַדָּבָר לְפִנְקָה
וּלְמִכְשׁוֹל לִבָּב, וַיֹּאמֶר הָרִינִי מִסִּבָּב לַהֲרֹג
אוֹיְבֵי בְּדֶרֶךְ שְׁעֵשָׂה פְּלוֹנִי, וְאַפְטָר.

בֹּ, אֶחָד הַחֹרֵג אֶת הַגְּדוֹל אוֹ אֶת הַקָּטָן בֶּן
יוֹמוֹ, בֵּין זָכָר בֵּין נְקֵבָה חֲרִי זֶה נִהְרָג עָלָיו, אִם
הָרָג בְּזִדּוֹן; אוֹ גּוֹלָה, אִם הָרָג בְּשִׁגָּגָה: וְהוּא,
שֶׁפָּלוּ לוֹ חֲדָשִׁיו; אֲבָל אִם נָלַד לְפָחוּת מִתְּשַׁעַח
חֲדָשִׁים חֲרִי הוּא כְּנֶפֶל עַד שִׁישְׁתָּה שְׁלוֹשִׁים יוֹם,
וְהַחֹרֵגוֹ בְּתוֹךְ שְׁלוֹשִׁים יוֹם אֵינוֹ נִהְרָג עָלָיו.

בִּז, אֶחָד הַחֹרֵג אֶת הַבְּרִיא, אוֹ אֶת הַחוּלָה
הַנוֹטָה לְמוֹת. וְאַפְלוֹ הָרָג אֶת הַגּוֹסֵם, נִהְרָג
עָלָיו; וְאִם חָיָה גּוֹסֵם בִּידֵי אָדָם, כְּגוֹן שֶׁהִכּוּהוּ
עַד שֶׁנָּטָה לְמוֹת וְחֲרִי הוּא גּוֹסֵם הַחֹרֵגוֹ, אֵין
בֵּית דִּין מְמִיתִין אוֹתוֹ.

בִּח, הַחֹרֵג אֶת הַטְּרָפָה אִף עַל פִּי שְׂאוּכָל
וְשׁוֹתָהּ וּמִחֲלָהּ בְּשׁוּק, חֲרִי זֶה פְּטוּר מִדִּינֵי אָדָם.
וְכָל אָדָם בְּחֻזְקַת שָׁלֹם הוּא, וְהַחֹרֵגוֹ נִהְרָג עַד
שִׁינֹדֶע בּוֹדָאֵי שְׂזֵה טְרָפָה, וַיֹּאמְרוּ הַרֹפְאִים
שֶׁמִּפְּנֵי זֶה אֵין לָהּ תַּעֲלָה בְּאָדָם זֶה, וּבִה יְמוֹת,
אִם לֹא יְמִיתֵנוּ דָּבָר אַחֵר.

בִּט, אָדָם טְרָפָה שֶׁחָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ נִהְרָג, שֶׁנֶּאֱמַר
”וּבַעֲרַת הָרֹעַ, מִקֶּרֶבֶד”: וְהוּא, שִׁיחָרַג בְּפָנֵי
בֵּית דִּין. אֲבָל בְּפָנֵי עֲדִים, פְּטוּר: שְׂמַא יוֹזְמוֹ
הָעֲדִים; וְאִם חוֹזְמוֹ אֵינֶן נִהְרָגִין, שֶׁחֲרִי לֹא זָמְמוֹ
לַחֲרֹג אֲלֵא טְרָפָה, וְכָל עֲדוּת שְׂאִינָה רְאוּיָה
לְחֻזְמָה, אֵינָה עֲדוּת בְּדִינֵי נַפְשׁוֹת.

בִּי, אֶחָד הַחֹרֵג אֶת יִשְׂרָאֵל, אוֹ הַחֹרֵג עֶבֶד
כְּנַעֲנִי חֲרִי זֶה נִהְרָג עָלָיו; וְאִם הָרָג בְּשִׁגָּגָה,
גּוֹלָה. יִשְׂרָאֵל שֶׁחָרַג גֵּר תּוֹשֵׁב אֵינוֹ נִהְרָג עָלָיו
בְּבֵית דִּין, שֶׁנֶּאֱמַר ”וְכִי-יִזַּד אִישׁ עַל-רֵעֵהוּ”;
וְאֵין צָרִיךְ לִזְמַר שֶׁאֵינוֹ נִהְרָג עַל הַגּוֹי. וְאַחַד
הַחֹרֵג אֶת עֶבֶד אֲחֵרִים אוֹ הַחֹרֵג עֶבְדוֹ חֲרִי זֶה
נִהְרָג עָלָיו, שֶׁהָעֶבֶד כָּבֹד קָבֵל עָלָיו מִצֻּוֹת
וְנוֹסֵף עַל נִחְלַת ה'.

בִּיא, מִה בֵּין עֶבְדוֹ לְעֶבֶד אֲחֵרִים: שְׁעֶבְדוֹ, יֵשׁ
לוֹ רְשׁוּת לְחַבּוֹתוֹ. לְפִיכָּךְ אִם הִכָּה עֶבְדוֹ הַכִּיָּה
שִׁישׁ בָּהּ כִּדִּי לְחֵמִית, וְנָטָה לְמוֹת, וְעָמַד
עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע שָׁעוֹת, וְאַחֵר כָּךְ מֵת אֵינוֹ נִהְרָג
עָלָיו, אִף עַל פִּי שְׁמַת מַחְמַת הַמִּכָּה: שֶׁנֶּאֱמַר
”לֹא יָקָם, כִּי כִסְפוֹ הוּא”. וּמִה הוּא ”יוֹם אוֹ
יוֹמִים” יוֹם שֶׁהוּא פְּיוֹמִים, שֶׁהוּא מֵעַת לָעַת.

בִּיב, אֲבָל הַמִּכָּה עֶבֶד שְׂאִינוֹ שְׁלוֹ אֲפָלוֹ מֵת
לְאַחֵר כְּמִה יָמִים מַחְמַת הַמִּכָּה הוֹאִיל וְהַכָּהוּ
כִּדִּי לְחֵמִית, חֲרִי זֶה נִהְרָג עָלָיו כְּשֶׁאֵר בְּנֵי
חוּרִין.

בִּיג, יִרְאָה לִי, שֶׁהַמִּכָּה אֶת עֶבְדוֹ בְּסָפִין וְסוֹף
אוֹ בְּאֶבֶן וְאֶגְרֹף וְכִיּוֹצָא בָּהֶן, וְאֶמְדוּהוּ
לְמִיתָה, וּמֵת אֵינוֹ בְּדִין ”יוֹם אוֹ יוֹמִים”; וְאַפְלוֹ
מֵת לְאַחֵר שָׁנָה, נִהְרָג עָלָיו. לְכָךְ נֶאֱמַר
”בְּשֵׁכֶט” שֶׁלֹּא נִתְּנָה לוֹ תוֹרָה רְשׁוּת לְחַבּוֹתוֹ
אֲלֵא בְּשֵׁכֶט וּרְצוּעָה וְכִיּוֹצָא בָּהֶן, לֹא הַכִּית
רְצִיחָה.

בִּיד, הַמּוֹכֵר אֶת עֶבְדוֹ, וּפָסַק עִמּוֹ שִׁישְׁמֹשְׁנוּ
שְׁלוֹשִׁים יוֹם, וְהַכָּהוּ אֶחָד מֵהֶן בְּתוֹךְ הַשְּׁלוֹשִׁים
יוֹם, וְהִמִּיתוֹ חֲרִי זֶה נִהְרָג עָלָיו, וְאֵינוֹ בְּדִין
”יוֹם אוֹ יוֹמִים”: הֲרֵאשׁוֹן, לְפִי שְׂאִינוֹ ”כִּסְפוֹ”
הַמִּיחָד לוֹ; וְחֲשֻנִּי, לְפִי שֶׁעֲדִין אֵינוֹ תַּחְתִּיו.

בִּטו, וְכֵן מִי שֶׁחָצִיו עֶבֶד וְחָצִיו בֶּן חוּרִין. וְעֶבֶד
שְׁלֹשִׁים שְׁתַּפִּין אֵינוֹ בְּדִין ”יוֹם אוֹ יוֹמִים”.
שֶׁחֲרִי אֵינוֹ לְאַחַד מֵהֶן ”כִּסְפוֹ” הַמִּיחָד לוֹ;
וּלְפִיכָּךְ נִהְרָג עָלָיו כְּשֶׁאֵר הָעָם.

הַלְבוֹת רוֹצֵחַ וְשִׁמְיֶרֶת נַפֶּשׁ

פֶּרֶק ג

ג, אַ הַמִּכָּה אֶת חֲבֵרוֹ בְּזִדּוֹן בְּאֶבֶן אוֹ בַּעֲץ,
וְהִמִּיתוֹ אוֹמְדִין דָּבָר שֶׁהַכָּהוּ בּוֹ, וּמִקּוֹם שֶׁהַכָּהוּ
עָלָיו, אִם רָאוּי אוֹתוֹ חֲפִץ לְחֵמִית בְּאֶבֶר זֶה,
אוֹ אֵינוֹ רָאוּי: שֶׁנֶּאֱמַר ”בְּאֶבֶן יָד אֲשֶׁר-יְמוֹת
בָּהּ הִכּוּ... אוֹ בְּכִלֵּי עֵץ-יָד אֲשֶׁר-יְמוֹת בּוֹ

הַכֶּהוּ". עַד שִׁיחִיָּה בּוֹ כִּדִּי לְהַמִּית. וְאֵינּוּ דוֹמָה
מִכֶּהוּ עַל לָבוֹ לְמִכֶּהוּ עַל יָרֵכוֹ; הוֹאִיל וְנֹאמַר
"אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ". מִכָּאן שְׂאוּמְדִין מְקוֹם
הַמִּכָּה.

ג, ב פֶּשֶׁם שְׂאוּמְדִין הַחֲפִין שֶׁהִכָּה בּוֹ וּמְקוֹם
הַמִּכָּה, כִּךְ אוֹמְדִין בּוֹחַ הַחֲבִיָּה שֶׁנֹּאמַר "בְּאֶבֶן
יָד". מִכָּאן שֶׁמִּשְׁעָרֵין אֶת הַיָּד: אֵינּוּ דוֹמָה זֹרֶק
אֶבֶן בַּחֲבֵרוֹ בְּרַחוּק שְׁתֵּי אַמּוֹת לְזֹרֶק בּוֹ
בְּרַחוּק עֶשְׂרֵי, שֶׁבְּרַחוּק עֶשְׂרֵי יֵחִיָּה בּוֹחָה יִתְרָ;
וְאֵינּוּ דוֹמָה זֹרֶק בְּרַחוּק עֶשְׂרֵי לְזֹרֶק בְּרַחוּק
מֵאַחַ אַמָּה, שֶׁבְּרַחוּק הַמְּקוֹם בְּיֹתֵר יִתְמַעַט בּוֹחַ
הַחֲבִיָּה.

ג, ו כֵּן מִשְׁעָרֵין הַמִּכָּה עֲצֻמָּה; וּמִשְׁעָרֵין בּוֹחַ
הַחֲוִירָג, וְכֹחַ הַנֶּהָרֵג אִם הוּא גָדוֹל אוֹ קָטָן, אוֹ
חֲזָק אוֹ חֲלָשׁ, אוֹ בְּרִיא אוֹ חוֹלָה, וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא
בָּזֶה: שֶׁנֹּאמַר "אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ" מֵיִתְתּוֹ שְׁלֹזָה,
מִשְׁעָרֵין כָּל סְבוּתֶיהָ.

ג, ד כִּלִּי בְּרִזָּל, לֹא נִתְּנָה לוֹ תֹרָה שְׁעוֹר שֶׁנֹּאמַר
"וְאִם-בְּכִלִּי בְּרִזָּל הִכָּהוּ וַיָּמוּת, רִצָּח הוּא".
וְאֶפְלוּ בְּמַחֲטָ: וְהוּא, שִׁיחִיָּה לוֹ חֵד כְּמוֹ מַחֲטָ
אוֹ שְׁפֹד אוֹ סָבִין וְכִיּוּצָא בָּהֶן; אֲבָל אִם הִכָּהוּ
בְּעֶשֶׂת שֶׁלְּבִרְזָל וְכִיּוּצָא בָּהּ, אוֹמְדִין אוֹתָהּ כְּמוֹ
שְׂאוּמְדִין הָאֶבֶן אוֹ הָעֵץ.

ג, ה הַמִּכָּה אֶת חֲבֵרוֹ בְּלֹא כִלִּי וְהַמִּיתוֹ, כְּגוֹן
שֶׁהִכָּהוּ בִּידּוֹ אוֹ בְּרִגְלוֹ אוֹ נִגְפוּ בְּרֹאשׁוֹ
וְהַמִּיתוֹ מִשְׁעָרֵין בּוֹחַ הַמִּכָּה, וְכֹחַ הַנֶּהָרֵג,
וּמְקוֹם הַמִּכָּה: אֵינּוּ דוֹמָה דוֹחַ חֲבֵרוֹ בְּאֶצְבָּעוֹ,
לְבוֹעֵט בּוֹ בְּרִגְלוֹ בְּכָל בּוֹחוֹ; וְאֵינּוּ דוֹמָה מִכֶּהוּ
עַל לָבוֹ, לְמִכֶּהוּ עַל מִתְּנִיּוֹ; וְאֵינּוּ דוֹמָה חֲלָשׁ
הַמִּכָּה אֶת הַבְּרִיא הַחֲזָק, לְבְּרִיא חֲזָק הַמִּכָּה
חֲלָשׁ אוֹ חוֹלָה.

ג, ו וּמִנֵּין שֶׁמִּשְׁעָרֵין בְּכָל אֵלּוּ, שֶׁנֹּאמַר "אוֹ
בְּאִיבָה הִכָּהוּ בִּידּוֹ, וַיָּמוּת מוֹת-יָמוּת הַמִּכָּה":
אִם עַל פִּי שֶׁנֹּאמַר "בִּידּוֹ", הַצְרִיךְ הַכָּתוּב
לְהִיּוֹת הַחֲבִיָּה "בְּאִיבָה" מִכָּלֵל שֶׁמִּשְׁעָרֵין אֶת

בּוֹחַ הַחֲבִיָּה.

ג, ז וְכֵן הִדּוּחָהּ אֶת חֲבֵרוֹ מִרֹּאשׁ חֲגָג, וְנִפְל וַיָּמוּת
מִשְׁעָרֵין גְּבִיָּה הַמְּקוֹם שֶׁהִפִּילוֹ מִעֲלָיו, וְכֹחַ
הַנֶּדְחָה: שֶׁאֵינּוּ דוֹמָה בֵּין יוֹמוֹ שֶׁנִּפְל לְגָדוֹל
שֶׁנִּפְל. וּמִנֵּין שֶׁמִּשְׁעָרֵין גְּבִיָּה הַמְּקוֹם, שֶׁנֹּאמַר
"וְאִם-בְּשִׁנְאָה, יִהְיֶהנּוּ". וַיִּרְאָה לִּי שֶׁכָּל מְקוֹם
שֶׁאֵין בְּגִבָּהוֹ עֶשְׂרֵה טַפְחִים אֵין בּוֹ כִּדִּי לְהַמִּית,
כְּדֶרֶךְ שֶׁאָמְרוּ בַּבּוֹר לַעֲנִין בְּהִמָּה.

ג, ח אֶחָד הַמִּכָּה אֶת חֲבֵרוֹ בְּאֶבֶן אוֹ בְּעֵץ, אוֹ
שֶׁהִכָּהוּ בְּגוֹשׁ שְׁלֹאדְמָה אוֹ בְּגוֹשׁ שְׁלִמְלָח
וְגַפְרִית, אוֹ בְּסֵל מִלֵּא עֶפֶר אוֹ צִרְזְרוֹת, וְאֶפְלוּ
בְּפִלָּח שְׁלֹדְבִלָּה: שֶׁנֹּאמַר "אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ" כָּל
שֶׁהוּא רָאוּי לְהַמִּית, וְהַכָּבֵד הוּא שְׁמַמִּית.

ג, ט הִדּוּחָהּ אֶת חֲבֵרוֹ לְתוֹךְ הַפִּיִּם אוֹ לְתוֹךְ
הָאֵשׁ, אוֹמְדִין אוֹתוֹ אִם יָכוֹל לַעֲלוֹת מִשָּׁם,
פֶּטוּר מִמִּיתַת בֵּית דִּין; וְאִם אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲלוֹת,
חַיִּב. וְכֵן אִם כָּבֵשׁ עָלָיו כְּתוֹף הַיָּם אוֹ כְּתוֹף
הָאֵשׁ, עַד שֶׁלֹּא נִשְׁאָר בּוֹ בּוֹחַ לַעֲלוֹת וַיָּמוּת חַיִּב,
אִם עַל פִּי שֶׁאֵינּוּ הוּא הִדּוּחָהּ בְּתַחֲלָה.

ג, י וְהוּא חֲדִין לְמַנִּיחַ יָדוֹ עַל פִּי חֲבֵרוֹ וְחִטְמוֹ
עַד שֶׁהִנִּיחוֹ מִפְּרָפֶר וְאֵינּוּ יָכוֹל לְחִיּוֹת, אוֹ
שֶׁכָּפְתּוֹ וְהִנִּיחוֹ בַּצָּנָה אוֹ בַּחֲמָה עַד שְׁמִתָּה, אוֹ
שֶׁכָּנָה עָלָיו מְקוֹם עַד שֶׁמִּנֵּעַ מִמֶּנּוּ חֲרוּחַ, אוֹ
שֶׁהַכְּנִיסוֹ לְמַעְרָה וּבֵית וְעֵשֶׂן עָלָיו עַד שְׁמִתָּה,
אוֹ שֶׁהַכְּנִיסוֹ לְבֵית שְׁלִשִׁישׁ וְהִדְלִיק עָלָיו נֵר עַד
שֶׁהַמִּיתוֹ הַחֲבֵל בְּכָל אֵלּוֹ נִהְרָג עָלָיו, שֶׁזֶה כְּמוֹ
שֶׁחֲנָקוֹ בִּידּוֹ.

ג, יא אֲבָל הַכּוֹפֶת אֶת חֲבֵרוֹ וְהִנִּיחוֹ בְּרָעָב עַד
שְׁמִתָּה, אוֹ שֶׁכָּפְתּוֹ וְהִנִּיחוֹ בְּמְקוֹם שְׁפוֹף הַצָּנָה
אוֹ הַחֲמָה לְבוֹא לְשָׁם, וּבֵאָה וְהַמִּיתוֹ, אוֹ
שֶׁכָּפָה עָלָיו גִּגִּית, אוֹ שֶׁפָּרַע עָלָיו אֶת הַמַּעֲזוּבָה,
אוֹ שֶׁהִשִּׁיךְ בּוֹ אֶת הַנֶּחֱשׁ, וְאֵין צָרִיךְ לֹאמַר אִם
שָׁפָה בּוֹ כָּלָב אוֹ נָחֶשׁ בְּכָל אֵלּוֹ אֵין בֵּית דִּין
מִמִּיתִין אוֹתוֹ, וְחֲרִי הוּא רּוֹצֵחַ; וְדוֹרֵשׁ דְּמִיָּם,
דוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ דָּם.

ג,יב וכן הדוחה חברו לבור, והיה שם סלם
בבור שיכול לעלות עליו, או שזרק בו חין,
והיה תרים בידו להגן עליו, ובא אחר וסלק את
הסלם והסיר את התרים שניהן אינן נהרגין
בבית דין. אפלו היה הדוחה עצמו, הוא שחזר
וסלק את הסלם פטור ממיתת בית דין; ונדרש
מפני דם.

ג,יג חזרק צרור בכותל, וחזרה האבן לאחוריה
והרגה חייב מיתת בית דין, שמפוחו היא באה.
וכל אלו שמשחקין בכדור שחתרו בהן וחרגו
בתוך ארבע אמות, פטורין; חוץ לארבע
אמות, אפלו לסוף מאה אמה חייבין: והוא,
שיש בה פדי להמית כמו שבארנו. זרק אבן
למעלה, והלכה לצדדין והרגה חייב.

ג,יד חבופת את חברו, והניחו במקום שאינו
יכול לברח, והציף עליו מים, ומת חרי זה נהרג
עליו: והוא, שימנות מבוח ראשון חבא
ממעשיו.

הלכות רוצח ושמיירת נפש

פרק ד

ד,א המתבונן לחרג את זה, וחרג את זה פטור
ממיתת בית דין, ומן התשלומין; ומן הגלות,
לפי שאין ערי מקלט קולטות אותו כמו
שיתבאר. לפיכך חזרק אבן לתוך עדה
מישראל, וחרג אחד מהן פטור ממיתת בית
דין.

ד,ב נתבונן להכות חברו על מתניו, ולא היה
בפלי פדי להמית על מתניו, והלכה לה האבן
על לבו, והיה בה פדי להמית על לבו, ומת, או
שנתבונן להכותו על לבו, והיה בה פדי להמית
על לבו, והלכה לה על מתניו, ולא היה בה פדי
להמית על מתניו, ומת פטור ממיתת בית דין;
ואינו גולה, שאין החורג בכונה גולה.

ד,ג אכל אם נתבונן להכותו על מתניו, והיה

בה פדי להמית על מתניו, והלכה לה על לבו,
ומת חרי זה נהרג. וכן כל פיוצא בזה.

ד,ד המכה את חברו באבן או באגרוף וכיוצא
בהן, או מדין אותו: אם אמדוהו לחיים, נותן
חמשה דברים ונפטור; ואפלו חלה המכה,
והכביד ומת מחמת המכה חרי זה פטור.

ד,ה ואם אמדוהו למיתה אוסרין את המכה
בבית הפחר מיד, וממתינים לזה; אם מת, יחרג
המכה. ואם חקל, ונתרפא רפואה שלמה, והלך
בשוק על רגליו כשאר חבריאים משלם המכה
חמשה דברים, ונפטור.

ד,ו זה שנאמר בתורה "על-משענתו" אינו
שיחלף והוא נשען על המטה או על אחר,
שאפלו הנזטה למות יכול להלך על המשענת;
לא נאמר "משענתו" אלא שיחיה מחלף על
משענת בוחו, ולא יחיה צריך בוח אחר להשען
עליו.

ד,ז אמדוהו למיתה, וחקל ממה שחיה, ולאחר
מבאן הכביד ומת חרי זה נהרג; ואין אוסרין
אותו אמד שני כשהקל, שרגלים לדבר.

ד,ח חבוחו עשרה בני אדם בעשר מקלות, ומת
בין שהבוחו בזה אחר זה בין שהבוחו באחת,
כלן פטורין ממיתת בית דין: שנאמר "כל-
נפש אדם". עד שיחיה אחד שחרג כל הנפש.
והוא תדין לדחפוחו שנים או שכבשוהו שנים
לתוך חמים, או שהיו רבים יושבים ויצא חין
מביניהן וחרג כלן פטורין.

ד,ט זרקו בו עשרה אבן זה אחר זה, וכל אחת
מהן אין בה פדי להמית, וזרק אחד אבן
באחרונה, ויש בה פדי להמית ומת חרי זה
האחרון נהרג עליו.

ד,י רוצח שנגמר דינו, ונתערב באחרים, ולא
נודע מי הוא מהן כלן פטורין. ורוצח שלא
נגמר דינו, שנתערב ברוצחים אחרים שנגמר
דינן כלן פטורין מן המיתה, שאין גומרין דינו

שְׁלֹאֲדָם אֵלֶּה בְּפָנָיו; וְאוֹסְרִין אֶת כָּלֹן.

ד, יא חֲהוּרָג נִפְשׁוֹת, וְלֹא הָיוּ שְׁנֵי הָעֵדִים רוֹאִין אוֹתוֹ כְּאַחַת, אֵלֶּה רָאָהוּ הָאֶחָד אַחֵר הָאֶחָד, אוֹ שְׁחָרָג בְּפָנָיו שְׁנֵי עֵדִים בְּלֹא הִתְרָאָה, אוֹ שֶׁהִכְחִשׁוּ הָעֵדִים בַּבְּדִיקוֹת וְלֹא הִכְחִשׁוּ בַּחֲקִירוֹת כָּל אֵלֶּה הִרְצַחְנִין, כּוֹנְסִין אוֹתָן לְכִיפָה וּמֵאכִילִין אוֹתָן לָחֶם צָר וּמִים לַחִין עַד שִׁיּוּצָרוֹ מֵעִיָּהוּ; וְאַחֵר כֶּךָּ מֵאכִילִים אוֹתָן שְׁעוּרִים, עַד שֶׁכָּרְסָם נִבְקַעַת מִכֶּבֶד חֲחֹלִי.

ד, יב וְאִין עוֹשִׁין דְּבַר זֶה לְשֹׂאֵר מַחֲיָבֵי מִיתוֹת בֵּית דִּין אֵלֶּה אִם נִתְחַיֵּב מִיתָה, מִמִּיתִין אוֹתוֹ; וְאִם אֵינּוּ חַיֵּב מִיתָה, פּוֹטְרִין אוֹתוֹ: שְׂאֵף עַל פִּי שֵׁשׁ עוֹזְנוֹת חֲמוּרִין מִשְׁפִּיכוֹת דָּמִים, אִין בָּהֶן חֲשַׁחְתָּת יִשׁוּבוּ שְׁלַעוֹלָם כְּשִׁפְיכוֹת דָּמִים. אִפְּלוּ עֲבוּדָה זָרָה, וְאִין צָרִיד לִזְמַר עֲרִיזוֹת אוֹ חֲלוּל שַׁבָּת אֵינָן כְּשִׁפְיכוֹת דָּמִים: שְׂאֵלֹו הָעוֹזְנוֹת הֵן מֵעֲבֻרֹת שְׁפִין אָדָם לְחֻקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל שְׁפִיכוֹת דָּמִים מֵעֲבֻרֹת שְׁפִינּוּ לְבִין חֲבֵרוֹ. וְכָל מִי שֵׁשׁ בִּידוֹ עוֹזֵן זֶה, חֲרִי הוּא רָשָׁע גְּמוּר; וְאִין כָּל הַמוֹצִיֹּת שְׁעֵשָׂה כָּל יָמָיו שְׁקוּלִין כְּנֶגֶד עוֹזֵן זֶה, וְלֹא יִצִּילוּ אוֹתוֹ מִן הַדִּין שְׁנֵאמַר "אָדָם, עָשָׂק בְּדָם-נָפֶשׁ..."

ד, יג צֵא וּלְמַד מֵאַחָאב עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, שְׁחָרִי נֶאמַר בּוֹ "רָק, לֹא-הָיָה כְּאַחָאב"; וּכְשֶׁנִּסְדְּרוּ עוֹזְנוֹתָיו וְזִכְיוֹתָיו לְפָנָיו אֱלֹהֵי הַרוּחֹת, לֹא נִמְצָא לוֹ עוֹזֵן שֶׁחִיבּוֹ כְּלָיָה וְלֹא הָיָה שֵׁם דְּבַר אַחֵר שֶׁשְׁקוּל כְּנֶגְדּוֹ אֵלֶּה דָּמֵי נְבוֹת: שְׁנֵאמַר "וַתֵּצֵא הַרוּחַ, וַתַּעֲמֵד לְפָנָיו ה'". זוֹ רוּחַ נְבוֹת; וְנֵאמַר לָהּ "תִּפְתָּח וְגַם-תּוֹכֵל". וְחָרִי הוּא חֲרָשָׁע לֹא חָרָג בִּידוֹ, אֵלֶּה סִבָּב; קַל וְחֶמֶר לְחוּרָג בִּידוֹ.

ד, יד הַמִּינִים, וְהֵם עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה מִיִּשְׂרָאֵל, אוֹ הַעוֹשֵׂה עֲבֻרֹת לְהַכְעִים, אִפְּלוּ אֲבָל נִבְלָה אוֹ לְבַשׁ שְׁעִטָּנוֹ לְהַכְעִים, חֲרִי זֶה מִין, וְהֵאֱפִיקוּרֹסִין, וְהֵן שְׁבוּפָרִין בַּתּוֹרָה וּבִנְבוּאָה

מִיִּשְׂרָאֵל מִצֻּחַ לְחֻרָגָן: אִם יֵשׁ בִּידוֹ כּוֹחַ לְחֻרָגָן בְּסִיף בְּפִרְהֶסְיָה, חוּרָג; וְאִם לֹא, יָבוֹא עָלֶיהֶן בְּעֵלִילוֹת עַד שִׁיסָּבֵב הִרְיָגָתָן.

ד, טו פִּיּוּצָד: רָאָה אֶחָד מִהֵן שְׁנֵפֶל לְבָאֵר, וְחִסָּלָם בְּבֵאֵר קוֹדֶם וּמִסָּלָק חִסָּלָם, וְאוֹמַר לוֹ חֲרִינִי טָרוּד לְחוּרִיד בְּנִי מִן חֲגָג וְאַחֲזִירְנּוּ לָךְ. וְכִיּוּצָא בְּדַבָּרִים אֵלֶּה.

ד, טז אֲבָל חֲגוּיִים שְׂאִין בִּינִינוּ וּבִינִיָּהֶם מִלְחָמָה, וְרוּעֵי בְּחֻמָּה דְּקָח מִיִּשְׂרָאֵל וְכִיּוּצָא בָּהֶן אִין מִסְכָּבִים לָהֶן חֲמוּתָה. וְאַסוּר לְחֻצִּילָן; אִם נָטוּ לְמוֹת, כְּגוֹן שֶׁרָאָה אֶחָד מִהֵן שְׁנֵפֶל לַיָּם אֵינּוּ מַעֲלִיָּהוּ: שְׁנֵאמַר "לֹא תַעֲמֹד עַל-דָּם רַעֲדָה". וְאִין זֶה רַעֲדָה.

ד, יז בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּיִשְׂרָאֵל בְּעַל עֲבֻרֹת הָעוֹמֵד בְּרָשָׁעוֹ וְשׁוֹנָה בּוֹ תַּמִּיד, כְּגוֹן חֲרוּעִים בְּחֻמָּה דְּקָח שְׁפָקְרוּ בְּגִזְלָה, וְהֵם חוֹלְכִים בְּאוּלְתָּן. אֲבָל יִשְׂרָאֵל בְּעַל עֲבֻרֹת שְׂאִינּוּ עוֹמֵד בְּרָשָׁעוֹ תַּמִּיד, אֵלֶּה עוֹשֵׂה עֲבֻרֹת לְחֻנִּית עֲצָמוֹ, כְּגוֹן אוֹכֵל נִבְלוֹת לְתַאֲבוֹן מִצֻּחַ לְחֻצִּילוֹ, וְאַסוּר לַעֲמֹד עַל דָּמוֹ.

מען פירט זיך צו עסן מילכיגס שבועות אינדערפרי, מוהרא"ש זאגט אויף דעם א טעם ווייל ווען מיר זענען מקבל די תורה שבועות אינדערפרי, ווערן מיר מממש ווי א קליין קינד וואס איז יעצט ניי געבוירן, און פאר א קליין קינד געבט מען נאר מילך, ער קען נאכנישט עסן קיין פלייש.

א איד דארף זיך שטענדיג באנייען, ער דארף פארגעסן אלעס וואס איז געווען ביז יעצט און אנהויבן פון פריש צו דינען דעם אייבערשטן. ווייל ווען א מענטש געדענקט זיינע דורכפעלער וועט אים דאס שטערן פון קענען ווייטער מצליח זיין אין עבודת ה', אזוי ווי דוד המלך זאגט אין תהלים (קלא, ב) "בגמל עלי אמו בגמל עלי נפשי" - ער שפירט זיך שטענדיג ווי א ניי געבוירן קינד.

דער הייליגער חתם סופר (דרשות חת"ס לשבועות רפח): זאגט א רמז אויפ'ן פסוק (במדבר כח, כו) "מנחה ח'דשה ל'ה' ב'שבעתיתכם" אז די ראשי תיבות פון דעם פסוק איז "מחלב", א רמז אז מען עסט מילכיגס אום שבועות. אבער ווען מען קוקט אריין אין דעם פסוק זעט מען אז דער פסוק זאגט "מנחה חדשה", דאס איז מרמז אויף די מדה פון התחדשות, אז א איד דארף שטענדיג אנהויבן פון ניי, אפילו ביז יעצט האט ער נישט זוכה געווען צו לערנען די הייליגע תורה, זאל ער אנהויבן פון יעצט צו לערנען יעדן טאג, זיך מאכן א שיעור אין מקרא, משנה, גמרא און מדרש, און דער כח פונעם הייליגן יום טוב וועט אים זיכער העלפן אז ער וועט טאקע קענען אנהויבן פון פריש צו לערנען תורה.

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן א') אז די ווארט "חלב" איז די ראשי תיבות פון (תהלים קט, כב) "ל'בי ח'לל ב'קרבי". ווען א איד געוואוינט זיך צו אנצוהויבן שטענדיג פון פריש, ער שפירט זיך אלעמאל ווי א קליין קינד וואס טרינקט נאך מילך, אזוי ווי ער וואלט יעצט אנגעהויבן זיין לעבן, דאן איז ער זוכה אז ער הרג'ט זיין יצר הרע אינגאנצן.

וואויל איז דעם וואס איז זוכה צו מאכן א נייע התחלה אין דעם הייליגן יום טוב שבועות, וועט דאס אים באגלייטן אויך אויף די גאנצע יאר, ער זאל זוכה זיין צו לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה.

ה ראשון 1 Jun Sunday 5 הדלקת הנרות 8:02 Candle Lighting			בבלי: שבועות לא ירושלמי: יבמות ס תוספתא: בבא קמא ד נ"ך: יחזקאל ד-טו רמב"ם: חובל ומזיק ו	Shavu'os Eve	ערב שבועות, מט לעומר
				נץ החמה..... 5:28	עלות השחר..... 4:15
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:33	שקיעה..... 8:20
ו שני 2 Jun Monday 6			בבלי: שבועות לב ירושלמי: יבמות סא תוספתא: בבא קמא ה נ"ך: יחזקאל טז-יז רמב"ם: חובל ומזיק ז	1st Day Shavu'os	א דשבועות
				נץ החמה..... 5:27	עלות השחר..... 4:14
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:34	שקיעה..... 8:21
ז שלישי 3 Jun Tuesday 7			בבלי: שבועות לג ירושלמי: יבמות סב תוספתא: בבא קמא ו נ"ך: יחזקאל יח-יט רמב"ם: חובל ומזיק ח	2nd Day Shavu'os / Yizkor	ב דשבועות, יזכור
				נץ החמה..... 5:27	עלות השחר..... 4:14
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:35	שקיעה..... 8:22
ח רביעי 4 Jun Wednesday 8			בבלי: שבועות לד ירושלמי: יבמות סג תוספתא: בבא קמא ז נ"ך: יחזקאל כ-כא רמב"ם: רוצח ושמירת הנפש א		אסרו חג
				נץ החמה..... 5:27	עלות השחר..... 4:14
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:24	סו"ז תפלה - מג"א . 10:00
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:35	שקיעה..... 8:22
ט המישי 5 Jun Thursday 9			בבלי: שבועות לה ירושלמי: יבמות סד תוספתא: בבא קמא ח נ"ך: יחזקאל כב-כג רמב"ם: רוצח ושמירת הנפש ב		
				נץ החמה..... 5:26	עלות השחר..... 4:13
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:36	שקיעה..... 8:23
י ששי 6 Jun Friday 10			בבלי: שבועות לו ירושלמי: יבמות סה תוספתא: בבא קמא ט נ"ך: יחזקאל כד-כה רמב"ם: רוצח ושמירת הנפש ג		
				נץ החמה..... 5:26	עלות השחר..... 4:13
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:37	שקיעה..... 8:24
יא שב"ק 7 Jun Shabbos 11 הפטרה: ויהי איש אחד			בבלי: שבועות לז ירושלמי: יבמות סו תוספתא: בבא קמא י נ"ך: יחזקאל כז-כח רמב"ם: רוצח ושמירת הנפש ד		נשא, פרק א
				נץ החמה..... 5:26	עלות השחר..... 4:13
				סו"ז קר"ש - גר"א.... 9:10	סו"ז קר"ש - מג"א... 8:34
				סו"ז תפלה - גר"א... 10:25	סו"ז תפלה - מג"א . 10:01
				צה"כ לשיטת ר"ת..... 9:37	שקיעה..... 8:24

ווער עס לערנט אויפ'ן קול וועט זוכה זיין צו לאנגע יארן און די תורה וועט זיך האלטן ביי אים.

הספר המדות אות לימוד סימן ט"ז)